ÇOCUK
KLASİKLERİ

DEFİNE
ADASI

R L. STEVENSON

DEFİNE ADASI

ÇOCUK
KLASİKLERİ

ÇOCUK
KLASİKLERİ

R. L. STEVENSON

DEFİNE ADASI

ÇEVİREN
ÖZAY SÜSOY

neşriyat
ANONİM ŞİRKETİ

ARMAĞAN

ÇOCUK KLASİKLERİ : 9

YÖNETEN

VAHDET GÜLTEKİN

Bu roman
İngilizce aslından
Grosset & Dunlap baskısından
kısaltılmadan çevrilmiştir.

Resimler

ERSAL YAVİ

DOĞAN KARDEŞ MATBAACILIK SANAYİİ A. Ş.
İSTANBUL 1970

DEFİNE ADASI

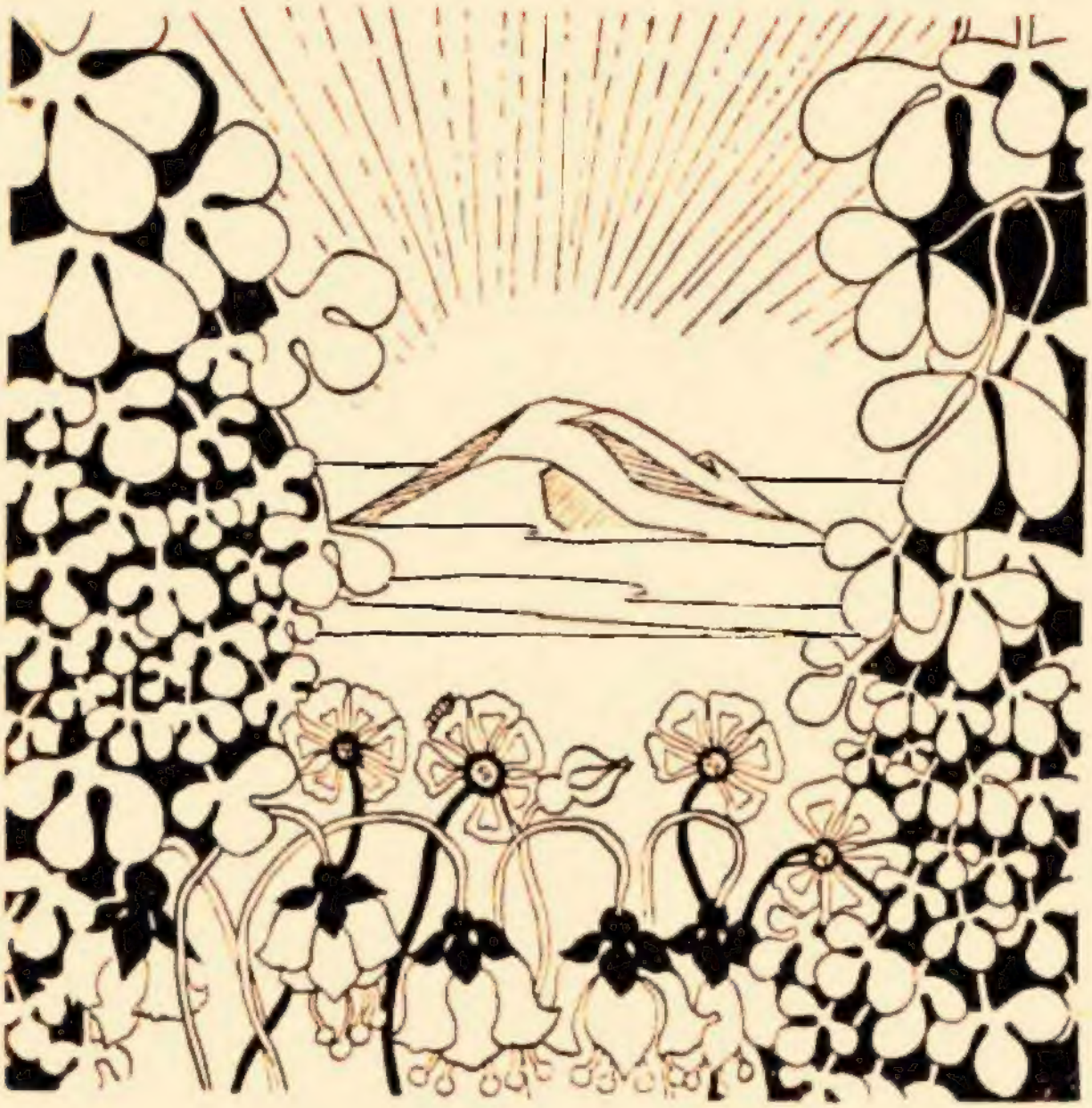

ROMANDAKİ BAŞLICA KİŞİLER

JIM HAWKINS *(cim hokinz)*	:	Olayları anlatan çocuk
KAPTAN BILL BONES *(bil bonz)*	:	Yaşlı korsan
KARA KÖPEK	:	Korsanın arkadaşı
PEW *(pyu)*	:	Kör korsan
DIRK *(dörk)*	:	Korsanlardan biri
DANCE *(dens)*	:	Jandarma komutanı
ŞÖVALYE TRELAWNEY *(treloni)*	:	Defineyi aramaya çıkan şövalye
REDRUTH *(redrut)*	:	Şövalyenin koru bekçisi
HUNTER *(hanter)*	:	Şövalyenin adamlarından
JOYCE *(coys)*	:	Şövalyenin uşağı
JOHN SILVER *(con silver)*	:	Gemide ahçıbaşı olarak bulunan eski korsan; Uzun John diye tanınır
KAPTAN SMOLLETT *(smolet)*	:	«Hispaniola» gemisinin kaptanı
KAPTAN ARON *(aro)*	:	İkinci kaptan
JOB ANDERSON *(cob endrsın)*	:	Tayfabaşı; sonra kaptan olur
DICK *(dik)*	:	Ayaklanan korsanlardan biri
BEN GUNN *(ben gan)*	:	Define Adası'nda kalan eski bir korsan
GRAY *(grey)*	:	Bizimkilere bağlı kalan korsanlardan biri

Olay onsekizinci yüzyılda İngiltere'de başlar, Atlas Okyanusu'nda, adı verilmeyen bir adada geçer.

BİRİNCİ BÖLÜM

ESKİ KORSAN

I

YAŞLI DENİZ KURDU

ARKADAŞLAR Define Adası üstüne bütün bildiklerimi başından sonuna dek yazmamı istediler. Yazacağım. Yalnız, definenin bir kısmı hâlâ orada olduğu için, adanın yerini söylemeyeceğim. Böylece, işte kalemimi elime alıyor, çok uzak bir güne dönüyorum. O gün, babamın Amiral Benbow Hanı'nı işlettiği sıralarda, yanağında bir kılıç yarası bulunan kavruk yüzlü, yaşlı bir denizci çatımız altına sığınmıştı.

Onu daha dün görmüş gibi hatırlıyorum. Hanın kapısına doğru ağır ağır yürürken denizci sandığını da bir el arabasıyla peşinden

getiriyorlardı. Uzun boylu, güçlü, iri-yarı, esmer bir adamdı. Kapkara saçlarının örgüsü kir içindeki mavi ceketinin omuzlarına sarkıyordu. Elleri yara-bere içindeydi; tırnakları kirli, tırtıklıydı. Bir yanağını baştan başa kaplayan kılıç yarasının iğrenç, mosmor bir görünüşü vardı. Dün gibi hatırlıyorum: Islık çalaraktan koyu seyretti. Sonra, ileride sık sık tekrarlayacağı eski denizci türküsüne başladı:

Ölünün sandığı üstünde onbeş kişi
Yo-ho-ho! Bir şişe de içki

Bu türküyü korsan gemilerinde terbiye görmüşe benzeyen yüksek, keskin bir sesle söylüyordu. Sonra, elindeki demir uçlu, kaldıracı andıran bastonuyla kapıya vurdu. Babam koşarak gelince de, kaba bir tavırla, bir kadeh konyak istedi. Konyak geldi. Bunu içkiden çok iyi anlayan biriymiş gibi ağır ağır, tadını çıkara çıkara içti. Bir yandan da koyun sarp kayalarını, hanımızın tabelasını inceliyordu.

Sonunda: «Burası bana çok uygun bir koy» dedi. «Üstelik, hanın yeri de güzel. Çok müşteriniz var mı, ahbap?»

Babam üzülerek pek müşterisi olmadığım belirtti.

— «İyi, iyi» dedi adam. «Tam istediğim gibi bir yer. Hey, ahbap!» diye dönüp, sandığını getiren adama seslendi. «Buraya yanaş. Sandığı odama taşımama yardım et. Bir zaman kalacağım burada. Ben titiz bir insan değilimdir. Önüme bir parça et, yumurta, biraz da içki konsun, yeter. Bir de gemilerin geçişini izlemek için şu yukarıdaki burun gerekli bana.

«Adımı mı öğrenmek istiyorsunuz? Kaptan diyebilirsiniz bana. A! ne düşündüğünüzü anlıyorum... Alın!»

Yaşlı korsan kapının eşiğine doğru üç altın fırlattı.

— «Hepsini tükettiğim zaman bana haber verirsiniz» dedi.

Bir gemi komutanı gibi sert, emredercesine konuşuyordu.

Gerçekten de üstü-başı perişan, konuşması da kabaydı ama, onda hiç de basit bir tayfa hali yoktu. Daha çok, emirlerine saygı görmeye alışmış sert bir kaptan, ya da ikinci kaptan olabilirdi.

El arabasını süren adam bize onun bizim kasabaya bir gün önce yük postasıyla geldiğini anlattı. Adam kıyı boyundaki hanlar üzerine soruşturma yapmış, bizimkini salık vermiş olacaklar ki buraya gelmiş. Ayrıca, burasını ötekilerden daha tenha bir yerde olduğu için seçmişti. İşte konuğumuz üzerine bütün öğrendiklerimiz bunlardan ibaret kaldı.

Genellikle sessiz biriydi. Gün boyunca, bakır dürbünü elinde, koyun çevresinde, yarların üstünde dolaşırdı; akşamları da salonun ocağa yakın bir köşesinde oturur, sert içkisini yudumlardı.

Konuşmaktan pek hoşlanmıyor gibiydi; kendisine bir şey söylendiğinde sert sert öfkeyle bakar, âdeta burnundan solurdu. Çok geçmeden biz de, bizim hana gelenler de onu kendi haline bırakmayı öğrendik.

Hemen hemen her gün, gezintisinden döndükten sonra, çevreden bir denizcinin geçip geçmediğini sorardı. Başlangıçta onun denizcileri özlediğini, kendisi gibi birilerinin gelmesini beklediğini sandık. Sonra, denizcilerden çok çekindiğini anladık. Benbow Hanı'na denizcile-

rin geldiği olurdu. Arada-sırada, Bristol'a kıyı yolundan gidenler bizim hana uğrarlardı. O zaman, Kaptan, salona girmeden önce, yabancı denizciyi kapıdaki perdenin ardından dikkatle incelerdi; böyle biri handa kaldığı sürece de bir kedi gibi sessiz oturur, ağzından tek kelime çıkmazdı.

Hiç olmazsa benim için bu durum bir sır olmaktan çıkmıştı; çünkü bir bakıma ben de onun korkularını paylaşıyordum. Bir gün beni bir kıyıya çekmiş, gözümü dört açmamı, tek bacaklı bir gemiciyi görür görmez kendisine haber vermemi söylemişti. Bu nöbetçiliğe karşılık bana her ay bir gümüş verecekti. Aybaşı gelip de aylığımı istediğim vakit, her seferinde, burnundan solur, yüzüme dik dik bakardı. Gene de, hafta sonuna kalmadan, getirip paramı verir, «Unutma, bak: O tek bacaklı gemiciyi görür görmez gelip bana haber vereceksin, anladın mı?» derdi.

Bu tek bacaklı gemicinin rüyalarıma girdiğini söylemem gereksiz sanırım. Rüzgârın evi temelinden sarstığı, dalgaların yarlara çarparak köpürüp kabardığı fırtınalı gecelerde bu

gemici bana binlerce korkunç biçimde görünürdü. Bir bakarım, adamın bacağı dizinden kopmuştur; bir bakarım, kalçasından. Kâbuslarımın en korkuncu onun, hendeklerin, çitlerin üstünden atlayarak peşimden koşmasıydı. Kaptan'ın verdiği aylığın karşılığını bu gibi rüyalarla bol bol ödüyordum, doğrusu!

Kaptan'ın kendisinden bu tek bacaklı denizciden korktuğum kadar korkmuyordum. Kimi akşam dayanabileceğinden daha çok içki içerdi; o zaman, hiç kimseye aldırış etmeden, o eski çirkin, kaba denizci türkülerini söylemeye koyulurdu. Kimi akşam da salondakilere içki ısmarlardı, anlattığı denizci hikâyelerini herkesin dikkatle dinlemesini, ya da türkülerine tempo tutmalarını isterdi. Sık sık evin «Yo-ho-ho, bir şişe de içki» türküsüyle temelinden sarsıldığını duyardım.

Zavallı müşteriler, canlarının derdine düşer, Kaptan'ı sinirlendirmemek için ellerinden geleni yaparlardı. Çünkü Kaptan böyle zamanlarda kimsenin baş edemeyeceği öfke nöbetlerine tutuluyordu. O içip içip sızıncaya dek de salondan kimse çıkıp gidemezdi.

Bizi en çok korkutan şey Kaptan'ın hikâyeleriydi. Korkunç şeylerdi bunlar: Asılan, ya da denize atılan kişiler; fırtınalı denizler; Kaplumbağa Adaları, Karayip Denizi'nde korkunç olaylar... Dediğine göre, Tanrı'nın yarattığı en kötü insanlar, ipten, kazıktan kurtulmuş kişiler arasında yaşamıştı.

Bu hikâyeleri anlatırken kullandığı sözler bizim saf, mert köylülerimizi hemen hemen anlattığı zorbalıklar kadar iğrendiriyordu. Babam hanın iflas edeceğinden yakınmaya başlamıştı; çünkü müşterilerin gelip burada hakaret görmekten, sonra evlerine döndüklerinde de yataklarında korkudan titreye titreye uyumaktan hoşlanmayacaklarını düşünüyordu.

Ben ise Kaptan'ın bize yararlı olduğu kamsındaydım; çünkü sessiz köy hayatında Kaptan bir heyecan, bir merak konusu olmuştu; hattâ onu gerçek bir «Deniz Kurdu» diye övüp beğenen gençler bile vardı. İngiltere'nin denizlerde yenilmez olmasını bu gibilerine borçlu olduğumuzu söylüyorlardı.

Ne var ki Kaptan'ın bizi bir yönden iflasa sürüklediği doğruydu: Haftalar, aylar geçti.

Kaptan bir türlü gitmek bilmiyordu. Geldiğinde verdiği para çoktan tükenmişti. Gel gelelim, babam ondan para istemeye cesaret edemiyordu. Böyle bir şeyi dokundurduğu zaman da Kaptan burnundan soluyor, kükremeye benzer sesler çıkarıyor, bakışlarıyla onu âdeta yiyordu. Zavallı babam çaresizlik içinde ellerini oğuşturarak yanından uzaklaşıyordu. Bu heyecanlı, sinirli yaşayışın babamın zamansız ölmesine yol açtığını söyleyebilirim.

Bizimle kaldığı sürece Kaptan giyiminde en küçük bir değişiklik yapmadı. Yalnız, gezginci satıcıdan biriki çift çorap aldı. Ceketini odasında oturup kendi yamardı. Ne mektup aldı, ne de kendisi yazdı. Müşterilerimizden başka hiç kimseyle konuşmazdı. Onu da, yalnızca çok içtiği zamanlar yapardı. Büyük denizci sandığının bir kerecik olsun açıldığını görmedik.

Kaptan bir tek kere sinirlendi: Zavallı babam çok hastalanmıştı. Doktor akşama doğru geldi. Babamı muayene etti. Annemin hazırladığı yemekten yedi. Sonra atının hazırlanması-

m beklemek için salona inip piposunu yaktı. Ben de peşindeydim.

Kaptan'la Doktor arasmdaki tezadı kim olsa fark ederdi: Doktor'un temiz, derli-toplu giyimi yanında Kaptan'ın perişanlığı daha çok ortaya çıkıyordu.

Kaptan bir hayli içmişti. Ellerini birdenbire masanın üstüne koydu. O bitmez-tükenmez türküsünü ciğerlerinin bütün gücüyle söylemeye başladı:

Ölünün sandığı üstünde onbeş kişi
Yo-ho-ho! Bir şişe de içki!
İç, gerisini bırak şeytana,
Yo-ho-ho! Bir şişe daha olsa!

Geceleri yatağımda düşünüyor, kendi kendime: «Ölü adamın sandığı, bence, Kaptan'ın odasına taşıttığı sandık» diyordum.

Yalnız, artık türküye alışmıştık. O gece de türkü Doktor'dan başka hiç kimse içinde yeni bir şey değildi.

Türkünün Doktor üzerinde hiç de iyi bir etki bırakmadığını görüyordum. Çünkü, Doktor, arkadaşlarıyla konuşmaya devam etme-

den önce, başını kaldırıp Kaptan'a öfkeyle bakmıştı.

Bu arada Kaptan artık coşmaya başlamıştı. Elini masaya vurarak hepimizin susmasını istiyordu. Sesler birden kesildi. Salonda yalnız Doktor konuşmaya devam ediyordu. Tavrını hiç bozmadan, piposunu tüttürüyor, romatizmanın yeni tedavisi üstüne karşısındakine bilgi veriyordu.

Kaptan bir zaman ona gözlerinde ateşler saçarak baktı. Sonunda: «Hey, oradakiler, susun!» diye bağırdı.

Doktor: «Bana mı söylediniz?» diye sordu.

Kaptan çirkin bir küfür savurarak: «Evet» dedi.

Doktor: «Size söyleyecek bir tek şeyim var» diye karşılık verdi. «Bu şekilde içmeye devam ederseniz, dünya çok yakında pis varlığınızdan kurtulacaktır.»

Kaptan'ın öfkesine diyecek yoktu! Yerinden fırladı. Cebinden denizci sustalısını çıkardı. Açtı. Doktor'a doğrulttu.

Doktor yerinden bile kıpırdamadı. Omzunun üstünden, aynı nazik tavırla konuştu:

— «O bıçağı hemen cebinize koymazsanız, darağacında can vereceğinize şerefim üstüne yemin ederim.»

Uzun uzun bakıştılar. Kaptan ezilip büzülmeye başlamıştı. Sonra, sustalısını kapadı, cebine koydu, tekme yemiş bir köpek gibi geçip yerine oturdu.

Doktor: «Evet, efendim» dedi. «Bölgemde böyle bir kişi bulunduğunu artık öğrendim. Gözüm gece-gündüz sizin üstünüzde olacak. Ben yalnız doktor değilim; aynı zamanda bölgenin sulh hakimiyim. Aleyhinizde en küçük bir yakınma işittiğim zaman hakkınızdan geleceğimi bilin. Şimdilik bukadar!»

II

KARA KÖPEK GELİYOR

BUNDAN kısa bir zaman sonra, bizi Kaptan'dan kurtaracak esrarlı olaylar dizisinin ilki başgösterdi. Çok soğuk bir kıştı; fırtınalar kopuyordu. Her yan buz tutmuştu.

Daha kışın ilk günlerinde, zavallı babamın bahara çıkmasına pek az ihtimal olduğunu görüyorduk. Günden güne kuvvetten düşüyordu; hanın bütün işleri annemle benim üzerime yığılmıştı. Onun için, sevimsiz konuğumuzla ilgilenecek zaman bulamıyordum.

Ocak ayında bir sabahtı... Dondurucu bir soğuk ortalığı kasıp kavuruyordu. Güneş daha tepelerin üstüne yükselmemişti.

Kaptan her zamankinden erken kalkıp, kumsala gitmişti. Denizci kılıcı o eski mavi paltosunun altından sağa, sola sallanıyordu. Bakır dürbününü koltuğunun altına sıkıştırmıştı. Geniş adımlarla yürürken soluğunun ardında duman gibi iz bıraktığını hâlâ hatırlıyorum. Büyük kayalığı dönünce burnundan öfkeli bir hırıltı çıktı. Kafası hâlâ Doktor'un savurduğu tehditle kurcalanır gibiydi.

Evet, annem yukarıda babamın yanındaydı; ben de Kaptan'm kahvaltısını hazırlıyordum. O sırada salonun kapısı açıldı. İçeriye, daha önce hiç görmediğim biri girdi.

Adamın yüzü balmumu gibi sapsarıydı. Sol elinin iki parmağı eksikti. Belinden bir kılıç sallanıyordu ama, hiç de kavgacı bir hali yoktu.

Tek, ya da çift bacaklı denizcileri kollamaktan geri kalmıyordum ama, bu adamın beni şaşırttığını bugünmüş gibi hatırlıyorum. Bir kere, hiç de denizciye benzer bir hali yoktu. Öyleyken, gene de varlığından çevreye bir deniz kokusu yayılıyordu.

— «Ne istediniz?» diye sordum.

Konyak içeceğini söyledi. Tam içkisini ge-

tirmek için salondan çıkıyordum ki, o geçti bir masaya oturdu, yaklaşmamı işaret etti. Elimde peçete, donup kaldım.

— «Buraya gel, oğlum» dedi. «Yakına gel.»

Bir adım yaklaştım.

Yan yan bakarak: «Bu masa arkadaşım Bill için mi hazırlanıyor?» diye sordu.

— «Sizin arkadaşınız Bill'i tanımıyorum» dedim. «Bu masa hanımızda kalan, Kaptan diye çağırdığımız biri için hazırlanıyor.»

— «Güzel!» dedi. «Arkadaşım Bill'e Kaptan da denebilir. Bir yanağında yara izi vardır. Davranışları da çok naziktir... hele içki içtiği zamanlar... Sizin Kaptan'ın da bir yanağında yara izi var, değil mi? Hem de sağ yanağında? Evet, işte böyle. Şimdi, söyle bakalım: Arkadaşım Bill burada, bu evde mi?»

— «Yürüyüşe çıktı» dedim.

— «Ne yana gitti, oğlum?»

Parmağımla büyük kayalığı gösterdim. Kaptan'ın ner'deyse dönmesi gerektiğini söyledim. Daha başka birkaç soruya karşılık verdim.

Bunun üzerine, yabancı adam: «Güzel!» dedi. «Şimdi, arkadaşım Bill'in şerefine bir kadeh konyak içebilirim.»

Bunları söylerken yüzünde hiç de iyi niyet anlatan bir anlam yoktu. Hoş, bütün bunlar beni ilgilendirmezdi ya! Sonra, ne yapmam gerektiğini kestirmem de güçtü.

Yabancı han kapısının hemen dışında duruyor, fare gözetleyen kedi gibi yolun dönemecini izliyordu. Bir keresinde dışarı çıkacak oldum; beni hemen geri çağırdı; emrini çabucak yerine getirmediğim için de çirkin bir küfür savurdu. Balmumu gibi sarı yüzünde yüreğimi hoplatan bir anlam belirmişti.

Ben geri gelince, o eski yarı şakacı, alaycı halini aldı. Omzumu sıvazlayarak çok iyi bir çocuk olduğumu söyledi.

— «Benim de bir oğlum var» dedi. «Tıpkı sana benzer. Onunla göğsüm kabarıyor. Çocukların saygılı olması, söz dinlemesi şarttır. Oğul, sen Bill'le deniz yolculuğu yapmış olsaydın, bir sözünü iki etmezdin. Hah, işte, arkadaşım Bill geliyor... Dürbünü de koltuğunun altında! Ta

kendisi! Sen kapının ardına saklan. Bill'i biraz şaşırtacağım... Sağol!»

Bunları söylerken, benimle birlikte salona doğru geri geri çekildi. Bir köşeye sokulduk. Beni arkasına saklamıştı. Kapıdan bakılınca hemen görülmeyecek bir yerdeydik. Bayağı huzursuzlaşmıştım. Üstelik, korkuyordum da, Hele yabancının da korktuğunu sezdikçe kaygılarım daha da artıyordu. Yabancı kılıcının kabzasını dışarı çıkardı. Durmadan yutkunuyordu.

Sonunda kaptan içeri girdi. Kapıyı hızla çarparak kapattı. Sağına, soluna bakmadan, doğruca kahvaltısının bulunduğu masaya doğru yürüdü.

Yabancı: «Bill!» dedi.

Sesinin elinden geldiğince güçlü çıkmasına çalıştığı belli oluyordu.

Kaptan hızla topuklarının üzerinde döndü. Yüzü kül gibi olmuştu. Bir hortlak, bir şeytan, ya da bunlar kadar korkunç bir şey görmüş gibiydi. Ne yalan söyleyeyim: Kaptan'ı bukadar yaşlanmış, bukadar perişan bir halde görünce ona acımaktan kendimi alamadım.

Yabancı: «Hadi, hadi, Bill! Beni tanırsın sen. Eski gemi arkadaşını tanımaz olur musun hiç!» dedi.

Kaptan solur gibi bir ses çıkardı.

— «Kara Köpek!» dedi.

Yabancı daha büyük bir güvenle, rahatlıkla: «Başka kim olabilir ki?» dedi. «Evet, Kara Köpek eski arkadaşı Bill'i, Amiral Benbow Hanı'nda, görmeye geldi. Ah, Bill, Bill, biz ikimiz birlikte neler görmedik ki!..» Sakat elini kaldırıp göstererek: «Şu iki parmağımı kaybettiğimden beri neler olmadı ki...» diye ekledi.

Kaptan: «Bana bak!» dedi. «Sonunda izimi buldun; işte karşındayım. Şimdi, anlat bakalım, ne istiyorsun?»

Kara Köpek: «Tamam, Bill!» dedi. «Şu çok hoşlandığım çocuk bana bir kadeh konyak getirsin; istersen oturur, iki eski arkadaş gibi konuşuruz.»

Konyağı getirdiğimde, Kaptan'ın kahvaltısını hazırladığım masanın iki yanında oturuyorlardı. Kara Köpek bir gözüyle eski arkadaşını, ötekiyle de kaçacağı yolu gözetlemek için olacak, kapıdan yana, eğreti bir tavırla oturmuştu.

— «Çık git, kapıyı da açık bırak!» dedi bana. «Kapı deliklerinden gözetlemeler de bana sökmez, oğlum!»] diye ekledi.

Onları yalnız bıraktım. Uzun bir zaman içeriye kulak kabarttımsa da hiçbir şey işitemedim. Pek alçak sesle konuşuyorlardı. Sonunda, sesler yükselmeye başladı; birkaç söz, özellikle Kaptan'ın savurduğu küfürleri işittim.

Bir seferinde: «Yok, yok, olmaz, bukadarı da fazla!» diye bağırdı. Bir başka seferinde de: «Bu işin sonunda asılacaklarsa, asılsınlar, bana göre hava hoş!» dedi.

Sonra birdenbire müthiş bir küfür sağanağı, daha başka gürültüler koptu. Masa, sandalye devrildi. Bir çelik şakırtısı oldu. Sonra acı bir çığlık işitildi.

Biraz sonra Kara Köpek'in olanca hızıyla kaçtığını gördüm. Kaptan da peşinden koşuyordu. İkisi de bıçaklarını çekmişlerdi. Kara Köpek'in sol omzundan kanlar akıyordu.

Tam kapıda Kaptan kaçan adama müthiş bir bıçak savurdu. Bıçağın yolunu Amiral Benbow Ham'nın kocaman tabelası kesmemiş olsaydı Kara Köpek'in kafasının ikiye ayrılması

işten bile değildi. Bugün bile tabelanın alt tarafındaki bıçak yeri görülür.

Bu vuruş kavgaya son verdi. Kara Köpek yola çıkar çıkmaz, yarasına bakmadan, tabanlarını yağladı, yarım dakika içinde bayırın dönemecinde gözden kayboldu.

Kaptan'a gelince, tabelanın karşısında, ağzı bir karış açık, şaşkın, kalakalmıştı. Sonra elini birkaç kere gözlerinin üzerinden geçirdi. Sonunda dönüp eve girdi.

— «Jim!» diye bana seslendi. «Konyak getir.»

Konuşurken hafifçe sallandı. Eliyle duvara tutundu.

— «Yaralı mısınız?» diye atıldım.

Gene: «Konyak getir!» dedi. «Ben buradan gitmeliyim. Konyak getir, konyak!»

İçkiyi getirmek için seğirttim. Yalnız, bu olay beni okadar şaşkına çevirmişti ki, bir kadehi kırdım, musluğu bozdum. Elim, ayağım birbirine dolanıyordu.

Bu sırada salondan kulağıma ağır bir düşme sesi geldi. Hemen içeri koştum. Kaptan boylu boyunca yerde yatıyordu.

Annem, haykırışlardan, gürültüden telâşa kapılmıştı, bana yardım etmek için merdivenlerden koşa koşa inip geldi. Birlikte Kaptan'ın başını kaldırdık. Hırıldayarak, güçlükle soluk alıyordu. Gözleri kapalıydı; yüzü de korkunç bir renk almıştı.

Annem: «Aman yarabbi! Aman, yarabbi!» diye inliyordu. «Hanımız için ne büyük bir rezalet! Zavallı baban da hasta!»

Bu arada, Kaptan'a yardım etmek için ne yapmamız gerektiğini bilmiyorduk. Yabancı ile ettiği kavga sırasında öldürücü bir yara aldığını sanıyorduk.

Konyağı getirdim elbet. Boğazına birkaç yudum akıtmaya çalıştım. Dişleri sımsıkı kapalıydı; sanki kilitlenmişti; çenesini birtürlü açamıyorduk.

Kapı açılıp da içeri babamı görmeye gelen Doktor girince rahat bir soluk aldık.

Annem: «Ah, Doktor!» diye bağırdı. «Ne yapacağız? Neresinden yaralanmış acaba?»

Doktor: «Yaralanmış mı? Hadi canım!» dedi. «Yarası-marası yok onun. Daha önce kendisini uyardığım gibi bir sara nöbetine tutulmuş.

Şimdi, Bayan Hawkins, siz kocanızın yanına gidin. Kendisine hiçbir şey söylemeyin. Bana gelince, bu sefil adamın iğrenç hayatını kurtarmak için elimden geleni yapacağım. Bana bir leğen getir, Jim.»

Leğeni getirdiğimde Doktor Kaptan'ın kalın kaslı kolunu meydana çıkarmıştı. Kol yer yer dövmelerle kaplıydı. Bilekle dirsek arasındaki kısımda «İşte talih!», «İyi bir rüzgâr», «Bill Bones'un umrunda mı?» sözleri pek düzgün, belirli bir şekilde görülüyordu. Daha yukarıya doğru, omza yakın bir yerde, darağacında asılmış bir adam resmi vardı... Pek ustaca yapılmıştı.

Doktor bu resme parmağıyla dokunarak: «Olacakları önceden bilmek denir buna!» dedi. «E, Bill Bones... Demek adın bu? Şimdi kanının rengini göreceğiz. Jim!» diye bana seslendi. «Kandan korkar mısın?»

— «Korkmam, efendim» dedim.

— «Peki, öyleyse leğeni tut.»

Neşterini alıp damarı açtı.

Kaptan'ın kendine gelebilmesi, gözünü açabilmesi için bir hayli kan almak gerekti. Çev-

resine görmeyen gözlerle baktı. Önce Doktor'u tanıdı; kaşlarını çattı. Sonra bakışları benim üzerimde durdu, rahatlar gibi oldu. Sonra, birden yüzünün rengi değişti. Doğrulmaya çalışırken bağırdı:

— «Kara Köpek ner'de?»

Doktor: «Burada Kara Köpek falan yok!» dedi. «Gene içkiyi fazla kaçırmışsınız. Size söylediğim gibi, bir nöbet gelmiş. Balıklama daldığınız mezardan sizi istemeye istemeye kurtardım. Şimdi, Bay Bones...»

Kaptan: «O benim adım değil!» diye Doktor'un sözünü kesti.

Doktor: «Adınızın ne olduğu umrumda bile değil!» diye karşılık verdi. «Tanıdığım bir korsanın adıdır bu. Kısa kesmek için size bu adla seslendim. Size söyleyeceğim şey şu: Bir kadeh konyağın bir zararı dokunmaz; ama, birbiri ardı sıra içerseniz, kısa zamanda mezarı boylarsınız. Anlıyor musunuz? Ölecek, cehennemi boylayacaksınız! Hadi, artık gayret edin de sizi odanıza çıkaralım.»

Birlikte, bir hayli güçlükle onu yukarı çı-

kardık. Yatağına yatırdık. Başı bayılacakmış gibi yastığın üstüne düştü.

Doktor: «Bakın, bir daha söylüyorum» dedi. «Sırf vicdanım rahat etsin diye. Konyağın adı bile sizin için ölüm demektir!»

Bunun üzerine, Doktor beni de kolumdan tutup sürükleyerek babamın odasına doğru yürüdü.

Kapıyı kapar kapamaz: «Bir şey olmaz» dedi. «Bir hayli zaman rahat durmasını sağlayacak kadar kan aldım. Bir hafta kadar, olduğu yerden kıpırdamasın. Onun için de, senin için de en hayırlısı bu. Bir nöbet daha gelirse işi tamamdır!»

III

KARA LEKE

ÖĞLEYE doğru, içecek bir şeyle ilâçlarını vermek için Kaptan'm odasına girdim. Hemen hemen bıraktığımız durumda yatıyordu. Hem zayıf, hem de heyecanlı bir hali vardı.

— «Jim» dedi, «burada güvenebileceğim tek kişi sensin. Sana karşı baştan beri iyi davrandığımı inkâr edemezsin. Paranı her ay verdim. Ama, şimdi, dostum, çaresiz bir durumdayım. Herkes beni yüz-üstü bıraktı. Jim, bana bir kadehcik konyak getirirsin, değil mi, dostum?»

— «Doktor...» diye söze başladım.

Sözümü kesti; yorgun olmakla birlikte, hırslı bir sesle Doktor'a küfürler savurdu:

— «Doktorların hepsi densiz kişilerdir!» dedi. «Şu sizin doktor denizcilerden ne anlar ki! Ben adamların sıtmadan birbiri ardı sıra devrilip gittiği cehennem gibi sıcak yerlerde bulundum! Depremin mübarek toprağı deniz gibi dalgalandırdığı memleketlerde bulundum! Doktorların böyle yerlerden haberleri bile yoktur! Ben konyak sayesinde ayakta kalabildim, inan bana. Benim için konyak hem içki, hem besin, hem arkadaş oldu. Şimdi bir kadeh konyak içmezsem karaya oturmuş kırık bir tekneden farkım olmaz. Sen de, o pis Doktor da kanıma girmiş olursunuz, Jim.»

Bir süre daha küfürler savurdu.

— «Bak, Jim, parmaklarım nasıl titriyor!» diye, yalvaran bir sesle, elini gösterdi. «İnan bana, parmaklarımın titremelerine engel olamıyorum. Şu koca günde bir yudum olsun içmedim. Sana söylüyorum: O Doktor aptalın biri. Bir kadehçik içmezsem çıldıracağım, Jim. Doktor da, bir kadeh içkinin zararı olmayacağını söylemişti zaten. Bir kadeh içki için sana bir altın vereceğim!»

Gittikçe heyecanlanıyordu. Kaygılanmaya başlamıştım: Babam o gün hiç iyi değildi; sessizliğe ihtiyacı vardı.

— «Paran senin olsun» dedim. «Yalnız, babama olan borcunu öde. Sana bir kadeh konyak getireceğim, hepsi okadar!»

Ben içkiyi getirince kadehi elimden kapar gibi aldı. Bir yudumda içip bitirdi.

— «Oh, oh!» dedi. «Şimdi daha iyiyim. Evet, dostum. Doktor bu minderde nekadar zaman yatmam gerektiğini söylediydi?»

— «En azından bir hafta» dedim.

— «Canı cehenneme!» diye bağırdı. «Bir hafta ha? Olamaz! O zamana dek peşimden Kara Leke'yi yollarlar. Elde ettiklerini saklamasını bilmeyen, başkasınınkine göz koyan açgözlü köpekler! Bir denizciye yakışır mı böyle davranmak, ha? Bilmek istiyorum. Ben tutumlu bir adamımdır. Namusumla kazandığım parayı ne çar-çur ettim, ne de kaybettim. Onları gene atlatacağım. Korkmuyorum. Gene yelken açarım, dostum, hepsini geride bırakırım!»

Konuşurken yatağından güçlükle kalkmıştı. Omzuma öyle sıkı sıkıya tutunmuştu ki acı-

dan bağırmamak için kendimi güç tutuyordum. Heyecanla konuşuyordu ama, sesi pek zayıf çıkıyordu. Acınacak bir şeydi bu. Yatağın ucuna oturabilecek duruma gelince, kıpırdamadan durdu.

— «Bu doktor canıma okudu benim!» diye mırıldandı. «Kulaklarım uğulduyor. Beni yatır gene.»

Ona yardım etmeme fırsat kalmadı. Başı yatağa düştü. Bir zaman kıpırdamadan yattı. Sonra gene seslendi:

— «Jim? Bugün gelen denizciyi gördün, değil mi?»

— «Kara Köpek mi?» diye sordum.

— «Evet, Kara Köpek!» dedi. «Çok kötü bir insandır; ama, ondan daha kötüsü de var. Şimdi, ben buradan zamanında uzaklaşamazsam da Kara Leke gelirse, benim denizci sandığımın peşinde olduklarını hatırla. Ata biner misin? Güzel. Hemen... Evet, hemen o pis Doktor'a git, her şeyi anlat. Flint Baba'nın bütün adamlarını, küçük, büyük, geriye kalan hepsini yakalasın. Ben Flint Baba'nm başyardımcısıydım. O yeri yalnız ben bilirim. Bana Savan-

nah'da ölüm döşeğinde yatarken anlatmıştı, tıpkı şimdi benim yaptığım gibi. Bak, unutma: Kara Leke'yi yollarlarsa, ya da Kara Köpek'i bir daha görürsen, tek bacaklı denizci gelirse Doktor'a haber vereceksin. Hele tek bacaklı denizciye çok dikkat et!»

— «Evet ama, Kara Leke nedir, Kaptan?» diye sordum.

— «Bu bir uyarmadır, dostum» dedi. «İşi oraya vardırırlarsa anlatırım. Yalnız, sen gözünü aç, Jim. Seninle her şeyi yarı yarıya paylaşacağıma söz veriyorum.»

Gittikçe zayıflayan sesiyle bir zaman daha konuştu. İlâcını verdim. Bir çocuk gibi içti. Çok geçmeden de derin bir uykuya daldı. Ben de odadan çıktım.

Her şey yolunda gitseydi acaba ne yapardım? Bilmiyorum. Belki de Doktor'a bütün hikâyeyi anlatırdım; çünkü Kaptan'ın, yaptığı itiraflara pişman olarak, beni öldürmeye kalkışmasından fena halde korkuyordum. Ne var ki, zavallı babam o akşam birden öldü. Artık başka bir şey düşünecek durumda değildim. Üzün-

tümüz, komşuların gelip gitmeleri, cenaze hazırlıkları, bu arada hanın işlerinin aksatmadan yürütülmesi bende ne Kaptan'ı düşünmeye, ne de ondan korkmaya zaman bıraktı.

Kaptan ertesi sabah aşağıya indi, her zamanki gibi yemeğini yedi. Az yemek yemesine rağmen galiba gerektiğinden daha fazla içiyordu. Burnundan soluyor, içkisini gidip kendisi dolduruyordu. Kimse karşı koymaya cesaret edemiyordu. Cenaze töreninden bir gün önce, her zamanki gibi sarhoştu. Yaslı bir evde onun o çirkin denizci türküsünü söylemesi pek tuhaf kaçıyordu. Yalnız, okadar halsizdi ki, düşüp ölecek diye korkuyorduk.

Doktor kilometrelerce uzakta bir hastasına gitmiş, babamın ölümünden sonra hana hiç gelmemişti; bu yüzden, Kaptan'ın durumu berbattı. Artık önünü göremeyecek bir hale gelmişti. Yürürken duvarlara tutunuyordu. Gözü beni bile görmüyordu; belki de bana anlattıklarını unutup gitmişti. Vücutça zayıf düşmesine rağmen daha da sinirli, ürkek olmuştu; kılıcı andıran denizci bıçağını kınından çıkarıp masanın üstüne koyuyordu.

İşte durum bu şekilde, cenaze töreninin ertesi gününe dek sürdü.

Sisli, soğuk bir akşam üzeri kapının önünde durmuştum. Üzgün üzgün, babamı düşünüyordum. Yoldan ağır ağır birinin gelmekte olduğunu gördüm.

Gelenin kör olduğu belliydi; çünkü elindeki bastonla önünü yoklayarak yürüyordu. Başında, gözlerinin üstüne doğru inen yeşil bir örtü vardı. Yaşlılıktan, ya da yorgunluktan, iki büklüm yürüyordu. Lime lime olmuş gemici elbisesi onu tümüyle garip bir şekle sokuyordu. Hayatımda onun kadar korkunç bir şekil görmemiştim.

Handan biraz uzakta durdu. Sesini yükselterek önündeki boşluğa doğru konuştu:

— «Yurdu uğruna gözlerini kaybeden zavallı bir köre nerede, memleketin hangi kısmında olduğunu söyleyecek biri var mı?»

— «Karadağ Koy'unda, Amiral Benbow'da bulunuyorsunuz» diye seslendim.

Yabancı adam: «Bir ses işitiyorum» dedi. «Genç bir ses. Elimi tutar, beni içeri götürür müsün, benim iyi kalpli küçük dostum?»

Elimi uzattım. Tatlı sözlü kör adam elimi birden bir kıskaç gibi yakaladı. Okadar şaşırmıştım ki, elimi çekmek istedim. Kör adam beni kolunun tek bir hareketiyle kendine doğru çekti.

— «Şimdi, çocuk» dedi, «beni Kaptan'a götür.»

— «Aman, efendim!» dedim. «Buna cesaret edemem.»

— «Ya, demek öyle?» diye, dişlerinin arasından tısladı. «Beni hemen içeri götür, yoksa kolunu kırarım!»

Konuşurken kolumu öyle bir kıvırdı ki acıyla bağırmaktan kendimi alamadım.

— «Efendim» dedim, «ben sizin iyiliğiniz için konuşuyorum. Kaptan her zamanki adam değil. Hep bıçağı gözünün önünde oturuyor. Başka bir kimse...»

— «Hadi, marş!» diyerek sözümü kesti.

Bu körün sesi kadar zalim, soğuk, çirkin bir ses işittiğimi hatırlamıyorum. Beni korkutan, can acısından çok, bu ses oldu. Hemen boyun eğdim.

Kapıdan dosdoğru içeriye, bizim yaşlı, hasta korsanımızın konyaktan gözleri dumanlanmış bir halde oturduğu salona girdim. Kör kolumdan sımsıkı yakalamıştı; bütün ağırlığıyla üzerime abanıyordu.

— «Beni dosdoğru onun yanına götür!» dedi. «Tam karşısına gelince: «Bir arkadaşınız geldi, Bill!» diye bağır. Dediğimi yapmazsan ben de sana bunu yaparım.»

Kolumu öyle bir sıktı ki duyduğum acıdan bayılacak hale geldim. Kör dilenciden o derece korkmuştum ki, bu bana Kaptan'a duyduğum korkuyu unutturmuştu.

Salonun kapısından içeri girince, kör dilencinin söylememi emrettiği cümleyi titrek bir sesle haykırdım.

Zavallı Kaptan gözlerini kaldırdı. O ânda bütün sarhoşluğu yok oldu; ağzı bir karış açık, bakakaldı. Yüzünü korkudan da fazla bir şey, büyük bir tiksinti kaplamıştı. Doğrulmaya çalıştıysa da beceremedi. Bütün gücünü kaybetmişti sanırım.

Kör adam: «Hayır, Bill, olduğun yerden kıpırdama» dedi. «Gözlerim görmese de bir par-

mağın kımıldadığını bile duyarım ben. İş iştir. Sol elini uzat. Oğlum, onun sol elini bileğinden tut, benim sağ elime yaklaştır.»

Dediklerini kelimesi kelimesine yerine getirdik. Dilencinin, bastonu tutan elinin çukurundan Kaptan'ın avucuna bir şey aktardığını gördüm. Kaptan'm parmakları bu şeyin üstüne hemen kapandı.

Kör dilenci: «İşte, bu iş de bitti!» dedi.

Sonra, birden kolumu bıraktı, inanılmayacak bir hızla, çeviklikle salondan çıktı. Kıpırdamadan durduğum yerden körün bastonunun yolun üzerinde tak-tak diye çıkardığı sesleri işitiyordum.

Kaptan'la ben kendimize gelinceye dek bir hayli zaman geçti. Hemen hemen aynı ânda, ben hâlâ tuttuğum elini bıraktım, o da elini çekti, avucunu açıp baktı.

— «Saat onda!» diye haykırdı. «Daha altı saat var. Onları pekâlâ atlatabiliriz.»

Bir sıçrayışta yerinden fırladı.

Bunu yapınca başı döndü. Eli boğazına gitti. Bir ara, olduğu yerde sallanarak durdu; son-

ra, garip bir hırıltı çıkararak boylu boyunca, yüzükoyun yere yuvarlandı.

Anneme seslenerek hemen Kaptan'm yanına koştum. Telâşım boşunaydı. Birden bir sara nöbeti gelmiş, Kaptan ölmüştü.

Ne gariptir ki, bu adamı hiç sevmemiş olmama rağmen, son zamanlarda ona acımaya başlamıştım. Onu ölmüş görünce sel gibi gözyaşı dökmeye başladım. Bu, gördüğüm ikinci ölümdü. Birincisinin —babamın ölümünün— acısı yüreğimde hâlâ tap-taze duruyordu.

IV

SANDIĞI AÇIYORUZ!

BÜTÜN bildiklerimi anneme hemen anlattım elbette. Çok daha önce anlatmam gerekirdi sanırım. Nekadar güç, tehlikeli bir durumda olduğumuzu anlamakta gecikmedik. Kaptan'm parası —varsa— bir parça da bizim demekti. Ne var ki Kaptan'ın gemici arkadaşlarının, hele Kara Köpek'le kör dinlencinin ölenin borçlarını ödemeye yanaşmayacaklarını biliyordum.

Kaptan'ın öğüdünü yerine getirmek için hemen Dr. Livesey'e gitsem annemi yalnız bırakmış olacaktım; annem de, kendini koruyacak durumda değildi. Onun için bu düşünceden vaz geçmem gerekiyordu. Zaten ikimiz de han-

da daha fazla kalamayacağımızı anlıyorduk. Mutfaktaki ocakta kömürlerin çıkardığı sesler, saatin tik-takları bile yüreğimizi ağzımıza getirmeye yetiyordu. Kaptan'ın yerde yatan ölüsüyle kör dilencinin hayali arasında tir-tir titriyorduk.

Hemen bir karara varmamız gerekiyordu. Sonunda, birlikte gidip komşu köyden yardım istemeye karar verdik. Olduğumuz gibi, başımızı bile örtmeden, akşamın karanlık, buzlu sisi içine daldık.

Hanın bulunduğu yerden görünmüyordu ama, köy pek uzakta değildi. Cesaretimi artıran yanı da kör dilencinin geldiği, sonra da gittiği yönün öbür yanda oluşuydu.

Yürürken arada-sırada durup birbirimizin ellerine sarılıyor, çevreye kulak veriyorduk. Neyse, kulağımıza dalgaların çıkardığı hışırtıdan, koruluktaki kargaların ötüşlerinden başka ses gelmedi.

Köye vardığımızda, evlerde mumlar yakılmıştı. Kapılarda, pencerelerde gördüğüm sarı ışıkların yüreğime nasıl bir ferahlık verdiğini hiç unutmayacağım.

Ne yazık ki köyden hiç kimse bizimle Amiral Benbow Hanı'na gelmeye razı olmadı. Biz derdimizi anlattıkça, onlar —kadın, erkek, çocuk— evlerinin çatıları altına sığınmaya bakıyorlardı. Köyün erkekleri için utanılacak bir haldi bu.

Kaptan Flint'i ben bilmiyordum ama, bu köyde çok iyi tanınıyordu. Bu ad herkesi dehşet içinde bırakıyordu. Amiral Benbow Hanı'nda, daha ötedeki tarlalarda çalışmış olanlar hatırlıyorlardı: Yollarda, kaçakçı olduklarını sandıkları, birtakım yabancılara rastlamışlar. Hele bir tanesi koyda küçük bir yelkenli bile görmüş. Onun için, Kaptan'la ilişkisi olan herkesten fena halde korkuyorlardı.

Uzun sözün kısası, içlerinden birkaçı atlarına atlayıp Doktor Livesey'e haber götürmeye razı oldu ama, bir tanesi olsun bizimle hana gelmeye yanaşmadı.

Korkaklığın bulaşıcı olduğunu söylerler. Onun gibi, tartışmak da insana büyük bir cesaret veriyor. Herkes söyleyeceğini söyledikten sonra annem güzel bir konuşma yaptı. Yetim

oğlunun parasını kimseye kaptırmayacağını bildirdi.

— «İçinizden hiçbiriniz bizimle gelmeye cesaret edemiyorsa» dedi, «Jim ile ben gideriz. Hem de, geldiğimiz yoldan geri döneceğiz. Sizin gibi korkak, yüreği ağzında, iri-yarı erkeklere teşekkür bile etmeden döneceğiz. Sonunda ölsek bile o sandığı açacağız.»

— «Aptallık edersiniz!» diye haykırmaktan geri kalmadılar.

Gene de erkeklerden bir tanesi olsun bizimle gelmeye kalkışmadı. Bütün yaptıkları iyilik, belki bir saldırıya uğrarız diye, bana dolu bir tabanca vermek oldu; bir de, dönüşte arkamıza takılmaları ihtimaline karşı, koşulmuş hayvanlar hazır edeceklerini söylediler. Bu arada bir çocuk, jandarmanın yardımını sağlamak için, Doktor Livesey'in evine dört nala gitmeye hazırlanıyordu.

Annemle birlikte bu tehlikeli serüvene atıldığımız buz gibi gecede, kalbim hızla çarpıyordu. Dolunay yükselmeye başlamış, sis perdesinin yukarı uçlarından kıpkızıl ışıklar saçıyordu. Onun için, adımlarımızı hızlandırdık.

Çünkü handan yeniden ayrılmadan önce ortalığın gündüz gibi aydınlanacağı belliydi. O zaman da, handan çıkışımız bizi gözetleyenlerce rahatça görülecekti.

Çalılıklar boyunca, hızlı hızlı, ses çıkartmamaya çalışarak ilerledik. Korkumuzu artıracak ne bir ses işittik, ne de bir şey gördük. İçeri girip de hanın kapısı arkamızdan kapanınca rahat bir soluk aldık.

Hemen kapının sürgüsünü sürdüm. Kaptan'm ölüsünün bulunduğu evde yapayalnızdık. Karanlıkta bir zaman soluk soluğa durduk. Sonra annem bir mum aldı. El ele tutuşarak, salona girdik. Kaptan, sırt üstü uzanmış, gözleri açık, bir kolu yana açılmış, bıraktığımız gibi duruyordu.

Annem: «Perdeyi kapat, Jim» diye fısıldadı. «Gelip bizi dışarıdan gözetleyebilirler.»

Ben perdeyi kapattıktan sonra annem: «Ondan anahtarları almalıyız» dedi. «Yalnız, hangimiz alabileceğiz acaba?»

Bunları söylerken boğazından hıçkırığa benzer sesler çıkmıştı.

Hemen ölünün yanma diz çöktüm. Yerde, elinin hemen yakınında, bir yanı karartılmış bir kâğıt parçası vardı. Bunun «Kara Leke» olduğuna hiç şüphem kalmamıştı. Kâğıdı alınca öteki yanında, pek düzgün, açık bir yazıyla, şunların yazılı olduğunu gördüm:

«Saat ona kadar vaktin var!»

— «Anne, saat ona kadar vakit vermişler!» dedim.

Ben tam bunu söylediğim sırada bizim eski duvar saatimiz çalmaya başladı. Hiç beklemediğimiz bu gürültü yüreğimizi ağzımıza getirdi. Yalnız, saat iyi bir haber veriyordu. Çünkü saat daha altıydı.

Annem: «Hadi, Jim» dedi. «Şu anahtarı bul.»

Sırayla Kaptan'm bütün ceplerini aradım. Birkaç ufak para, bir zar, bir miktar sicim, büyük büyük iğneler, ucundan ısırılmış bir sarma sigara, kabzası eğri bir bıçak, bir cep pusulası, tütün tabakası... Bulabildiklerim bunlardı. Umudumu kesmek üzereydim.

Annem: «Belki de boynuna asılıdır» diye atıldı.

İçimi kaplayan şiddetli tiksintiyi yenerek, ölünün gömleğinin boyun kısmını yırttım. Elbette, işte anahtar oradaydı!

Katranlı bir sicimin ucuna asılıydı. Sicimi kaptanın bıçağıyla kestim. Bu başarı karşısında yüreklerimiz umutla dolmuştu. Hemen yukarı çıktık. Kaptan'ın geldiği günden beri yatıp kalktığı, sandığının durduğu küçük odaya girdik.

Görünüşte sandığın bütün öteki gemici sandıklarından bir farkı yoktu. Kapağının üstüne sıcak demirle B harfi basılmıştı. Köşeleri eskilikten, kötü kullanmak yüzünden aşınmıştı.

Annem: «Anahtarı bana ver» dedi.

Kilit pek iriydi, sertti ama, kolayca açıldı.

Sandığın içinden kuvvetli bir katran, tütün kokusu yükseldi. En üstte, yepyeni, dikkatle fırçalanıp katlanmış bir takım elbiseden başka bir şey yoktu. Annem bu elbisenin hiç giyilmemiş olduğunu söyledi. Onun altında her şey karmakarışıktı: Bir çember parçası, bir teneke kupa, birkaç tütün çubuğu, en iyi markadan bir çift tabanca, bir külçe gümüş, eski bir İspanyol saati, değeri pek az olan birkaç biblo,

bakır ayaklı bir pergel, Antil Adaları'na özgü, garip, altı tane deniz kabuğu... Bütün bunları o maceralı, suçlu, uğursuz hayatı boyunca niçin yanında taşıdığını sık sık düşündüğüm oldu.

Sandıktan pek öyle değerli hiçbir şey çıkmamıştı; yalnız o gümüş külçesiyle bibloların bir parça değeri vardı ama, o da alacağımıza karşılık olamazdı. En altta deniz tuzuyla yer yer ağarmış bir gemici pelerini duruyordu. Annem bunu sabırsızlıkla çekti. Altından, içinde kâğıtlar varmış gibi duran, muşambaya sarılı bir paket, dokununca altın şıkırtısı çıkaran bir bez torba göründü.

Annem: «Bu haydutlara dürüst bir kadın olduğumu göstereceğim» dedi. «Yalnız hakkım olan parayı alacağım, gerisini bırakacağım. Sen şu çantayı tut.»

Annem Kaptan'ın bize borcu olan parayı gemici torbasından elimde tuttuğum torbaya saymaya koyuldu. Bu iş çok zaman alıyordu. Güçtü. Çünkü torbada çeşitli milletlerin paraları vardı.

İşimizin yarısına gelmiştik ki, birden elimi annemin kolu üstüne koydum; çünkü buzlu sessizliğin içinden yüreğimi ağzıma getiren bir ses işitmiştim: Donmuş yol üstünde kör dilencinin değneğinin çıkardığı takırtılardı bunlar.

Biz soluğumuzu tutmuş otururken değneğin sesi yaklaştıkça yaklaştı. Sonra hanın kapısına korkunç bir darbe indi. Tokmağın çevrildiğini işittik. Sürgü gıcırdıyordu.

Bundan sonra içeride de, dışarıda da uzun bir sessizlik oldu. Sonra değneğin takırtısı yeniden duyuldu. Değnek seslerinin ağır ağır uzaklaştığını işittik. Anlatamayacağım bir ferahlık, bir sevinç duydum. Sonra hiçbir şey işitilmez oldu.

— «Anne» dedim, «hepsini al, gidelim.»

Çünkü sürgülü kapının kuşkuları çekeceğine, topunun birden başımıza üşüşeceğine emindim. Kapıyı sürgülemiş olmama öyle memnundum ki!

Annem, çok korkmuş olmasına rağmen, hakkından ne fazlasını, ne de eksiğini almamaya azimliydi. Saatin daha yedi bile olmadığını

ileri sürdü. Uzaktaki tepenin üzerinden bir düdük sesi işittiğimizde biz hâlâ tartışıyorduk. Bu ses ikimizin de bir karara varmamıza yetti.

Annem, ayağa sıçrayarak: «Ayırabildiğim kadarını alacağım» dedi.

— «Ben üstünü tamamlamak için şunu alacağım» diyerek, muşambaya sarılı paketi kavradım.

Biraz sonra, mumu boş sandığın yanında bırakarak, karanlıkta el yordamıyla aşağıya iniyorduk. Çok geçmeden kapıyı açtık. Artık kaçıyorduk.

Kaçmak için bundan daha uygun bir zaman olamazdı: Sis hızla dağılıyordu. Ay artık iyice ortaya çıkmış, ortalığı gündüz gibi aydınlatıyordu. Yalnız hanın kapısı çevresinde ince bir sis tabakası kalmıştı; bu da, bizim görülmeden dışarı çıkmamıza yaradı.

Köye varmadan önce ayın parlak ışıkları içine girecektik. Yalnız, korkumuz da bununla kalmadı: Kulağımıza, koşuşan ayak sesleri gelmeye başlamıştı. Seslerin geldiği yöne bakınca, sağa, sola sallanarak hızla ilerleyen bir ışıktan,

bize gelenlerden birinin elinde bir fener bulunduğunu anladık.

Annem, birden: «Yavrum» dedi, «parayı al, kaç! Ben bayılacağım sanıyorum.»

«İkimizin de ölüm saati geldi galiba» diye düşündüm.

Komşularımızın korkaklığına öfkeyle söyleniyordum. Annemin başlangıçta gösterdiği cesarete hayran kalmıştım, şimdiki zayıflığı karşısında ise ne yapacağımı bilemiyordum.

Bereket versin, tam o sırada küçük köprüye gelmiştik. Koluna girerek annemi oraya doğru sürükledim. Zavallı kadın gerçekten sendeliyordu.

Köprünün ucuna gelmiştik ki, annem içini çekti, bayıldı. Bir parça canının yanmasına aldırış etmeden, onu köprünün kemeri altına sürükledim. Daha öteye götüremedim; çünkü, kemer çok alçaktı, altına ancak sürünerek girilebilirdi.

Yüzü-koyun sürünerek köprünün altına girdim. Ne yazık ki annem hemen hemen bütünüyle meydanda kalmıştı. İkimiz de hanın çok yakmlarındaydık.

V

KÖR DİLENCİNİN SONU

BİR bakıma merakım korkumu yendi. Gizlendiğim yerde duramadım. Yeniden geri geri sürünerek sırta tırmandım. Bir çalılığın ardına saklandım. Buradan kapımızın önüne dek uzanan yolu görebiliyordum.

Daha çalılığın ardına yeni sığınmıştım ki düşmanlarım —yedi, sekiz kişilik bir topluluk— koşa koşa geldiler. Fenerli adam birkaç adım önden koşuyordu. Üç kişi, el ele tutuşmuş, ortada koşuyorlardı. Sise rağmen bu üç kişinin ortasındakinin kör dilenci olduğunu fark ettim. Biraz sonra sesini duyunca yanılmadığımı anladım:

— «Kapıyı kırın!» diye haykırıyordu.

İki, üç kişi buna: «Peki, peki, efendim» diye karşılık verdiler. Amiral Benbow Hanı'nm kapısına saldırdılar. Şimdi fenerli adam arkada duruyordu. Sonra durakladıklarını, alçak sesle bir şeyler konuştuklarını gördüm. Kapının açık olmasına şaşırmış gibiydiler.

Şaşkınlıkları uzun sürmedi. Kör dilenci yeniden emirler verdi. Şimdi sesi daha yüksek perdeden, daha sabırsızlıkla çıkıyordu. Öfkeden kudurmuş gibiydi.

— «İçeri girin! Girin!» diye haykırdı.

Adamların yavaş davranışları karşısında küfürler savuruyordu.,

Dört, beş tanesi verilen emirlere hemen uydular. İki tanesi korkunç dilenci ile birlikte dışarıda kaldılar. Bir sessizlik oldu. Sonra içeriden şaşkınlık dolu bir çığlık koptu:

— «Bill ölmüş!»

Kör dilenci onların yavaşlıklarına yeniden küfürler savurdu.

— «İçinizden biri üstünü arasın, öküz herifler! Ötekiler de hemen yukarı çıkıp sandığı bulsunlar!»

Eski merdivenlerimizin onların ayakları altında temellerinden sarsıldığını işitiyordum. Bundan hemen sonra şaşkınlık dolu sesler yeniden işitildi. Kaptan'ın odasının penceresi gürültüyle açılmıştı. Kırılan camlar şangırdayarak yolun üstüne döküldü. Bir adamın başı ay ışığına doğru uzandı. Beline dek dışarıya sarkmıştı. Aşağıda duran kör dilenciye seslendi:

— «Pew! Bizden önce davrananlar olmuş! Birisi sandığın altını üstüne getirmiş!»

Pew dediği adam: «Aradığınız yerinde mi?» diye sordu.

— «Para yerli yerinde duruyor.»

Kör dilenci «para» sözüne karşı küfürler savurdu.

— «Flint'in paketi duruyor mu, demek istiyorum ben!»

— «Burada yok» dedi. «Bulamadık.»

Kör dinlenci: «Hey, aşağıdakiler! Paket Bill'in üzerinde mi, bir bakın!» diye seslendi.

Kaptanın üstünü aramak için aşağıda kalan adam hanın kapısına geldi.

— «Bill'in üstünü didik didik ettim. Hiçbir şey yok!» dedi.

Kör adam: «Bu işi handakiler yapmıştır... O bacaksız! Keşke gözlerini oysaydım!» diye haykırdı. «Demincek buradaydılar. İçeri girmeye çalıştığımda kapı sürgülüydü. Çevreye dağılıp onları arayın bakalım!»

Penceredeki adam: «Doğru söylüyorsun» dedi. «Mumlarını burada bırakmışlar.»

Kör gene: «Her yanı arayın, onları bulun!» diye haykırdı.

Bir yandan da bastonuyla yere vuruyordu.

O zaman bizim eski hanın içinde bir araştırmadır başladı. Eşyalar oradan oraya atılıyor, kapılar hızla çarpılıyordu. Han gene temellerinden sarsıldı.

Sonunda adamlar teker teker kapının önüne çıktılar, bizi hiçbir yerde bulamadıklarını bildirdiler.

O sırada, kaptanın sandığını karıştırırken işittiğimiz, annemi de, beni de dehşete düşüren düdük sesi yeniden işitildi. Bu sefer iki kere öttürülmüştü. O zaman bu düdük sesini kör dilencinin adamlarını saldırıya geçirmek için verdiği bir işaret sanmıştım.

Şimdi köyden yana bir tepenin yamacından geldiğini anladım. Düdük korsanları tehlikeye karşı uyarmak için öttürülüyordu.

Hanın kapısı önünde duranlardan biri: «Dirk gene öttürdü!» dedi. «Hem de iki kere! tabanları yağlasak iyi ederiz!»

Pew, yani o kör: «Tabanları yağlasak mı? Aptal!» diye haykırdı. «Dirk oldum - olası korkağın, aptalın biridir. Ona aldırış etmeyin! Uzakta olamazlar; yakınlarda bir yerlerdedirler. Elinizle koymuş gibi bulacaksınız onları! Dağılın! Onları arayın, köpekler! Ah, şeytan canımı alsın! Şu gözlerim bir görseydi!»

Bu bağırışın etkisi görüldü. Korsanların birikisi şuraya, buraya bakınmaya başladılar. Yalnız, davranışları pek isteksizdi sanırım; çünkü kendilerini tehlikeye attıklarını düşünüyorlardı. Ötekiler de kararsız bir tavırla duruyorlardı.

— «Sizi aptallar, sizi! Elinizin altında bir servet yatıyor da siz hâlâ duruyorsunuz! Onu bulursanız krallar gibi zengin olacaksınız. Burada olduğunu biliyorsunuz da gene de dalga geçiyorsunuz. İçinizden bir taneniz olsun Bill'in

karşısına çıkmaya cesaret edemedi; ben ettim. Bu kör halimle ben onun karşısına çıktım. Sizin yüzünüzden, elime geçen fırsatı kaybedeceğim; krallar gibi saltanat süreceğime, bir kadeh konyak için sokaklarda dileneceğim!»

Biri: «Vaz geç, Pew! Altınlar elimizde!» diye homurdandı.

Bir başkası: «O mübarek şeyi saklamışlardır» dedi. «Pew, altınları al da yaygarayı kes!»

Gerçekten de Pew'nun kopardığı yaygara her ân biraz daha artıyordu. Sonunda, öfkesinden, kudurdu sanki. Bastonunu çevresine rastgele sallamaya başlamıştı. Baston birkaç kafanın üstünde tok sesler çıkardı.

Korsanlar buna karşılık kör canavara küfürler savurdular. Elindeki bastonu almaya çalışıyorlardı ama, boşuna.

Bu kavga bizim için bir kurtuluş oldu. Kavga sürüp giderken, köyden yana sırtlardan bir başka gürültü koptu. Dört nala gelen atların sesleriydi bu.

Hemen hemen gene o sırada çalılıkların arasından bir tabancanın alevi görüldü. Kaçmaları için korsanlara verilen son işaretti bu

besbelli; çünkü haydutlar hemen kaçmaya başladılar. Çil yavrusu gibi dört-bir yana dağıldılar.

Yarım dakika içinde ortada Pew'dan başka kimse kalmamıştı. Onu belki telâşları yüzünden, belki de savurduğu küfürlerin, bastonla vurmasının öcünü almak için bırakmışlardı. Bilmiyorum. Bütün bildiğim, Pew'nun bastonunu çevresine rastgele sallayarak, arkadaşlarını çağırarak ortada kaldığıydı. Sonunda, yanlış yöne döndü; birkaç adım ötemden geçip köye doğru gitmeye başladı. Bir yandan da bağırıyordu.

— «Dirk, Kara Köpek, Johnny! Beni bırakıp gitmeyin arkadaşlar!.. Beni burada bırakamazsınız!»

Tam bu sırada sırtın üzerinden dört, beş atlının dört nala indiği görüldü.

Pew yaptığı yanlışı anlamıştı. Bir çığlık koparark geri döndü. Dosdoğru hendeğin içine yuvarlandı. Hemen doğruldu. Sonra ikinci bir yanlışlık daha yaptı: Öyle şaşkın bir haldeydi ki, dört nala gelen atlardan en öndekinin nallarının altına doğru koştu.

Binici onu çiğnememeye çalıştı ama, boşuna! Pew gecenin içinde çın-çın öten bir çığlık koparark yere düştü. At üstünden geçti. Pew yana doğru yavaşça yuvarlandı; yüzü-koyun, kımıldamadan kaldı.

Ben hemen ayağa fırlayarak atlılara seslendim. Onlar da kazâdan dehşete düşerek durmuşlardı. En arkadan gelen atlı, köyden, Doktor Livesey'e haber götüren delikanlıydı; ötekiler de, delikanlının yolda rastladığı gümrük subaylarıydı. Onları hemen alıp buraya getirmek akıllılığını göstermişti.

Pew ölmüştü. Anneme gelince, onu köye götürdük. Yüzüne birkaç damla su serpince kendine geldi. Hâlâ dehşet içinde bulunmasına rağmen, sandıktan aldığımız paranın hesabını yapmaya çalışıyordu.

Bu sırada karakol komutanı körfeze kadar indi. Ne var ki, onlar bayırdan aşağı inınceye dek, korsanlar gemilerine atlayıp kaçmışlardı bile.

Komutan kıyıdan gemiye seslendi.

Haydutlar ona ay ışığında: «Olduğun yer-

de dur, yoksa karnına bir kurşun yersin!» diye haykırdılar.

Gerçekten de kolunun hemen yanından bir kurşun vınlayarak geçti. Komutan Dance, kendi anlattığına göre orada, «Sudan çıkmış balık» gibi kalakalmıştı.

Artık gümrük kayığını korsanların ardından yola çıkarmaktan başka yapılacak iş kalmamıştı. Ne yazık ki bundan da bir fayda çıkmadı, çünkü korsan gemisi çoktan kaybolup gitmişti.

Komutan: «Yalnız şu Pew'yu çiğnemiş olduğumuza çok sevindim» diyordu. Çünkü benim anlattıklarımı dinlemiş, her şeyi öğrenmişti.

Komutan Dance ile hana gittim. Evi ne halde bulduğumu anlatmaya kelimeler yetmez. Benimle annemi ararlarken, öfkelerinden, duvar saatini bile parçalamışlardı. Kaptanın altın kesesinden, kasadaki paramızdan başka bir şey almamışlardı ama, çevreme şöyle bir bakınca mahvolmuş olduğumuzu anladım.

Komutan gördüklerinden bir anlam çıkaramıyordu.

— «Parayı bulduklarını söylediniz, değil mi? Öyleyse burada başka ne aradılar?» diye soruyordu. «Daha başka para aradılar, besbelli.»

— «Hayır, efendim. Aradıkları para değildi sanırım» dedim. «Aradıkları şey benim cebimde. Doğrusunu isterseniz, onu emin bir ele teslim etmek isterim.»

Komutan: «Haklısın, oğlum» dedi. «İsterseniz onu ben alayım.»

— «Belki Doktor Livesey...» diye söze başladım.

Komutan: «Güzel!» diye, gülümseyerek sözümü kesti. «İyi olur, doğrusu. Doktor Livesey hem çok iyi insandır, hem de bölgenin sulh hakimidir. Ben de gidip ona, ya da Şövalye'ye raporumu vermeliyim. Pew öldü; buna üzüldüm elbette ama, öldü işte. Bunu benim aleyhime kullanabilirler. Belli olmaz. Raporumu hemen vermeliyim. İstersen sen de benimle gel.»

Ona candan teşekkür ettim. Birlikte, atların beklediği köye döndük. Anneme durumu

anlattım. O sırada jandarmalar atlarına atlamışlardı bile.

Komutan, arkadaşlarından birine: «Dogger!» diye seslendi. «Senin atın çok güzel. Şu delikanlıyı sağrına alıver.»

Hep birlikte Doktor Livesey'in evine doğru yola koyulduk.

VI

KAPTAN'IN KÂĞITLARI

DOKTOR Livesey'in kapısı önüne gelinceye dek hiç durmadık. Ev karanlıktı. Komutan inip kapıyı çalmamı istedi. Kapıyı bir hizmetçi açtı.

— «Doktor Livesey evde mi?» diye sordum.

Hizmetçi: «Doktor evde yok» dedi.

Öğleden sonra gelmiş, akşam yemeğini şatoda Şövalye ile birlikte yemek üzere yeniden çıkmış.

Komutan Dance: «Öyleyse biz de oraya gidelim, çocuklar!» dedi.

Bu sefer, yolumuz kısa olduğu için, ata binmedim. Malikânenin parmaklıklarından

geçip şatoya gelinceye dek Komutan'ın atının yanı sıra koştum.

Şato geniş bir bahçe içindeydi. Ay ışığında bembeyaz görünüyordu. Kapıya gelince Komutan da atından indi. Beni de yanına alarak şatoya girdi.

Uşağın peşine takılarak, hasır döşeli koridor boyunca ilerledik. Geniş bir kitaplık odasına aldılar bizi. Duvarlar baştan başa kitaplarla kaplıydı. Burada Dr. Livesey ile Şövalye, ocağın önüne oturmuşlar, pipolarını tüttürüyorlardı.

Şövalye'yi hiç bukadar yakından görmemiştim. Uzun boylu, iri yapılı bir adamdı. Uzun süren yolculukları yüzünden yüzü yanık bir renk almıştı. Kaşları kapkaraydı. Bu ona —pek kötü, diyemeyeceğim— sinirli, kibirli bir hava veriyordu.

Şövalye, pek gösterişli bir tavırla: «Buyrun, Komutan'ım!» dedi.

Doktor da: «Merhaba, Dance!» diye Komutan'ı ahbapça selâmladı. Sonra bana döndü: «Merhaba, Jim. Sizi buraya hangi rüzgârlar attı bakayım?»

Komutan esas vaziyeti aldı. Tıpkı bir okul öğrencisi gibi, olup biteni anlattı. O iki bayı görecektiniz siz: Merakla, ilgiyle öne doğru eğilmiş, dinliyorlar, arada-bir birbirlerine bakıyorlardı. Şaşkınlıklarından pipolarını içmeyi bile unutmuşlardı.

Annemin nasıl hana geri döndüğünü işittikleri zaman Doktor dizine hafifçe bir şamar indirdi.

Şövalye: «Bravo!» diye haykırarak piposunu ocağa vurup kırdı.

Daha hikâye sona ermeden Şövalye Trelawney ayağa kalktı. Odada bir aşağı, bir yukarı dolaşmaya başladı. Doktor, daha iyi işitmek için pudralı perukasını çıkarmıştı. Kısa kesilmiş siyah saçlarıyla garip bir görünüşü vardı.

Sonunda, Komutan Dance hikâyesini bitirdi.

Şövalye: «Çok dürüst bir insansınız siz, Komutan'ım» dedi. «O iğrenç, uğursuz haydudu çiğnemiş olmaya gelince, bence hayırlı bir iş yapmışsınız. Bu tıpkı bir tahtakurusunu ezmeye benziyor. Anladığıma göre bizim bu kü-

çük Jim Hawkins de bir kahraman. Şu çıngırağı çalar mısın, Jim? Komutan'ımız bir bardak bira içmeyi reddetmez sanıyorum.»

Doktor: «Demek böyle, Jim?» dedi. «Haydutların peşinde olduğu şey şimdi sende ha?»

— «İşte, efendim» dedim, muşamba kaplı paketi uzattım.

Doktor paketi evirdi, çevirdi. Parmakları onu açmak için karıncalanıyor gibiydi. Kendini tuttu. Paketi ceketinin cebine koydu.

Sonra: «Sayın Şövalye'm» dedi, «Komutan birasını içtikten sonra görevine devam edebilir; ama, Jim Hawkins'i bu gece evimde misafir etmek niyetindeyim. İzin verirseniz şimdi ona bir parça yiyecek bir şeyler getirsinler.»

Şövalye: «İstediğiniz gibi olsun, Doktor Livesey» dedi. «Jim Hawkins dört başı mamur bir ziyafeti doğrusu hak etti!»

Böylece, bana bir güvercin kızartması getirdiler. Küçük masanın üstüne kondu. Aç kurt gibi yemeğe saldırdım. Gerçekten çok acıkmıştım. Bu sırada Komutan Dance'e bir parça daha iltifatta bulundular. Sonra o gitti.

Doktor, Şövalye'ye: «Bu Kaptan Flint'ten söz edildiğini işitmişsinizdir, sanırım» dedi.

— «Ne diyorsun! İşitmez olur muyum hiç! Korsanların en korkuncuydu o. Karasakal onun yanında çocuk kalır. İspanyollar ondan öyle korkarlardı ki, zaman zaman Flint'in İngiliz olmasından gurur duyardım. Bir keresinde onu kendi gözlerimle gördüm. Gemimize komuta eden korkak kaptan kaçtı... Kaçtı da bir İspanyol limanına sığındı!»

Dr. Livesey: «İngiltere'de ondan söz edildiğini ben de işitmiştim» dedi. «Yalnız, asıl mesele şu: Çok parası var mıydı?»

Şövalye: «Parası mı?» diye haykırdı. «Siz onun üzerine hiçbir şey bilmiyorsunuz galiba. O kanlı korsanlar paradan başka neyin peşinde koşarlardı ki? Paradan başka neye değer verirlerdi ki? Canlarını paradan başka neyin uğruna tehlikeye atarlardı ki?»

Doktor: «Bunu yakın zamanda öğreneceğiz» dedi. «Yalnız, okadar telâşlı, heyecanlısınız ki söylediklerinizden bir tek kelime olsun anlamadım. Şunu bilmek istiyorum: Diyelim ki Kaptan Flint'in definesinin yerini gös-

teren harita cebimdeki pakette bulunuyor. Bu definenin çok değerli olduğunu sanıyor musunuz?»

— «Değerli mi?» diye Şövalye gene haykırdı. «O dediğiniz harita elimizde olsa, Bristol limanından bir gemi kiralar, Jim'le birlikte sizi de yanıma alır, bir yıl aramak gerekse bile, defineyi ele geçirmeye çalışırdım.»

— «Güzel!» dedi Doktor. «Şimdi, Jim de razı olursa, paketi açalım.»

Paketi önündeki masanın üzerine koydu.

Paket dikiliydi. Onun için, Doktor alet çantasını açtı. Cerrah makasıyla paketin iplerini kesti. İçinden iki nesne çıktı: Bir defter, bir de mühürlü bir zarf.

Doktor: «Önce deftere bakalım» dedi.

Doktor defteri açarken Şövalye ile birlikte onun omzu üstünden bakıyorduk.

İlk sayfada, bir insanın boş bir zamanında kâğıt üzerine karaladıklarına benzer birtakım karalamalar vardı. Bu karalamalardan bir tanesi tıpkı bizim Kaptan'ın kolundaki dövmeydi: «Billy Bones'un umurunda değildir.» Sonra, başka yazılar: «B. W. Bones, Birinci Kap-

tan!». «Artık konyak yok». «Onu Palm Key açıklarında hakladı». Birtakım anlamsız, tek heceli kelimeler de karalanmıştı.

Kimin kimi haklamış olduğunu, «o» denilenin kim, ya da ne olduğunu merak ediyordum.

Doktor: «Bunlardan bir şey anlaşılmıyor» diyerek, sayfayı çevirdi.

Bundan sonraki on, oniki sayfa birtakım garip hesaplarla doldurulmuştu. Bildiğimiz hesap defterlerindeki gibi, satırın bir ucunda bir tarih, öteki ucunda bir sayı görülüyordu; ikisi arasına açıklayıcı cümleler yerine sayıları değişen haç işaretleri konmuştu. Örneğin, 12 haziran 1745'te 70 İngiliz lirası kadar bir para birinin hesabına geçirilmişti. Bunun nedeni de konulan sekiz haçla anlatılmıştı. Bazı yerlerde «Caracas açıkları» gibi bir yer adı, ya da yalnızca 62° 17' 20", 10° 2' 40" gibi enlem-boylam derecelerinin kaydı eklenmişti.

Hesaplar yirmi yıllık bir süre içinde düzgün bir şekilde tutulmuştu. Zaman geçtikçe gelir yükseliyordu. En sonda, hatalı beş, altı

toplamadan sonra, genel toplam yazılmış, yanma şu yazı eklenmişti: «Bones'un kazancı».

Doktor: «Ben bundan bir şey anlamadım» dedi.

Şövalye: «Mesele gün gibi belli!» diye bağırdı. «Bu defter o kara kalpli çakalın hesap defteri. Haçlar, batırılmış gemileri, ya da yağma edilmiş şehirleri gösteriyor. Paralar haydudun payı. Kimi yerlerde, anlaşılmamak korkusuyla, adları, ya da enlem ve boylamları yazmış.»

Doktor: «Doğru!» diye atıldı. «İşte gezgin olmanın faydaları kendini gösteriyor. Doğru! Durumu ilerledikçe para miktarı da artıyor.»

Öbür sayfalarda, birtakım yer adlarıyla, İngiliz, Fransız, İspanyol paralarının karşılaştırılmalarından başka bir şey yoktu.

Şövalye : «Şimdi de ötekine bakalım» dedi.

Kâğıt çeşitli yerlerinden balmumuyla mühürlenmişti. Doktor mühürleri büyük bir dikkatle açtı. İçinden bir adanın haritası çıktı. Haritaya enlem, boylam dereceleri, körfezler, dağların adları, geçitler, bir gemiyi bu kı-

yılarda emin bir körfeze sokmak için gerekli bütün bilgiler kaydedilmişti.

Ada onbeş kilometre uzunluğunda, 8 kilometre genişliğindeydi. Biçimi tıpkı bir ejdere benziyordu. Orta kesiminde bir dağ Küçük Dürbün adıyla işaretlenmişti. Haritaya daha sonra birtakım notlar eklenmişti; hepsinden önemlisi de, kırmızı mürekkeple üç haç işareti konmuştu. Bunlardan ikisi adanın kuzeyinde, üçüncüsü de güney-batıdaydı. Bu sonuncusunun yanında, gene kırmızı mürekkeple, Kaptan'ın çarpık işaretleriyle hiç ilgisi olmayan düzgün bir yazıyla şunlar kaydedilmişti:

«Definenin asıl büyük kısmı buradadır.»

Haritanın arkasına aynı el şu tamamlayıcı bilgiyi yazmıştı:

«Büyük ağaç, Küçük Dürbün Tepesi'nin sırtı; yönü: Çeyrek kuzeydoğu.

«İskelet Adası, çeyrek güneydoğu.

«On ayak.

«Gümüş külçeleri kuzeydeki definededir; bunu, doğu sırtı doğrultusunda, karşısındaki

Kara Kaya'nın on kulaç güneyinde bulabilirsiniz.

«Silâhları bulmak çok kolaydır; kuzeydoğu burnunun kuzey ucunda, çeyrek kuzeydoğu yönündeki kumluktadır.

J. F.»

Hepsi bukadardı. Çok kısa olmasına rağmen, benim için bir bilmece özelliğini taşıyan bu belge Şövalye ile Doktor Livesey'i pek sevindirdi.

Şövalye: «Doktor» dedi, «şu anlamsız işini hemen bırak. Ben yarın Bristol'a gidiyorum. Üç hafta, iki hafta, ya da on gün içinde İngiltere'nin en iyi gemisi, en seçme tayfası bizde olacak. Jim de kamarot olarak gelir. Ünlü bir kamarot olacaksın, Jim! Sen, Doktor, geminin hekimisin. Ben amiralim. Redruth'la Joyce'u, Hunter'i de alırız. Uygun rüzgârların yardımıyla çarçabuk gideriz. Adayı bulmakta hiç güçlük çekmeyeceğiz. Kucaklar dolusu para bulacağız.»

Doktor: «Şövalye Trelawney» dedi, «sizinle geleceğim. Jim de gelecek. Bize çok faydalı

olacağına eminim. Yalnız, çekindiğim bir tek kişi var.»

Şövalye: «Kimmiş o?» diye haykırdı. «O köpeğin adını hemen söyleyin, bayım!»

Doktor: «Siz!» dedi. «Çünkü siz dilinizi tutmasını bilmezsiniz. Bu belgenin varlığından haberdar olanlar yalnızca bizler değiliz. Başkaları da var: Bu gece hana saldıran haydutlar... Daha başkaları da çıkacak. Bu servete konmak için hiçbir şeyden çekinmeyeceklerdir. Denize açılıncaya dek hiçbirimiz tek başına dolaşmamalıyız. Bu arada Jim'le ben birbirimizden hiç ayrılmayacağız. Siz de yarın Bristol'a giderken yanınıza Hunter'la Joyce'u da alm. Yalnız, bulduğumuz şey üzerine kimseye tek kelime olsun söylememeliyiz.»

Şövalye: «Sen hep doğru konuşursun, Doktor!» dedi. «Söz veriyorum. Mezar gibi dilsiz olacağım!»

İKİNCİ BÖLÜM

ENGİN DENİZLERDE

I

BRİSTOL'A GİDİYORUM

YOL hazırlığımız Şövalye'nin tahmininden daha uzun sürdü. Tasarladıklarımızın hiçbirini başlangıçta düşündüğümüz gibi yürütemedik. Doktor'un beni yanından ayırmamak için verdiği kararı bile bozmak zorunda kaldık.

Doktor hastalarını emniyet edebileceği bir hekim bulmak için Londra'ya gitmişti. Şövalye ise Bristol'daydı. Ben de, koru bekçisi yaşlı Redruth'un gözeti altmda, şatoda kalıyordum. Âdeta bir hapisane hayatı yaşıyordum.

Yalnız, denize dair hülyalarla, bilinmedik adalarda geçecek maceraların heyecanıyla doluydum. En ince noktalarına dek hatırladığım

haritayı uzun uzun düşünüyordum; gözümün önünde canlandırdığım adada uzun gezintilere çıkıyor, Küçük Dürbün denilen tepeye tırmanıyordum. Kimi vakit de ada ölüm-kalım savaşına giriştiğimiz vahşilerle dolu oluyordu. Ne var ki hiçbir zaman başımızdan geçecek maceraların kafamda canlandırdıklarımdan daha garip, daha korkunç olabileceğini düşünmemiştim.

Böylece, haftalar gelip geçti. Bir gün Doktor Livesey'e bir mektup geldi. Zarfın üzerinde: «Doktor Livesey yoksa Tom Redruth, ya da Jim Hawkins de okuyabilir» diye bir yazı vardı. Bunun üzerine, mektubu açtık, aşağıdaki önemli haberleri okuduk:

«Azizim Livesey,

«Şatoda mı, yoksa hâlâ Londra'da mı olduğunu bilmediğimden mektubu iki kopya yazıp her iki yere de yolluyorum.

«Gemiyi satın aldım, donattım. Denize açılmak üzere hazır bekliyor. Bundan daha güzel bir gemi hayal edemezsin. Onu bir çocuk bile yönetebilir. İkiyüz tonluk, adı da «Hispaniola.»

«Gemiyi eski dostum Blandly'nin aracılığıyla satın aldım. Dostum bana yardım etmek için âdeta paralandı. Zaten ne yana gittiğimizi — defineyi demek istiyorum — öğrenince Bristol'lular da yardımlarını esirgemediler.»

«Mektubu yarıda keserek: «Redruth» dedim, «bu Doktor Livesey'in hiç hoşuna gitmeyecek. Şövalye dilini tutmamış!»

Koru bekçisi: «Tutmaz-tutmaz!» diye homurdandı. «Doktor Livesey'den korkacak değil ya!»

Bunun üzerine, konuşmayı kesip mektubu okumaya devam ettim:

«Hispaniola»yı Blandly buldu. Bristol'da Blandly'nin birtakım düşmanları var. Onun para için her şeyi yapabileceğini iddia edecek kadar ileri gittiler. Güya «Hispaniola» onunmuş. Bize onu gülünç denecek kadar yüksek bir fiyatla satmış. Ne var ki hiç kimse geminin değerini inkâr etmeye yanaşmıyor. Şimdiye dek her şey yolunda gitti. Beni asıl kaygılandıran şey gerekli adamları bulmaktı.

«Yerlilerle, korsanlarla, ya da o hayın

Fransızlarla karşılaşmak tehlikesine karşı yirmi kadar adam bulmak istiyordum. Ancak beş, altı kişi bulabilmiştim. İşte bu sırada talih karşıma tam aradığım adamı çıkardı.

«Rıhtımda duruyordum. Orada tanıştık. Kendisi eski bir denizci. Burada bir meyhane işletiyor. Bristol'daki bütün denizcileri de tanıyor. Karada yaşamak onu hasta etmiş. Denize açılabilmek için can atıyordu. Ahçıbaşılık işini pek iyi becereceğini söyledi.

«Hali bana çok dokundu. Hemen oracıkta onu gemimize ahçıbaşı olarak aldım. Adı Uzun John Silver. Bir bacağını kaybetmiş. Bence bu bir meziyet; çünkü bacağını yurt savunmasında çarpışırken kaybetmiş. Hem emekli maaşı da almıyormuş, düşün, Doktor! Yaşadığımız şu nankör devre bak!

«Evet, efendim, ben yalnız bir ahçı bulduğumu sanıyordum. Oysa bu mutlu karşılaşma bana geminin bütün tayfasını sağladı. Silver'le birkaç gün içinde en çetin deniz kurtlarından bir takım kurduk. Güzel değiller ama, nekadar cesur kişiler oldukları yüzlerinden okunuyor.

«Uzun John Silver benim daha önce bulduğum tayfalardan biriki tanesine yol verdi. Bunların böyle önemli bir işte başımıza ne gibi dertler açacaklarını da göstermekten geri kalmadı.

«Kendimi bukadar sağlıklı, dinç bulduğum hiç olmamıştı. Doymak bilmiyorum. Geceleri de kütük gibi uyuyup kalıyorum. Ne var ki gemiye binip de demir alıncaya dek bir ân olsun dinlenmemeye azimliyim. Denize açılmak! Definenin ne önemi var! Benim başımı döndüren define değil, denizin güzelliği. Onun için, Doktor, hemen arabaya atla, beni seversen, bir saniye kaybetmeden gel.

«Jim de hemen, Redruth ile, annesini görmeye gitsin. Sonra ikisi birlikte son hızla Bristol'a gelsinler.

John Trelawney.»

«Not — Yazmayı unuttum: Ağustos sonuna dek dönmezsek Blandly peşimizden bir muhafaza gemisi yollayacak. Bu arada bize bir de kaptan buldu. Çok sert, inatçı bir adam ama, her bakımdan mükemmel bir denizci.

Uzun John Silver de ikinci kaptanlık edecek Arrow adında birini bulup getirdi.

«Silver'in varlıklı bir kişi olduğu ortaya çıktı. Öğrendiğime göre bankada hesabı varmış. Hiçbir zaman da borca düşmemiş. Meyhaneyi karısına bırakıyor. Kadın Zenci. Silver'in yalnız sağlığı için değil, bu kadın yüzünden de denize açılmak istediğini anlıyorum.

«Jim annesinin yanında bir gece kalabilir.

J.T.»

Bu mektubun beni nekadar sevindirdiğini anlarsınız. Yolculuğa çıkmak istemeyen, bu yüzden de durmadan homurdanıp duran Redruth'tan başka keyfimi kaçıracak hiçbir şey yoktu.

Ertesi sabah, yaya olarak, Redruth'la bizim hana gittik. Annemin sağlığı yerindeydi. Bizi bunca sıkıntıya sokan, korku içinde yaşatan Kaptan cehennemi boylamıştı. Şövalye hanı tepeden tırnağa tamir ettirip boyatmıştı. Biriki tane de yeni eşya eklemişti. Bunlardan bir tanesi annem için yolladığı koltuktu. An-

neme yardım etmesi için bir de çocuk bulmaktan geri kalmamıştı. Bundan dolayı, annem benim yokluğumu pek duymayacaktı.

Bu çocuğu görünce durumumun ne demek olduğunu ilk defa anladım. Girişeceğim macerada evimi, annemi bırakıp gideceğimi hiç düşünmemiş, bunun üzerinde durmamıştım. Benim yerime annemin yanında kalacak olan bu beceriksiz yabancıyı görünce ağlamaklı oldum.

Ne yalan söyleyeyim: Oğlana karşı pek sert davrandım. Zavallı çocuk işin yabancısı olduğundan öğrenmesi gereken çok şey vardı. Bunları gösterdim. Beceriksizliği yüzünden bir hayli de azarladım.

Gece geçti. Ertesi gün yemekten sonra Redruth ile yeniden yola koyulduk. Anneme, doğduğum günden beri ayrılmadığım körfeze, sevgili emektar Amiral Benbow Hanı'na veda ettim.

Akşama doğru bizim kasabadan posta arabasına bindik. Yol boyunca uyudum. Sonunda böğrüme inen bir yumrukla kendime geldim.

— «Ner'deyim?» diye sordum.

Tom Redruth: «Bristol'dayız» dedi. «İn arabadan!»

Şövalye Trelawney gemi üzerindeki çalışmalara göz-kulak olmak için kıyıdaki bir otelde oda kiralamıştı. Oraya dek yürüdük. Kıyı boyunca sıralanmış, çeşitli milletlere ait gemileri zevkle seyrettim. Hayatım boyunca deniz kıyısında yaşamıştım ama, o zamana dek hiç deniz görmemiş gibiydim. Katran kokusu, tuz kokusu benim için bir yenilikti. Okyanusları dolaşmış garip gemiler gördüm; kulaklarında halkalar, favorileri lüle lüle gemiciler gördüm. Krallar, papazlar görmüş olsaydım bu derece mutluluk duymazdım.

Sonra ben, kendim de gemici oluyordum. Bir gemiyle denize açılacaktım. Deniz kurtlarının arasına katılacaktım.

Ben bu güzel hayaller içinde yüzerken, birdenbire kendimizi bir eski otelin önünde bulduk. Otelin kapısından bir deniz subayı gibi giyinmiş olan Şövalye Trelawney çıkıyordu. Gülümsüyordu. Gemicilere özgü yürüyüşü pek iyi taklit eden adımlarla bize doğru geldi.

— «En sonunda gelebildiniz!» dedi. «Doktor da Londra'dan dün akşam geldi. Yaşasın! Geminin tayfası tamamlandı.»

— «Ah, efendim!» diye atıldım. «Ne zaman yola çıkıyoruz?»

— «Ne zaman mı?» dedi. «Yarın!»

II

KARA KÖPEK KAÇIYOR!

KAHVALTIMI ettikten sonra Şövalye bana John Silver adma yazılmış bir mektup verdi. John Silver'i Küçük Dürbün Meyhanesi'nde bulacakmışım. Burasını bulmak için rıhtım boyunca ilerlemem yetermiş. Tabelasında küçük bir bakır dürbün bulunan bir meyhane görecekmişim. Orasıymış.

Gemileri, denizcileri daha iyi görebilmek imkânını veren bu fırsata çok sevindim. Hemen yola çıktım. Limanın en işlek olduğu zamandı. Kalabalık insanlar, arabalar arasından geçerek meyhaneyi buldum.

Oldukça işlek görünen küçük bir yerdi burası. Tabelası daha yeni boyanmıştı; pencere-

lerinde tertemiz kırmızı perdeler vardı; yere incecik bir kum tabakası serpilmişti. İki yanından sokak geçiyordu. İki sokağa da açılan kapıları vardı. Alçak tavanlı, geniş salon tütün dumanı bulutlarıyla kaplı olmasına rağmen kapılardan içeri bol bol aydınlık giriyordu.

Müşterilerin çoğunluğu denizciydi; okadar yüksek sesle konuşuyorlardı ki, bir ara, ürkerek, kapıda durdum.

Ben orada beklerken, yandaki odaların birinden bir adam çıktı. Uzun John Silver olduğunu bir bakışta anladım. Sol bacağı kalçasına yakın bir yerden kesilmişti; sol kolu altında bir koltuk değneği taşıyor, bunu büyük bir ustalıkla kullanarak kuş gibi sekiyordu. Pek uzun boylu, sağlam yapılıydı. Kocaman, ablak bir yüzü vardı; bu yüz çirkindi ama, zekî, sevimli bir yanı vardı. Gerçekten de çok neşeliydi. Masaların arasından geçerken müşterilerle şakalaşıyor, kimisinin sırtına teklifsizce birer tokat indiriyordu.

Doğrusunu isterseniz, Şövalye Trelawney'in mektubunda Uzun John'un tarifini okuduğum günden beri onun, bizim handa bunca

zaman yolunu gözetlediğim tek bacaklı gemici olabileceğini düşünüyordum. Yalnız, bir tek bakış karşımdaki kişi üzerinde bir fikir edinmeme yetti. Kaptan'ı, Kara Köpek'i, Kör Pew'yu görmüş, korsanların nasıl kişiler olduğunu öğrenmiştim. Bu güleç yüzlü, temiz giyimli adam bana onlardan bambaşka biri gibi göründü.

Hemen cesaretlendim. Kapının eşiğinden geçtim. Adam, koltuk değneğine dayanmış, bir müşterisiyle konuşuyordu. Yanma yaklaştım.

— «Bay Silver sizsiniz, değil mi, efendim?» diyerek, mektubu uzattım.

— «Evet, yavrum» dedi. «Benim. Ya sen kimsin?»

Şövalyenin mektubunu görünce irkilir gibi oldu; ya da bana öyle geldi.

Oldukça yüksek bir sesle: «Ha, anlıyorum» dedi. «Sen bizim yeni kamarot yardımcımızsm. Tanıştığımıza memnun oldum.»

Elimi kocaman avucu içine alarak sıktı.

Tam o sırada, salonun uzak bir köşesinde oturan bir müşteri yerinden fırladı. Kapıya doğru atıldı. Bir ânda dışarı çıkmıştı. Acelesi

dikkatimi çektiği için baktım, bir bakışta da tanıdım: Bu, balmumu gibi sarı yüzlü, iki parmağı eksik adam, Amiral Benbow Hanı'na gelen denizciydi.

— «Yakalayın onu!» diye bağırdım. «Kara Köpek o!»

Uzun John Silver: «Kim olursa olsun, beni hiç ilgilendirmez!» diye haykırdı. «Yalnız, hesabı ödemeden gitti. İşte ona gelemem! Harry, koş peşinden, yakala şunu!»

Kapıya yakın oturanlardan biri yerinden fırladı, kaçanın peşine düştü.

Uzun John: «Amiral Hawke bile olsa, içkisinin parasını ödeyecektir» dedi. Sonra, elimi bırakarak: «Kim dedin? Kara ne?» diye sordu.

— «Kara Köpek, efendim» dedim. «Şövalye Trelawney size korsanları anlatmadı mı? İşte onlardan biri de bu.»

Uzun John: «Öyle mi?» diye atıldı. «Hem de benim meyhanemde ha! Hey, Ben, koş Harry'e yardım et! Onunla içki içen sen miydin, Morgan? Buraya gel!»

Uzun John'un Morgan diye çağırdığı adam kır saçlı, yaşlı bir denizciydi. Sallanarak, oldukça aptal bir tavırla yaklaştı.

Silver pek ciddi bir sesle: «Evet, Morgan» dedi, «sen o Kara Köpek denen herifi daha önce hiç görmedindi, değil mi?»

Morgan bir selâm çakarak: «Hayır, efendim» dedi, «görmedim.»

— «Adını da bilmiyordun, değil mi?»

— «Bilmiyordum, efendim.»

Silver: «Bak, Tom Morgan» dedi, «bu gibileriyle arkadaşlık edersen bir daha benim meyhaneme adımını atamazsın. Sana ne anlatıyordu?»

— «Pek hatırlamıyorum, efendim.»

Uzun John: «Şu omuzlarının üstündekine sen kafa mı diyorsun?» diye öfkeyle haykırdı. «Onu da bilmiyorsun, değil mi? Belki kiminle konuştuğunun bile farkında değilsindir, değil mi? Hadi, hatırlamaya çalış, herif neler anlatıyordu?»

— «Gemilerden, tayfalardan konuşuyorduk.»

— «Ya? Hadi yerine git, Tom!»

Tom Morgan uzaklaşınca Uzun John bana: «Çok dürüst bir insandır Morgan» diye fısıldadı. «Yalnız, bir parça aptalcadır. Dur bakayım... Kara Köpek... Hayır, bu adı hiç bilmiyorum. Yalnız, kendisini daha önce de gördüm. Buraya kör bir dilenciyle gelirdi.»

— «Tamam! Kör dilenciyi de tanıyorum. Adı Pew!» dedim.

Uzun John: «Doğru. Pew» dedi. Bir hayli heyecanlanmıştı. «Şimdi şu Kara Köpek'i bir yakalarsak, Kaptan Trelawney'e iş çıkacak! Ben dediğim delikanlı iyi bir koşucudur. Yakalayacağına eminim.»

Kara Köpek'i Küçük Dürbün Meyhanesinde görünce, bütün kuşkularım canlanmıştı. Uzun John'u inceliyordum. Görüyordum ki benim baş edemeyeceğim kadar zekî, kurnaz, cin gibi bir adamdı.

İki adam soluk soluğa dönüp de Kara Köpek'i kalabalıkta yakalayamadıklarını söyleyince onları öyle bir azarladı ki! O zaman John Silver'in suçsuzluğuna yemin edecek duruma geldim.

Uzun John: «Jim Hawkins» dedi, «bu olay benim için hiç de iyi olmadı. Bakalım Kaptan Trelawney ne diyecek? O haydut benim meyhanemde oturup içkimi içsin! Yazık, kaçırdık işte!»

Şapkasını giydi. Kıyı boyunca birlikte yürüdük. Bana gördüğümüz gemileri, gemicileri, bunların özelliklerini, hangi milletten olduklarını anlatıyordu. Gemilerle, gemicilerle ilgili hikâyeler de anlattı. Yanımda pek usta bir denizci bulunduğunu artık iyice anlamıştım. Onunla arkadaş olduğuma seviniyordum.

Otele geldiğimizde Şövalye ile Doktor'u bir masa başında oturmuş, konuşur bulduk.

Uzun John hikâyeyi başından sonuna dek büyük bir heyecanla, içtenlikle anlattı. Arada-sırada da bana dönüyor: «Böyle oldu, değil mi, Jim?» diye soruyordu. Ben de onun sözlerini her seferinde doğruluyordum.

Şövalye de, Doktor da Kara Köpek'in kaçmış olmasına pek üzüldüklerini belirttiler. Gelgelelim, yapılacak bir şey yoktu ki! Uzun John, tebriklere teşekkür ettikten sonra, koltuk değneğini alıp gitti.

Şövalye onun arkasından: «Bu akşam saat dörtte herkes gemide olsun!» diye bağırdı.

Meyhaneci Uzun John, yani şimdi bizim geminin ahçıbaşısı koridordan: «Peki, efendim!» diye karşılık verdi.

Doktor: «Jim artık bizimle gemiye gelebilir, değil mi?» diye sordu.

Şövalye: «Elbette!» dedi. «Şapkanı al, Jim. Gemiyi görmeye gideceğiz.»

III

GEMİDE AYAKLANMA TEHLİKESİ

GEMİ kıyıda durmuyordu, açıkta demirlemişti. Onun için, birsürü geminin arasından geçerek gittik. Sonunda gemiye vardık. Bizi, kulakları küpeli, gözleri şaşı, yanık derili, yaşlı bir denizci karşıladı. İkinci kaptan Arrow idi bu. Şövalye onunla çok iyi anlaşıyordu. Çok geçmeden, Şövalye ile Kaptanın arasının hiç de iyi olmadığını anladım.

«Hispaniola» nın kaptanı gemideki her şeyden hoşnutsuz gibi görünen, sert bakışlı bir adamdı. Çok geçmeden hoşnutsuzluğunun nedenlerini de anlattı. Çünkü daha kamaraya inmiştik ki içeri bir tayfa girdi:

— «Kaptan Smollett sizinle görüşmek istiyor efendim» dedi.

Şövalye: «Kaptanın emrine amadeyim» diye karşılık verdi. «Söyleyin gelsin.»

Habercinin hemen gerisinde duran kaptan içeri girdi. Arkasından kapıyı kapadı.

— «Evet, Kaptan Smollett, ne söyleyeceksiniz? Her şey yolundadır, sanırım.»

Kaptan Smollett: «Doğrusunu söylemek gerekirse, efendim» dedi, «bu yolculuk benim hiç hoşuma gitmiyor. Canınızı sıkmak pahasına da olsa düşüncelerimi söyleyeceğim. Tayfalar hoşuma gitmiyor; hele ikinci kaptan hiç hoşuma gitmiyor. Hepsi bukadar.»

Şövalye: «Belki gemiden de hoşlanmıyorsunuzdur?» diye sordu. Nekadar öfkeli olduğunu görüyordum.

— «Gemi üzerine şimdilik bir şey söyleyemem, efendim. Denemeden bir şey söylenemez. İyi bir gemiye benziyor; daha fazla bir şey söyleyemem.»

Şövalye: «Belki de geminin sahibinden de hoşlanmıyorsunuzdur?» diye gene sordu.

Burada Doktor Livesey söze karıştı.

— «Bir dakika!» dedi. «Bir dakika! Bu şekilde bir konuşma anlaşmazlık çıkarmaktan başka bir işe yaramaz. Kaptan ya gerektiğinden çok konuştu, ya da az. Ben söylediklerini açıklamasını istiyorum. Bu yolculuktan hoşlanmadığınızı söylediniz, neden hoşlanmıyorsunuz?»

Kaptan: «Gemiyi bu bayın istediği yere götürmek üzere işe alındım» dedi. «Buraya kadar her şey iyi gitti. Şimdi ise gemideki en basit tayfaların bile benden daha çok bilgiye sahip olduklarını görüyorum. Ben bunu doğru bulmuyorum. Siz bulur musunuz?»

Doktor: «Hayır» dedi. «Bulmam.»

— «Sonra, bir define aramaya gittiğimizi öğreniyorum. Hem de kendi tayfalarımdan... Dikkat ediniz, efendim: Bunu kendi tayfalarımdan öğreniyorum, bir başkasından değil. Oysa define aramak oldukça karışık bir iştir. Ne pahasına olursa olsun, ben bu işten nefret ederim; hele bu bir yandan bir sır gibi saklanır, bir yandan da (özür dilerim, Bay Trelawney) papağana anlatılırsa, hiç mi hiç hoşuma gitmez!»

Şövalye: «Silver'in papağanına mı?» diye sordu.

Kaptan: «Bunu söz gelişi söyledim, efendim» dedi. «Yani sır herkese anlatılırsa demek istiyorum. Benim inancıma göre siz ikiniz de başınıza geleceklerden habersizsiniz. Ben düşüncemi söyleyeceğim gene de. Bu bir ölüm-kalım meselesidir, ya da ona yakın bir şey.»

Doktor: «Ne demek istediğinizi anlıyorum» dedi. «Çok doğru konuştunuz. Oldukça da haklı sayılırsınız. Ne var ki tehlikeyi göze alıyoruz biz. Hiç de sandığınız gibi saf kişiler değiliz. Bir de tayfalardan hoşlanmadığınızı söylediniz. Bunlar iyi denizci değiller mi?»

Kaptan Smollett: «Tayfalardan hoşlanmıyorum, efendim» dedi. «Onları ben kendim seçmeli, bulmalıydım.»

Doktor: «Evet, belki de arkadaşım size danışmalıydı» dedi. «Tayfaları seçerken sizi de yanına almalıydı. Yalnız, bunu kötü niyetle yaptığını sanmıyorum. Bay Arrow'dan hoşlanmıyor musunuz?»

— «Hoşlanmıyorum, efendim. İyi bir denizci olduğuna eminim. Yalnız, tayfalarla öylesine senli-benli ki iyi bir kaptan olamaz. Bir ikinci kaptan mevkiini bilmeli. Tayfalarla içki içmek için aşağıya inmemeli.»

Şövalye: «Ayyaş olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?» diye atıldı.

— «Hayır, efendim. Yalnızca tayfalarla gerektiğinden ileri bir yakınlık kuruyor.»

Doktor: «Evet, efendim» dedi. «Uzun sözün kısası, ne istediğinizi söyler misiniz bize?»

— «Bu yolculuğa mutlaka çıkmak kararında mısınız, baylar?»

Şövalye: «Mutlaka!» dedi.

— «Çok güzel! Şimdiye dek ispatlayamayacağım şeyleri dinlemek zahmetine katlandınız. Birkaç kelime daha dinleyin. Barutla silâhları ön taraftaki depoya yerleştiriyorlar. Oysa, kamaranın altında bunlar için iyi bir yer var. Niçin oraya konmasın? Bu bir. Adamlarınızdan dördünü yanınızda götürüyorsunuz. Söylediklerine göre ön güvertede yatacaklarmış. Onlara niçin kamaranızın yanındaki şu yataklar verilmesin? Bu iki.»

Şövalye: «Başka bir şey söyleyecek misiniz?» diye sordu.

Kaptan: «Bir şey daha var» dedi. «Şimdiye dek gerektiğinden çok konuşuldu.»

Doktor da: «Hem de pek çok!» diye kaptanla aynı düşüncede olduğunu belirtti.

Kaptan Smollett: «Size kendi işittiklerimi anlatayım» dedi. «Sizde adanın bir haritasının bulunduğu, bu haritada definenin yerinin üç kırmızı haç işaretiyle gösterildiği söyleniyor. Adanın bulunduğu yeri de biliyorlar.»

Kaptan adanın enlem ve boylam derecelerini söyledi.

Şövalye: «Ben bunları hiç kimseye söylemedim!» diye atıldı.

Kaptan: «Tayfalar biliyorlar, efendim» dedi.

— «Doktor, bunu ya siz söylediniz, ya da Jim!»

Doktor: «Kimin söylediğinin önemi yok» dedi.

Kaptanın da, Doktor'un da Şövalye'nin itirazlarına değer vermediklerini görüyordum. Ben de aldırmadım. Şövalye ağzı pek gevşek

bir kişiydi; yalnız, bu konuda haklı olduğunu, adanın yerini hiç kimseye söylemediğini düşünüyordum.

Kaptan Smollett: «İşte böyle, beyler» dedi. «Haritanın kimde olduğunu bilmiyorum. Yalnız, bu haritanın benden, hattâ Bay Arrow'dan bile gizli tutulmasını rica ediyorum. Yoksa, istifamı vermek zorunda kalacağım.»

Doktor: «Anlıyorum» dedi. «Siz Şövalye'nin yanında götürdüğü adamların geminin arka kısmına yerleştirilmesini, barutla silâhların da kamaranın altındaki yere konmasını istiyorsunuz; yani savunma durumuna geçiyoruz. Bir ayaklanmadan mı çekiniyorsunuz?»

Kaptan: «Efendim» dedi, «özür dilerim. Bu sözü ben söylemek istemem. Doğru olmaz. Zaten hiçbir kaptan böyle bir şeyi ispatlayacak durumda olduktan sonra denize açılmaz. Bay Arrow'ya gelince, dürüst bir kişi olduğuna eminim. Yalnız, ben bu geminin de, içindekilerinin de güvenliğinden sorumluyum. Her şeyin yolunda gitmediğini görüyor, sizden birtakım tedbirler almanızı istiyorum. Almazsanız, istifa etmek zorunda kalacağım. Hepsi bukadar.»

Doktor gülümseyerek: «Sizi haklı buluyorum, Kaptan Smollett» dedi.

Kaptan: «Çok anlayışlı, zekisiniz, Doktor» dedi. «Buraya gelirken hiç umudum yoktu. Ya istifa edeceğimi, ya da işten atılacağımı düşünüyordum. Bay Trelawney'in beni dinleyeceğini sanmıyordum.»

Şövalye: «Daha fazla konuşmanızı istemiyorum!» diye atıldı. «Zaten Doktor Livesey burda olmasaydı hapı yutmuştunuz. Evet, söylediklerinizi dinledim. İstediklerinizi yerine getireceğim. Yalnız, hakkınızda hiç de iyi şeyler düşünmediğimi bilmenizi isterim.»

Kaptan: «Bu sizin bileceğiniz bir iş, efendim» dedi. «Zamanla beni anlayacak, yalnızca ödevimi yerine getirmeye çalıştığımı göreceksiniz.»

Selâm vererek dışarı çıktı.

Doktor: «Azizim Trelawney» dedi, «şimdi anlıyorum ki gemiye iki tane namuslu kişi almışsın. Biri Kaptan, öteki de John Silver.»

— «Silver'e bir diyeceğim yok ama, bu adamın davranışları bir erkeğe, bir denizciye, hele bir İngiliz'e hiç yakışmaz!»

— «Bakalım» dedi Doktor, «göreceğiz.»

Güverteye çıktığımızda tayfalar barutla silâhları taşımaya koyulmuşlardı. Kaptan Smollett'le Arrow da onlara emirler veriyorlardı.

Gemideki durumun değiştirilmesi çok hoşuma gitmişti. Bütün gemi tepeden tırnağa gezilip incelendi. Sonunda hepimizin kalacakları yerler ayrıldı.

Arkada altı kamara vardı. Bu kamaralar ön tarafa ancak mutfağa bakan bir geçitle bağlıydı. İlk düşünülen şekle göre burada ikinci kaptan Arrow, Hunter, Joyce, Doktor, Şövalye yatacaklardı. Şimdi bunlardan ikisi Redruth ile bana verilmişti. Smollett'le Arrow güverte üzerindeki bir kamarada yatacaklardı. Kamara çok dardı ama, iki hamak asılacak kadar yeri vardı.

İkinci kaptan Arrow bile bu şekilden memnun kalmıştı. Belki onun da tayfalara güveni yoktu.

Biz çalışırken gemiye bir kayık yaklaştı. Ahçıbaşı John Silver'le biriki tayfa gemiye tırmandı.

Uzun John değişikliği bir bakışta fark etti — «Hey, arkadaşlar!» diye bağırdı. «Ne yapıyorsunuz?»

Tayfalardan biri: «Barutun yerini değiştiriyoruz, John» diye karşılık verdi.

Uzun John: «Hayda!» diye haykırdı. «Bu yüzden suların sabah kabarmasını kaçıracağız, yolumuza geç kalacağız.»

Kaptan Smollett, soğuk bir tavırla: «Benim emrimdir!» dedi. «Sen ocağının başına geçebilirsin, oğlum. Tayfaların yemekleri hazır olmalı.»

Ahçıbaşı Uzun John: «Peki, efendim» diyerek, selâm verdi, mutfağa doğru gözden kayboldu.

Doktor: «Dürüst bir insan işte!» dedi.

Kaptan Smollett: «Olabilir» dedi. Sonra, barutu taşıyan tayfalara: «Yavaş götürün, yavaş!» diye haykırdı.

Beni, geminin orta yerinde duran tunç topu seyreder görünce: «Hey, buraya gel, miço!» diye seslendi. «Hemen ahçının yanma git. Sana bir iş versin.»

Ben mutfağa doğru giderken, kaptanın Doktor'a: «Gemide imtiyazlı kişi istemem!» dediğini işittim.

Ne yalan söyleyeyim: Şövalye'nin duygularını paylaşmaya başlamıştım. Bu kaptan hiç hoşuma gitmiyordu.

IV

YOLCULUK BAŞLIYOR

O GECEYİ gereken hazırlıklarla geçirdik. Bu arada Şövalye Trelawney'in arkadaşları ona iyi yolculuklar dilemek için gemiye kadar geldiler. Bunların arasında B. Blandly de vardı.

Hayatımda bukadar çok çalıştığım, yorulduğum bir zamanı hatırlamıyorum. Öyleyken, gene de güverteden ayrılmak istemiyordum. Benim için her şey öylesine yeni, öylesine ilginçti ki!

Güneş doğmadan biraz önce tayfalar dinlenmek üzere birer köşeye çöktüler. Biri seslendi:

— «Hadi bakalım, Kızarmış Domuz, bize bir türkü söyle!»

Bir başkası da: «Eski türküyü!» diye haykırdı.

Uzun John, koltuk değneğine dayanmış, onların yanında duruyordu.

— «Peki, peki, arkadaşlar» dedi, o çok iyi bildiğim türküyü söylemeğe başladı:

— «Ölünün sandığı üstünde onbeş kişi...»

Tayfalar hep bir ağızdan nakaratı tekrarladılar:

— «Yo-ho-ho, bir şişe de içki!»

O heyecanlı yorgun halimde bile, Amiral Benbow Hanı'ndaymışım gibi geldi bana. Koroya kaptanın sesinin de karıştığını işitir gibi oluyordum.

Çok geçmeden, geminin çapası, üzerinden sular sızarak, denizden çıkarıldı. Yelkenler kabardı. Kıyılar, gemiler iki yandan geçip gitmeye, geride kalmaya başladılar. «Hispaniola» nm Define Adası yolculuğu başlamıştı!

Size yolculuğu inceden inceye anlatacak değilim. Oldukça rahat bir yolculuk yaptık. Gemi çok iyi bir tekne olduğunu gösterdi. Tay-

falar iyi denizcilerdi. Kaptan işinin ustasıydı. Yalnız, Define Adası'na gelmeden önceki biriki olayı bilmeniz gerekir.

Bir kere, ikinci kaptan Arrow, birinci kaptanın korktuğundan da beter çıktı. Tayfalara söz geçiremiyordu; hiç kimse ona aldırış etmiyordu. İşin kötüsü, yolculuğa başlayışımızdan biriki gün sonra, üst güverteye hep zil-zurna sarhoş çıkmaya başladı. Tekrar tekrar ihtarlar aldı. Hapsedildi. Boşuna! Kimi vakit düşüyor, yaralanıyordu; ya da bütün gününü kamarasında geçiriyordu. Biriki gün kendini tutuyor, elinden geldiği kadar işini becermeye çalışıyordu.

Ne var ki, içkiyi ner'den bulduğunu anlayamıyorduk. Onu nekadar gözetlersek gözetleyelim, bilmeceyi bir türlü çözemiyorduk. Kendisine sorulunca, sarhoşsa gülümsemekle yetiniyor, ayıksa ağzına sudan başka hiçbir şey koymadığına yeminler ediyordu.

Arrow, yalnızca kötü bir ikinci kaptan, çevresindekilere kötü bir örnek olmakla kalmıyor, hızla ölüme doğru gidiyordu. Bu yüzden, fırtınalı, karanlık bir gecede büsbütün or-

tadan kaybolunca, buna ne kimse şaştı, ne de üzüldü.

Kaptan: «Denize düşmüştür!» dedi. «Böylece, onu zincire vurmak zahmetinden kurtulduk!»

Ne var ki ikinci kaptandan yoksun kalmıştık. Bu görevi tayfalardan birine vermek gerekiyordu elbette. Tayfabaşı Job Anderson bu işe en uygun olanıydı. Hem tayfabaşılık, hem de ikinci kaptanlık yapmaya başladı. Dümenci Israel Hands de becerikli bir denizciydi. Elinden hemen her iş geliyordu. Uzun John'un en yakın sırdaşıydı. Burada, tayfaların Kızarmış Domuz diye çağırdıkları bizim ahçıbaşı Uzun John'u biraz anlatmak isterim.

Gemide iki elinin de serbest kalması için koltuk değneğini boynuna asarak gezerdi. Değneğinin ucunu bir deliğe sokup geminin sallanışına uyarak yemek yapışı görülecek şeydi. Hele en fırtınalı zamanlarda bile hiç korkmadan güvertede dolaşışını görecektiniz! Sağlam bir insan kadar çevikti. Yalnız, sakatlanmadan önce onunla çalışanlar Uzun John'un şimdiki haline acıyorlardı.

Bir gün dümenci bana: «Kızarmış Domuz şöyle-böyle bir adam değildir» dedi. «Gençliğinde hayli okumuş. İstediği zaman kitap gibi laf eder. Çok da cesurdur. Aslan onun yanında hiç kalır. Onun, silâhı olmadan, dört kişiyle boğuştuğunu, kafalarını birbirine vurarak kırdığını görmüşümdür.»

Tayfaların hepsi de ona saygı gösteriyorlar, isteklerini hemen yerine getiriyorlardı. Uzun John her biriyle nasıl konuşulacağını, herkesin neden hoşlandığını bilir, ona göre davranırdı. Bana karşı pek sabırlı, nazik davranır, tertemiz tuttuğu mutfağına inmemden hoşlanırdı. Tabakları, çanakları yerli yerinde dururdu. Papağanının kafesi de mutfağın bir köşesine asılıydı.

— «Gel bakalım, Jim» derdi. «Gel de John'la biriki laf et. Seni burada görmek beni hoşnut ediyor. Otur da beni dinle. İşte Kaptan Flint... Papağanıma ünlü korsanın adını verdim. Kaptan yolculuğumuzun çok başarılı olacağını haber veriyor. Öyle değil mi, Kaptan Flint?»

Papağan: «Altınlar! Altınlar!» diye haykırmaya başlardı.

John kafesi bir mendille örtünceye dek papağan hep «Altınlar!» diye bağırır dururdu.

Uzun John: «İşte bu kuş» derdi, «belki de ikiyüz yaşındadır, Jim. Çok uzun ömürlüdür papağanlar. Yüzlerce yıl yaşarlar. Şeytan bile bu benim papağan kadar çok kötülük görmemiştir. Bu papağan England'la, büyük kaptan England'la yolculuk etmiştir. Madagaskar'ı, Surunam'ı, Providence'ı, Portobelle'yi görmüştür. Plate gemilerinin denizden çıkarılışını görmüştür. «Altınlar!» demeyi de orada öğrendiği muhakkak. Bunda şaşılacak bir şey yok, Jim. Gemilerde yüzbinlerce altın vardı.»

Uzun John'la aramızda güzel bir dostluk kurulmuştu. Bu arada Şövalye ile Kaptan Smollett'in de arası düzelmemişti. İkisi de birbirinden hoşlanmıyordu. Şövalye duygularını saklamaya lüzum görmüyordu; kaptandan nefret ediyordu. Öte yandan, Kaptan Smollett de onunla zorunlu olmadıkça konuşmuyordu. Sonunda, kaptan tayfalardan memnun kaldığını açıklamış, gemiyi de çok sevdiğini söyle-

mişti. Öyleyken, gene de: «Daha anayurdumuza dönmedik, efendim. Şimdilik bu yolculuğun hoşuma gitmediğini söylemeden edemeyeceğim» demekten kendini alamıyordu.

Bunun üzerine, Şövalye sinirlenir, çenesini havaya dikerek güvertede bir aşağı, bir yukarı dolaşırdı.

— «Bir parça daha konuşsa çileden çıkacağım! Bu adam beni deli ediyor!» derdi.

Oldukça zorlu fırtınalar atlattık. Bu da geminin nekadar dayanıklı olduğunu gösterdi. Herkes hayatından memnundu. Bana kalırsa hiçbir gemide tayfalar bu derece itibar, ikram görmemişlerdir. Yiyecek, içecek boldu. Hele Şövalye birinin doğum günü olduğunu işittiği zaman özel ikramlarda bulunuyor, böyle bir günde güverteye mutlaka içi elma dolu bir fıçı koyduruyordu.

Kaptan Smollett, Doktor Livesey'e: «Benim inancıma göre, tayfalara nekadar yüz verilirse okadar şımarırlar» diyordu.

Oysa bizi arkadan vurulmaya uğramaktan kurtaran şey bu elma fıçısı oldu. Yoksa hepimiz birden mahvolup gidecektik.

Olay şöyle oldu:

Artık yolculuğumuzun en önemli bölümüne gelmiştik. Adaya yaklaşmak üzereydik. O gece, ya da ertesi gün öğleye doğru Define Adası'm karşımızda bulacaktık.

Bütün yelkenler fora edilmişti. Herkesin keyfi yerindeydi. Durgun bir akşamdı. Güneş battıktan az sonraydı. İşimi bitirmiş, yatmaya gidiyordum.

O sırada canım elma istedi. Güverteye çıktım. Tayfalar adanın görünmesini heyecanla beklediklerinden ön taraftaydılar. Dümendeki tayfa denizin dalgalarını seyrediyor, bir yandan da ıslık çalıyordu.

Elma fıçısının içine girdim. Tek bir elma bile kalmamıştı. Dalgaların sesiyle, geminin sallantısıyla ya uyuyakalmıştım, ya da uyumak üzereydim sanırım. Fıçının yanma biri gelip oturdu.

Öyle sert bir hareketle oturmuştu ki, fıçı iki yana sallandı. Ben dışarı sıçramak üzereydim ki adam konuşmaya başladı. Uzun John'un sesiydi bu. Daha on, oniki kelime işitmemiştim ki korkudan, meraktan olduğum yere sindim.

Soluk almaktan bile çekiniyordum; çünkü bu birkaç kelimeden gemideki bütün dürüst kişilerin hayatlarının bana bağlı olduğunu anlamıştım.

V

ELMA FIÇISINDA DİNLEDİKLERİM

UZUN John: «Hayır, ben değildim» diyordu. «Kaptan Flint'ti. Ben, tahta bacağım yüzünden, vardiya çavuşluğu yapıyordum. Bacağımı, Pew'nun gözlerini kaybettiği kavgada kaybettim. Bacağımı bir hekim iyi etti. Şöyle-böyle bir hekim değildi o. Gel gelelim, sonunda bir köpek gibi asıldı Corsa Kalesi'nde. Ölüsünü güneşte kuruttular... Robert'in adamlarıyla birlikte. Bütün suçları gemilerinin adını değiştirmeleriydi. Bir gemiye ne ad verildiyse öyle kalmalıdır. Ben bunu bilir, bunu söylerim. England, Antil Adaları'nın valisini esir ettikten sonra bizi Malabar'dan anayurda «Cassandra» gemisi getirdi.»

Öteki ses: «Ah!» diye haykırdı. Geminin en genç tayfasının sesiydi bu. Sesi hayranlıkla doluydu. «Şu Flint ne yaman adammış!»

Uzun John: «Davis de her bakımdan yamandı» dedi. «Yalnız, ben onun yanında hiç bulunmadım. Önce England'la, sonra da Flint' le çalıştım. Hepsi okadar. Burada ise kendi hesabıma çalışıyorum. England'ın yanında dokuzyüz, Flint'in yanında ise ikibin altın kazandım... Hepsini de bankaya koydum. Para kazanmak bir şey değildir, asıl mesele parayı tutabilmektedir.

«England'ın adamları şimdi nerede? Bilmiyorum. Ya Flint'in adamları? Çoğu buradalar. Pasta ile beslenmekten de çok hoşnutlar doğrusu. Buraya gelmeden önce birçoğu sokaklarda dileniyorlardı. Yaşlı Pew, gözlerini kaybettikten sonra, bir yılda tam bin ikiyüz lira harcamaktan zerre kadar utanmadı... Lordlar gibi yaşadı. Şimdi nerede? Cehenneme gitti. Ondan önce iki yıl sokaklarda dilendi. Açlıktan geberiyordu. Dilendi, çaldı, öldürdü ama, gene de aç kalmaktan kurtulamadı.»

Genç tayfa: «Peki ama» dedi, «dönüşte paralarını alamayacaksın ki. O paraların sana bir faydası yok artık!»

Uzun John: «Aptallar senin gibi düşünür!» diye haykırdı. «Sen bana baksana bir kere! Sana bir şey söyleyeyim mi? Seni görür görmez gözüm tuttu. Tam aradığım insanı bulduğumu anladım.»

Bu konuşmanın beni nekadar şaşırttığını söylemem gereksiz sanıyorum. Uzun John'u kendi ellerimle, oracıkta öldürmek hırsıyla yanıyordum. Bu arada o, konuşmasının dinlenildiğinden zerre kadar kuşkulanmadan, anlatmasına devam ediyordu:

— «Zenginlerin nasıl yaşadıklarını görüyorsun. Yolculuğa yığın yığın parayla çıkarlar. Paranın çoğu içkiye, eğlenceye gider. Ben öyle değilim. Ben paramın değerini bilirim. Hem, hepsini de bir bankaya yatırmadım. Bir kısmını şuraya, bir kısmını buraya yatırdım. Kuşkuyu üzerime çekmemek için.

«Elli yaşındayım ben, unutma. Bu yolculuktan sonra tam bir bey gibi yaşamaya başlayacağım. Artık genç değilim. Hayatın tadını çı-

karmalıyım. Hoş benim hayatım zaten iyi geçti ya. Hiçbir şeyden yoksun kalmadım. İstediğim gibi yedim, istediğim gibi içtim.»

Genç tayfa: «Evet ama» dedi, «dönüşte paralarını ele geçiremeyeceksin, değil mi? Bundan sonra Bristol'da görünmeye cesaret edemezsin.»

Uzun John: «Neden? Niçin böyle düşünüyorsun?» diye sordu. «Paralarımı nerede sanıyorsun?»

Genç tayfa: «Bristol'da şu, ya da bu bankadadır» dedi.

— «Öyleydi» dedi ahçıbaşı. «Şimdi hepsi karımda. Meyhanemi de sattım. Karım da oradan ayrıldı. Beni bir yerde bekleyecek. Nerede bekleyeceğini sana söylerim. Çünkü sana güvenim var. Yalnız, öteki tayfalar da ilgilenebilirler. Karışıklık çıkar.»

— «Demek karına güveniyorsun?»

Uzun John: «Servet sahibi kişiler genellikle hiç kimseye güvenmezler» dedi. «Haklıdırlar da. Yalnız, ben başkayım. Kimisi Baba'dan korkardı, kimisi de Flint'ten. Flint'in kendisi ise benden çekinirdi. Tayfalar kalleştiler çünkü.

Güvenilecek kişiler değillerdi. Şeytan bile onlarla denize açılmak istemezdi sanırım. Övünmekten hoşlanan bir kişi değilim ben ama, nasıl bir kişi olduğumu, adamlarımı nasıl idare ettiğimi sen kendi gözlerinle görüyorsun. Flint' in tayfaları yanındayken ne berbat tayfalarla uğraştığımı görmeliydin. Flint'in tayfaları hiç de birer kuzu değillerdi, doğrusu.»

Genç tayfa: «Seninle şu konuşmayı yapıncaya dek hiç de bu işe taraftar değildim, John» dedi. «Şimdi ise kararımı verdim: Ben de seninleyim.»

Uzun John: «Çok cesur, çok akıllı bir çocuksun sen» dedi.

Genç tayfanın elini öyle hararetle sıktı ki fıçı fırtınaya tutulmuş gibi sallandı.

Artık konuşmalarının bizim için ne demek olduğunu iyice anlamıştım. Bu sırada Uzun John bir ıslık çaldı. Fıçının yanına üçüncü bir kişi geldi. Oturdu.

Uzun John yeni gelene: «Dick de bize katıldı» dedi.

Dümenci Israel Hands'in sesi : «A, Dick'in bize katılacağını biliyordum» dedi. «Dick aptal

değildir. Yalnız, bana bak, Kızarmış Domuz, bilmek istediğim bir şey var: Daha nekadar sürecek bu durum? Şu Kaptan Smollett'ten bıktım! Kafamı şişirdiği yetti artık. Ben de kamarada yatmak isterim. Onların yediklerinden, içtiklerinden isterim.»

Uzun John: «Israel» dedi, «senin kafan pek işlemez. Yalnız, iyi işitirsin, çünkü kulakların oldukça büyük. Şimdi söylediklerimi dinle: Ben emir verinceye dek saygılı, itaatli olacaksın. Okadar!»

Dümenci: «Benim bir şey dediğim yok» diye homurdandı. «Yalnız, emri ne zaman vereceğini bilmek istiyorum. Okadar.»

Uzun John: «Ne zaman mı?» diye haykırdı. «Mademki bilmek istiyorsun, söyleyeyim: Elimden geldiği kadar geç vereceğim emri. Kaptan Smollett birinci sınıf bir denizci. Gemiyi bizim hesabımıza yönetiyor. Fena mı yani? Sonra, haritalarla, daha başka şeylerle ilgilenecek Şövalye ile Doktor var. Haritanın nerede olduğunu ben bilmiyorum. Öyle değil mi? Sen de bilmiyorsun. Şövalye ile Doktor'un defineyi bulup gemiye yükletmelerini bekleyeceğim. On-

dan sonra harekete geçeceğim. Sizlere güvenim olsa dönüşte de yolun yarısına kadar olsun gemiyi Kaptan Smollett'in yönetmesini isterim, ondan sonra tepesine inerim ama, ne kalleş olduğunuzu çok iyi bilirim ben!»

Dick: «Biz hepimiz denizci değil miyiz?» diye atıldı.

Uzun John: «Topumuz birden bir işe yaramayız!» dedi. «Dümeni kullanabiliriz ama, rotayı kim çizecek? İşte yanıldığımız nokta bu. Beni dinleseniz, Kaptan Smollett'in yarı yola dönünceye dek gemiyi yönetmesine bırakırdım. O zaman hataya düşmekten kurtulmuş olurduk. Gel gelelim, sizin nasıl kişiler olduğunuzu iyi bilirim. Onların işini adada bitireceğim... Define gemiye yüklenir yüklenmez. Sizin gibilerle çalışmaktan nefret ediyorum!»

Israel: «Sinirlenme, Uzun John!» diye haykırdı. «Sana karşı gelen yok ki?»

— «Beni dinliyor musun sen? Ben tecrübeli bir adamım. Bütün bu acele yüzünden başımıza neler gelebileceğini çok iyi hesaplıyorum. Eğlenmekten, içmekten başka bir şey düşünmezsiniz siz!»

— «Senin nekadar ciddi bir kişi olduğunu herkes bilir, John. Herkes bir parça eğlenmek ister, ama. Bundan bir zarar gelmez ki.»

— «Öyle mi? Peki, eğlenmekten hoşlanan o arkadaşların ner'de şimdi? Pew senin dediğin cinsten biriydi. Sonunda dilenci oldu. Dilenci olarak öldü. Flint de öldü Savannah'da. İçki yüzünden. Evet, eğlenceden hoşlanan tatlı kişilerdi bunların hepsi. Ama, sorarım sana, şimdi ner'deler?»

Dick: «Peki ama» diye söze karıştı, «onları ele geçirdikten sonra ne yapacağız?»

Ahçıbaşı hayranlıkla dolu bir sesle: «İşte tam bana göre bir adam!» diye haykırdı. «Ne yapalım dersin? Onları adada mı bırakalım? England olsa bırakırdı. Yoksa domuzlar gibi boğazlayalım mı? Flint, ya da Billy Bones olsa böyle yaparlardı.»

Dümenci Israel: «Billy tam bu işin adamıydı!» dedi. «Ölülerden zarar gelmez, derdi. Ama, kendisi öldü. Billy yaman adamdı, doğrusu!»

Uzun John: «Haklısın» dedi. «Sert, eline-çabuk bir kişiydi. Yalnız, şunu unutma: Ben rahat bir adamım. Yumuşağım. Gel gelelim, bu

sefer iş değişti. Her şeyden önce işi düşünmeliyiz. Ben oyumu veriyorum: Ölüm. Parlamentoya üye olup da arabama kurulduğum zaman şu kamaradakilerden birinin çıkagelmesini istemem. Şimdilik beklemenizi istiyorum. Zamanı gelince de hiçbir şeyden çekinmemeliyiz.»

— «John!» diye bağırdı dümenci. «Yaman adamsın be!»

Uzun John: «Zamanı gelince söylersin bunu, Israel» dedi. «Benim bir tek isteğim var: Trelawney'i bana bırakacaksınız. Onun kafasını şu ellerimle koparıp atacağım Dick.»

Uzun John sonra: «Dick» diye seslendi, «sen iyi bir çocuksun. Şur'dan bana bir elma ver. Boğazım kurudu.»

O ândaki korkumu hayal edebilirsiniz sanırım. Gücüm olsa bulunduğum yerden ok gibi fırlayıp kaçacaktım. Ama, korkudan elim, ayağım kesilmişti.

Dick'in yerinden doğrulduğunu işittim. Derken, biri onu durdurdu.

Israel'in sesi: «Bırak elmayı, canım!» dedi. «Hadi gel, biriki kadeh konyak tokuşturalım.»

Uzun John: «Dick» dedi, «sana güveniyo-

rum. Fıçının üstünde bir çekmece var. İşte anahtarı. Bir tas konyak doldur, getir.»

Korkudan tir-tir titrememe rağmen, gene de ikinci kaptanın kendisini ölüme sürükleyen içkiyi nereden bulduğunu anlamıştım, bunu düşünmekten kendimi alamadım.

Dick gittikten sonra Israel doğrudan doğruya ahçının kulağına bir şeyler fısıldadı. Biriki kelimeden başka bir şey işitemedim. Gene o konudan söz açtığını anlamıştım. Yalnız şu cümleyi bütün olarak işittim:

— «Ötekilerden hiçbiri bize katılmayacak.»

Demek tayfaların içinde hâlâ bize bağlı olanları vardı.

Dick dönüp gelince, tası elden ele dolaştırarak, sırayla içtiler. Tası önce talihlerine, sonra Kaptan Flint'in, en sonunda da kendi şereflerine kaldırdılar.

Tam o sırada fıçının üzerine hafif bir aydınlık düştü. Başımı kaldırıp baktım: Ay çıkmıştı. Mizana direğinin tepesini, yan yelkeni aydınlatıyordu. Hemen hemen gene o sırada gözcünün sesi işitildi.

— «Hey! Kara göründü!»

VI

İSKELET ADASI

GÜVERTEDE koşuşmalar oldu. Herkes başa doğru koşuyordu. Fıçının içinden ok gibi fırladım. Ötekilerle birlikte koşmakta olan Doktor Livesey ile Hunter'a yetiştim.

Bütün tayfalar geminin başında toplanmışlardı. Aym ortaya çıkmasıyla birlikte çevremizi saran sis de dağılmıştı. İleride, güney-batımızda, birbirinden biriki kilometre uzaklıkta iki tepe görünüyordu. Bunlardan birinin gerisinde daha yüksek bir dağ vardı, onun doruğu daha sisler arasındaydı.

Bütün bunlar bana bir rüya gibi geliyordu. Çünkü birkaç dakika önce geçirmiş olduğum

korkudan kendimi daha iyicene kurtaramamıştım.

Sonra, Kaptan Smollett'in emirler verdiğini işittim. «Hispaniola» mn rotası adanın doğu kıyısından uzaklaşacak şekilde değiştirildi.

Kaptan: «İçinizde bu adayı tanıyan var mı, çocuklar?» diye sordu.

Uzun John: «Ben tanıyorum!» diye atıldı. «Ahçılık ettiğim bir gemi buraya su almak için yanaşmıştı.»

Kaptan: «Demir atacak yer güneyde, adanın arkasında sanırım» dedi.

— «Evet, efendim. Buna İskelet Adası derler. Eskiden korsanların sığmağıydı. Geminizde adadaki yerlerin adlarını bilen bir tayfa var. Şu kuzeydeki dağa Pruva Direği Tepesi derler. Güneye doğru, sırayla, üç tepe vardır: Pruva, Büyük Seren, Mizana. Doruğu hâlâ sisler içinde olan Büyük Seren'e genellikle Küçük Dürbün Tepesi de derler. Çünkü adaya sığındıkları zaman oraya bir gözcü koyarlardı.»

Kaptan Smollett: «Burada benim bir haritam var» dedi. «Bakalım doğru mu.»

Kaptandan haritayı alırken Uzun John'un gözleri parıl-parıl parlıyordu. Yalnız, kâğıdın yeni olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Bizim Billy Bones'un sandığından aldığımız harita değildi bu. Onun tam bir kopyasıydı. Yalnız, definenin yerini gösteren işaretler eksikti. Uzun John'un çok canı sıkılmıştı ama, bunu saklamasını bildi.

— «Evet, efendim» dedi. «Bu adanın haritası. Hem de çok güzel çizilmiş bir harita. Bunu kim yapmış acaba? Korsan işi olamaz, çünkü bilgisiz kişilerdir onlar. Evet, işte Kaptan Kidd Körfezi. Tam arkadaşımın verdiği ad. Güney'e doğru kuvvetli bir akıntı vardır. Sonra akıntı batı kıyısına doğru döner. Geminin rotasını değiştirmekle iyi ettiniz, efendim.»

Kaptan: «Sağol, oğlum» dedi. «Gerektiği zaman senden gene bilgi ediniriz. Şimdi gidebilirsin.»

Uzun John'un ada üzerine bildiklerini büyük bir soğukkanlılıkla söylemesi beni şaşırtmıştı. Hele bana doğru geldiğini görünce dehşete kapılmaktan kendimi alamadım. Evet, konuştuklarını benim işittiğimden haberi yoktu

ama, gene de elini kolumun üstüne koyunca korkuyla titredim.

— «Ah!» dedi, «burası çok güzel bir yerdir! Bu ada senin gibi bir çocuk için çok eğlenceli olacak. Yüzersin, ağaçlara tırmanırsın, keçi gibi dağlara tırmanırsın... Bunları düşününce gençleşir gibi oluyorum. Tahta bacağımı unutuyorum. İnsanın genç kalması, hele ayaklarında on parmak bulunması ne büyük şey!»

Omzuma dostça bir tavırla vurarak, seke seke gitti.

Kaptan Smollett, Şövalye, Dr. Livesey güvertede durmuşlar, konuşuyorlardı. Öğrendiklerimi onlara anlatmak için sabırsızlandığım halde sözlerini kesmeye cesaret edemiyordum. Çılgın gibi, kafamda, konuşmak için bir bahane bulmaya çalışırken Dr. Livesey beni yanma çağırdı. Piposunu aşağıda, kamarasında unutmuştu. Gidip getirmemi istiyordu.

Doktor'un yanma yeteri kadar yaklaşınca derhal söze giriştim.

— «Doktor, sizinle hemen konuşmalıyım.» dedim. «Kaptanla Şövalye'yi aşağıya, kamara-

ya getirin. Beni de, bir bahane bulun yanınıza çağırın. Size anlatılacak müthiş haberlerim var!»

Doktor'un yüzündeki anlam bir ân değişti. Sonra, kendisini toparladı.

Oldukça yüksek sesle: «Sağol, Jim» dedi. «Bütün bilmek istediğim buydu.»

Döndü, öbür iki arkadaşının yanına gitti. Bir zaman daha konuştular. Hiçbirinin davranışında olağanüstü bir hal yoktu ama, Doktor'un onlara benim anlattıklarımı aktardığını biliyordum.

Biraz sonra, Kaptan Smollett herkesin güvertede toplanması için emir verdi.

— «Arkadaşlar» dedi, «size söyleyeceklerim var. Gördüğünüz bu kara parçası hedefimiz olan yerdir. Hepimizin de bildiği gibi Şövalye Trelawney pek açık yürekli, eli de açık bir insan. Hepinizin görevlerinizi gerektiği gibi yaptığınızı anlattım kendisine. Çok memnun kaldı. O, Doktor, ben kamaraya inerek sizin sağlığınıza, başarınıza içeceğiz. Size de içki dağıtılacak. Siz de bizim şerefimize, başırımıza için. Bana kalırsa bu pek güzel bir davranış

olur. Onun için Şövalye'nin şerefine kadehlerinizi kaldırmanızı istiyorum.»

Tayfalar: «Yaşasın Şövalye Trelawney!» diye bağırıştılar.

Öylesine içten, yürekten bağırıyorlardı ki, bu aynı kişilerin bizi öldürmeyi düşündüklerine inanacağım gelmiyordu.

Bundan sonra üç arkadaş aşağıya indiler. Çok geçmeden kamaradan Jim Hawkins'in çağrıldığı haberi geldi. Gittim.

Masaya oturmuşlardı. Önlerinde İspanyol şarabı, bir tabak da kuru üzüm vardı. Doktor'un telâşlı, heyecanlı bir hali olduğu gözüme çarptı.

Şövalye: «Evet, Jim Hawkins» dedi. «Bize söyleyeceklerin varmış: Anlat bakalım.»

Söyleneni yaptım. Elimden geldiği kadar kısa bir şekilde, John Silver'in konuşmasını aktardım. Konuşmamı kesmeden sonuna dek dinlediler.

Sonra Dr. Livesey: «Otur, Jim» dedi.

Beni yanlarına oturttular. Bir kadeh şarap verdiler. Ellerimi kuru üzümle doldurdular.

Sonra sırayla herbiri şerefime kadeh kaldırdı. Cesaretimi kutladılar.

Şövalye: «Evet, Kaptan» dedi, «haklıymışsın. Ben yanılmışım. Eşşeğin biriyim ben! Emirlerinizi bekliyorum.»

Kaptan: «Ben de aptallık ettim, efendim» dedi. «Ayaklanmaya karar verip de niyetlerini böylesine gizlemesini becerebilen tayfalara ilk defa rastlıyorum. Doğrusu, beni yendiler!»

Doktor: «Kaptan» diye söze karıştı, «bu Uzun John denen adam yaman bir şey!»

— «Evet. Yalnız, vaktimizi bu gibi konuşmalarla geçirmeyelim. Şimdi aklıma gelen üç, dört tedbir var. Şövalye izin verirse size onları sayayım.

«Birincisi: Artık geri dönemeyiz. Yolumuza gideceğiz. Yoksa, hemen ayaklanırlar. İkincisi: Önümüzde epey zaman var... Defineyi bulana dek, demek istiyorum. Üçüncüsü: Bize bağlı kalan tayfalar da var.

«Ayaklanma er-geç patlayacak. Çatışacağız. Onun için tedbirli davranalım, hiç beklemedikleri bir sırada onlara biz saldıralım. Sizin adamlarınıza güvenebiliriz, değil mi, Şövalye?»

— «Bana güvendiğiniz kadar.»

Kaptan Smollett: «Sizinkiler üç kişi» dedi. «Jim'i de sayarsak, yedi kişiyiz. Dürüst tayfalara gelince...»

Doktor: «Bunlar Şövalye'nin Uzun John'a rastlamadan önce bulduğu tayfalar olsa gerek» dedi.

Şövalye: «Yazık!» dedi. «Israel Hands'i de işe ben almıştım.»

Kaptan: «Ona güvenebileceğimi sanıyordum» dedi. «Neyse... Söyleyeceklerim fazla değil. Yalnız, kimseye bir şey belli etmemeli, beklemeliyiz. Dikkatli olmalıyız. Sinirleri yorucu bir durum bu, biliyorum ama, kimlere güvenebileceğimizi öğreninceye dek sabırlı olmalıyız. Başka çıkar yol yok. Benim görüşüm bu.»

Doktor: «Jim bize çok yararlı olabilir» dedi. «Tayfalar ondan çekinmiyorlar. Sonra, Jim dikkatli, zeki bir çocuktur.»

Şövalye de: «Sana güveniyorum, Jim» dedi.

Bense bütün cesaretimi kaybetmiş gibiydim. Çaresizlik içindeydim. Oysa, birtakım garip olayların yardımıyla, kurtuluşumuzu sağlayan kişi gene de ben oldum.

Bu arada, gene konuştuk, düşündük. Gemideki yirmialtı kişi içinde yalnız yedi kişiye güvenebilirdik. Bu yedi kişinin bir tanesi çocuktu. Böylece, onların ondokuz tayfasına karşılık biz altı kişiydik.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KARADA MACERALAR

I

ADADA MACERALARIM NASIL BAŞLADI

ERTESİ sabah güverteye çıktığımda adanın görünümü bütünüyle değişmişti. Rüzgâr kesilmişti ama, gemi birhayli yol almış bulunuyordu. Şimdi adanın doğu kıyısına yarım mil uzaklıkta durmuştuk.

Adanın büyük bir kısmım kurşuni bir orman kaplıyordu. Ağaçların arasından da kumla örtülü sarı toprak parçaları görünüyordu. Çam cinsinden ağaçlar da vardı; bir kısmı kümeler halinde, bir kısmı da tek tek yükseliyorlardı.

Yalnız, genel görünüm sıkıntılıydı. Dağların yalçın, çıplak tepeleri bitki örtüsünden yoksundu. Herbirinin garip bir biçimi vardı. Ada-

nın öbür tepelerinden yüz, yüzelli metre daha yüksek olan Küçük Dürbün Tepesi en acayip biçimli olanıydı. Yamaçları sarp kayalıklarla kaplı, dimdikti; tepesi ise, üzerine heykel konulacakmış gibi dümdüzdü.

«Hispaniola», olduğu yerde, dalgalara uyarak çalkalanıyordu. Gemiye çarpan dalgalardan uğultular yükseliyor, gemi gıcırdıyor, inliyordu.

Olduğum yerde duramıyordum. Dünya gözlerimin önünde dönüyordu. Evet, artık iyi bir denizci sayılırdım ama, böyle aylak aylak durmak, boş bir şişe gibi sallanmak hiç alışamadığım bir şeydi. Hele aç karnına çekilir gibi değildi.

Belki bu yüzden belki de insanın içine sıkıntı veren o kurşuni ormanlar, köpüre köpüre kıyıya kırbaç gibi inen dalgalar yüzünden, yüreğim yana yana, Define Adası'ndan nefret ettim. Oysa güneş pırıl-pırıl parlıyordu. Ada kuşları balık avlıyor, çevremizde ötüşüyorlardı. Uzun zaman gemiden çıkmayan biri karaya ayak basmak için can atardı. Ben ise hiç de öyle değildim.

Sıkı çalışmamız gerekiyordu, çünkü rüzgârdan eser yoktu. Bu yüzden, kayıkları denize indirip gemiyi adanın arkasındaki körfeze dek çektirmek zorundaydık. Bu da, üç, dört millik bir yoldu.

Kayıklardan birine gönüllü olarak bindim. Oysa benim tayfaların arasında hiç işim yoktu. Sıcak bunaltıcıydı. Tayfalar hem çalışıyor, hem de söyleniyorlardı. Benim bindiğim kayık Anderson'un emrindeydi. Tayfaları düzene sokacağı yerde en çok o söyleniyordu.

Bir küfür savurarak: «Neyse» dedi, «bunun da sonu gelecek.»

Bu sözün kötüye işaret olduğunu düşündüm; çünkü o vakte kadar tayfalar işlerini istekle, neşeyle yerine getirmişlerdi. Ada görününce hepsi de gevşeyivermişdi, düzen diye bir şey kalmamıştı.

Körfeze gelinceye dek, Uzun John dümencinin yanında durdu, kılavuzluk etti. Geçidi avucunun içi gibi biliyordu.

Tam haritada gösterilen yere geldik. Burası her iki kıyıdan bir çeyrek mil açıktaydı. Bir yanımızda kara, öbür yanımızda İskelet Adası

vardı. Denizin dibi incecik bir kumla kaplıydı. Demir atarken çıkan gürültü üzerine, ormandan kuşlar bulut gibi yükseldiler. Sonra, bir dakika bile geçmeden hepsi de geri dönüp gene yerlerine kondular. Her yer eski sessizliğine gömüldü.

Körfez üç yandan kara ile çevriliydi. Ağaçlar deniz kıyısına dek iniyordu. Kıyı düzlüktü. Uzakta çember biçimi sıralanan dağlar basamak basamak yükseliyorlardı. İki küçük çay, daha doğrusu iki derecik bu bölgeye dökülüyordu. Oradaki bitkilerin yeşilinin başka bir canlılığı vardı.

Gemiden ev de, küçük kale de görülmüyordu, çünkü ağaçların içine gömülmüştü. Elimizdeki harita olmasa, kendimizi ada suların altından fışkıralı beri oraya ilk gelen kişiler sayabilirdik.

Havada ne en küçük bir esinti, ne de bir ses vardı. Yalnız dalgaların kıyı boyunca çıkardığı hışırtı işitiliyordu. Körfezden, ıslanmış bitkilerle çürüyen ağaç kütüklerinin çıkardığı özel bir koku yükseliyordu. Doktorun, çürük bir yu-

murtayı tadan biri gibi, durmadan havayı kokladığını gördüm.

— «Defineyi bilmem ama, burada sıtma olduğuna yemin ederim» diyordu.

Kayıktayken, tayfaların davranışları insana kaygı veriyordu. Hele yeniden gemiye döndüğümüzde tehlikeli bir hal aldılar. Güvertenin orasına, burasına oturmuşlar, homurdanarak konuşuyorlardı. En önemsiz bir emir bile kindar bir bakışla karşılanıyor, istemeye istemeye yerine getiriliyordu. Dürüst tayfalar bile onlara kapılmaktan kendilerini alamamışlardı. Çünkü içlerinden hiçbiri bu davranışlara çıkışmıyor, karşı gelmiyordu. Ayaklanmanın bir fırtına bulutu gibi tepemizde dolaştığı belliydi.

Tehlikeyi sezinleyen yalnız biz, kamaradakiler değildik. Uzun John bir kümeden ötekine gidiyor, öğütler veriyordu. Tayfaları yatıştırmaya çalışıyordu. Herkesle gülüyor, şakalaşıyordu.

Bir emir verildiğinde John hemen atılıyor, neşeyle: «Peki, peki, efendim» diyordu.

Yapılacak bir şey olmadığı zaman da tay-

faların huzursuzluğunu gizlemek ister gibi, bir türküyü bitirip ötekine başlıyordu.

O sıkıntılı günün en kötü yanı da Uzun John'un gösterdiği bu kaygılı haldi.

Biz kamarada toplandık, durumu konuştuk.

Kaptan: «Efendim» dedi, «bir emir daha verirsem tayfaların üstümüze çullanması işten bile değil. Bana ters bir karşılık verdiler diyelim. Kabalığı yüzlerine vurursam hemen köpüreceklerdir. Sustum diyelim, bu sefer de John Silver kuşkulanacak, «Bunun altında bir bit yeniği var!» diye düşünecektir. Güvenebileceğimiz bir tek kişi var.»

Şövalye: «Kimmiş o?» diye sordu.

Kaptan: «John Silver, efendim» dedi. «O da bizim kadar kaygılı. Ortalığı yatıştırmaya çalışıyor. Bunu becerebilirse, elbette. Bu konuda ona yardımcı olmalıyız. Tayfalara izin verelim. Öğleden sonra karaya çıkıp gezebileceklerini söyleyelim. Hepsi giderse gemi bize kalır. Gitmezlerse, kamarada kalırız. Tanrı doğruların yardımcısıdır. Bir kısmı giderse, John Silver'in karaya çıkanları yatıştırıp gemiye kuzu

gibi sakin, sessiz bir halde getireceğine eminim.»

Buna karar verildi. Emin olduğumuz adamlara dolu tabancalar dağıtıldı; Hunter'e, Joyce'a, Redruth'a her şey anlatıldı. Habere hiç şaşmadılar. Yalnız, umduğumuzdan daha bir cesaretle karşıladılar.

Sonra kaptan güverteye çıktı, gereken emri verdi.

— «Çocuklar» dedi, «hava çok sıcak. Hepiniz yorgunsunuz. Kıyıda yapılacak küçük bir gezintinin kimseye zararı dokunmaz, yararı olur. Kayıklar hazır. İsteyen karaya çıkabilir. Güneş batmadan yarım saat önce bir top attırırım, duyunca gelirsiniz.»

Aptallar karaya çıkar çıkmaz defineyi bulacaklarını sanıyorlardı galiba; çünkü hemen keyiflendiler.

— «Yaşasın!» diye bağırıştılar.

Sesleri uzak tepelerde yankılar çıkardı. Ormandaki kuşlar yeniden havalandılar.

Kaptan tayfaların ayakları altında dolaşmanın doğru olmayacağını bilecek kadar akıllıydı. Bir ara ortadan kayboldu. Karaya çıkma

işinin yönetimini John Silver'e bırakmıştı. Güvertede kalmış olsaydı, ne yapsa, durumdan habersizmiş gibi görünemeyecekti. Her şey gün gibi ortadaydı. Asıl kaptan John Silver'di. Doğrusu pek dikkafa bir tayfası vardı.

Çok geçmeden, tayfaların nekadar aptal, bilgisiz olduklarını gördüm. Daha doğrusu, ayaklanmanın elebaşları onları ayartmışlardı. Tembel, kötü niyetli olmak başka şeydir, bir gemiyi ele geçirmek, masum kişileri öldürmek başka şey.

Bununla birlikte, sonunda karaya çıkacak topluluk belli oldu. Altı tayfa gemide kalacaktı. Kalan onüç kişi kayıklara binmeye başladılar. Bizim Uzun John Silver de bunların arasındaydı.

İşte o sırada aklıma hayatımızı kurtaracak çılgınca düşüncelerden ilki geldi.

John Silver gemide altı tayfa bıraktığına göre, bizimkiler gemiyi ele geçiremezlerdi. Öte yandan, gemide yalnızca altı tayfa bıraktıklarına göre bizimkilerin bana ihtiyacı yok demekti.

Hemen karaya çıkmam gerektiğini düşündüm. Geminin bordasından aşağı kaydım. En yakındaki kayığın başına âdeta yumuldum. Kayık hemen yola koyuldu.

Beni gördülerse de kimse aldırmadı. Yalnız, pruva küreğini çeken tayfa görmüştü.

— «Sen misin, Jim?» dedi. «Başını kaldırma sakın!»

Uzun John da öteki kayıktan sert sert baktı.

— «Kayığa binen Jim mi?» diye sordu.

Bunun üzerine, kayığa bindiğime pişman oldum.

Tayfalar kıyıya doğru kürek çekiyorlardı. Benim bulunduğum kayık ötekilerden daha önce yola koyulduğu için kıyıya çabucak vardı.

Kayığın burnu kıyıdaki ağaçların araşma girince bir dalı yakalayıp tutundum, dışarı atladım. Koşmaya başladım. Uzun John'la ötekiler daha yüz metre gerideydiler.

Uzun John'un: «Jim! Jim!» diye bağırdığını işittim.

Onun çağrısına hiç aldırış etmediğimi anlamışsınızdır elbette. Sıçrayarak, dalarak, yorgunluktan gücüm kesilinceye dek koştum, koştum...

II

İKİ KİŞİYİ ÖLDÜRDÜLER

UZUN John'ın elinden kurtulmuş olduğuma öyle seviniyordum ki, çok geçmeden eğlenmeye, çevremi ilgiyle incelemeye başladım.

Söğütlerle, sazlarla, garip yabani ağaçlarla dolu bir bataklıktan geçtim. Şimdi kumluk bir düzlüğe gelmiştim. Burada birkaç çam ağacı vardı. Bir miktar da eğri-büğrü ağaç görülüyordu. Söğüt ağaçları gibi bunlar da soluk bir yeşil renkteydiler.

Şurada-burada bilmediğim çiçekli bitkiler de vardı. Yılan da gördüm. Bir tanesi kayanın üstünden başını kaldırdı. Dilini uzatarak ıslık gibi bir ses çıkardı.

Sonunda bu meşeye benzeyen ağaçların

kıyısına gelmiştim. Burada dalları garip bir şekilde birbirine dolanmış ağaçlar vardı. Tıpkı meşeye benziyorlardı. Koru kumlu bir tepenin üstünden başlayarak, aşağıya doğru gittikçe genişliyor, küçük bir çayın körfeze döküldüğü yere kadar iniyordu.

Bataklık sıcaktan buram-buram tütüyordu. Yükselen sis perdesinin gerisinde Küçük Dürbün Tepesi'nin karaltısı titreyerek beliriyordu.

Birdenbire sazlar arasında bir gürültü koptu. Bir yaban ördeği çığlık atarak havalandı. Arkasından bir tanesi daha! Çok geçmeden, bataklığın üzeri çığlıklar atan, çemberler çizen bir ördek sürüsüyle kaplandı.

Anlamıştım: Tayfaların bir kısmı bataklık boyunca yaklaşmaktaydı. Yanılmamıştım, çünkü çok geçmeden uzaktan bir insan sesi işittim. Ses gittikçe yaklaşıyordu.

Büyük bir korkuya kapıldım. En yakındaki meşe ağacının dalları altına saklandım. Oraya, soluk almaktan bile korkarak, bir kedi gibi sindim.

İlk işittiğim sese bir ikinci ses karşılık verdi. Birincisi Uzun John'un sesiydi. Sözü o aldı. Uzun uzun bir şeyler anlatıyordu. Sesten, pek ciddî bir konuyu tartıştıklarını anlıyordum; hattâ öfkeliydiler de denebilir. Ama, söylediklerinin tek kelimesini bile anlamadım.

Sonunda, konuşanlar durdular. Belki de bir yere oturmuşlardı; çünkü yalnız sesler yaklaşmamakla kalmadı, bataklığın üzerinde uçuşan kuşlar da yeniden yerlerine konmaya başladılar.

O zaman görevimi ihmal ettiğimi anladım. Bu haydutlarla karaya çıkmak cesaretini gösterebildiğime göre, konuştuklarını da dinlemeliydim. Yerde sürünerek onlara elimden geldiği kadar yaklaşmalıydım.

Konuşma seslerinden ne yönde olduklarını kestirebiliyordum. Konuşanların başları üzerinde hâlâ korkuyla uçuşan kuşlar da yönümü kestirmeme yararlı oluyorlardı.

Sürünerek yaklaştım. Sonunda, bataklığın kıyısında Uzun John'la tayfalardan birinin, karşı karşıya oturmuş, konuşmakta olduklarını gördüm.

Güneşin ışınları doğrudan doğruya üzerlerine düşüyordu. Uzun John şapkasını çıkarıp yere, toprağın üzerine koymuştu. Sarışın, ablak, ter içindeki yüzünü yalvarır gibi arkadaşına kaldırmıştı.

— «Arkadaş» diyordu, «sana güvenim çok. Yoksa, şimdi seninle bu şekilde konuşur, bize katılman için uyarır mıydım seni? Bize katılmalısın. Canını kurtarmak için yapmalısın bunu.»

— «John Silver» dedi ötekisi. Yüzü pancar gibi kıpkırmızıydı. Sert sert konuşuyordu. Sonra, sesi de titriyordu. «Silver» dedi, «artık yaşlandın. Dürüstsün, ya da dürüst sayılırsın. Paran da var. Oysa birçok fakir denizcinin meteliği yok. Sonra, cesursun da. Yoksa, yanılıyor muyum? Bu bilgisiz, kaba tayfalara sen nasıl katılacaksın? Böyle bir şey yapmazsın sen. Olacak şey değil!»

Sonra, birden kopan bir gürültü üzerine, konuşmasını kesti.

Uzaklarda, bataklığın ötesinde öfkeli bir gürültü kopmuştu. Arkasından bir gürültü daha! Sonra korkunç, tüyler ürpertici bir çığlık

koptu, Küçük Dürbün Tepesi'nin kayalıklarında defalarca yankılandı. Bataklık kuşları yeniden havalandılar. Bu ölüm çığlığı beynimde çm-çın öterken sessizlik yeniden ortalığı kapladı. Kuşlar dönüp yerlerine kondular.

John Silver'i kötü niyetinden vaz geçirmeye çalışan tayfanın adı Tom'du. Bu sesi duyunca bir ok gibi yerinden fırlamıştı. Johıı Silver ise gözünü bile kırpmamıştı. Değneğine dayanarak, olduğu yerde durmuş, arkadaşını atılmaya hazırlanan bir yılan gibi gözetliyordu.

Tayfa elini uzatarak: «John!» dedi.

John Silver bir adım geriye sıçrayarak: «Eller yukarı!» dedi.

— «Dediğin gibi olsun, John Silver!» dedi ötekisi. «Benden korkmana yol açan şey vicdanın! Herkesi kendin gibi sanıyorsun. Benden bunun için korkuyorsun. Söylesene, yahu, bu haykırış neydi?»

Uzun John, gülerek: «Bu mu?» dedi. Ablak yüzünde gözleri iğne ucu gibi küçülmüştü. Cam gibi parlıyordu. «Bu mu? Alan'ın sesi, bence.»

Bunun üstüne zavallı Tom bir kahraman kesildi.

— «Alan!» diye haykırdı. «Nur içinde yatsın! Gerçek bir gemiciydi o. Sana gelince, John Silver, uzun zaman arkadaşımdın. Ama, artık arkadaşım değilsin. Bir köpek gibi can versem bile, ödevimi yaparak öleceğim. İstersen beni de öldür. Sana meydan okuyorum!»

Bunun üstüne cesur tayfa sırtını John Silver'e döndü. Kıyıya doğru yürümeye başladı. Uzun süre gidemedi. John Silver, korkunç bir çığlık koparark, bir ağacın dalına tutundu. Koltuğunun altından değneğini kaptı. Ucu ileride olmak üzere fırlattı. Değnek zavallı Tom'un sırtının tam orta yerine korkunç bir hızla indi. Elleri havaya kalktı. Haykırarak yere yuvarlandı.

Ne derece yaralandığını bilemiyordum. Sırtı değneğin değdiği yerde parçalanmış olsa gerekti. Kendisine gelmeye fırsat bulamadı. Bir maymun kadar çevik olan John Silver onun üstüne çullandı. Bıçağını o hiç kımıldamayan gövdeye iki kere kabzasına kadar gömdü. Sak-

landığım yerden, John Silver'in, bıçağını saplarken, soluduğunu işitiyordum.

Bayılmak nasıl olur hiç bilmem. Sonraki birkaç dakika içinde dünya gözlerimin önünde bir sis bulutuna bürünerek döndü, döndü. John Silver, kuşlar, Küçük Dürbün Tepesi dönüyor, garip şekiller alıyordu. Kulaklarım uğulduyordu.

Kendime geldiğimde canavar toparlanmıştı. Değneği koltuğunun altındaydı. Şapkasını da giymişti.

Tom yerde yatıyordu. Katilin ona aldırış ettiği bile yoktu. Bıçağını otların üzerinde temizliyordu.

Görünürde başka değişiklik yoktu. Güneş bataklığın üzerinde, olup bitenlere aldırmadan, parlıyordu. Uzun John'un bir insan öldürdüğüne inanasım gelmiyordu.

Şimdi John elini cebine sokmuştu. Bir düdük çıkardı. Birkaç kere öttürdü. Bu işaretin anlamını bilmiyordum elbette. Yalnız, korkularım yeniden uyanıverdi: Öbürleri de buraya geleceklerdi. Yerimi keşfedeceklerdi. İki tane

dürüst insanı öldürmüşlerdi. Tom'la Alan'dan sonra sıra bana gelmiyor muydu?

Hemen geri döndüm, kaçmaya başladım. Elimden geldiği kadar gürültü çıkarmamaya çalışarak, korunun daha az sık olan yerine doğru sürüündüm.

Bu sırada, yaşlı korsanla arkadaşları arasındaki konuşmaları işitiyordum. Kanatlanmış gibi kaçıyordum. Gittiğim yöne aldırış ettiğim yoktu. Katillerden nekadar uzaklaşırsam okadar iyiydi. İçimdeki korku gittikçe artıyordu. Sonunda bir çılgınlık halini aldı.

Benim kadar çaresiz başka biri olabilir mi? Bu düşmanlar arasında nasıl kayığa biner, gemiye dönebilirdim? Beni görür görmez boynumu bir kuşun boynu gibi kıvırmayacaklar mıydı? Ortada görünmeyişim birçok şeyi isbat etmiyor muydu?

«Her şey bitti!» diye düşündüm. «Allahaısmarladık, «Hispaniola», Doktor, Şövalye!»

Artık ya adada kalacak, açlıktan ölecektim; ya da korsanların elinde can verecektim.

Bütün bunları düşünürken, dediğim gibi, durmadan koşuyordum. Hiç farkında olmadan

o iki doruklu küçük tepenin eteğine yaklaşmıştım. Burada meşe ağaçları daha seyrekti. Bunların arasında birkaç çam ağacı da vardı. Hava bataklık bölgedekinden daha temiz, daha tazeydi.

Burada bambaşka bir korkuyla olduğum yerde kalakaldım. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

III

ADADAKİ ADAM

DİK, kayalık tepenin yamacından bir çakıl yağmuru koptu, gürültüyle ağaçların arasına doğru yuvarlandı. Bakışlarım, elimde olmadan, o yana çevrildi. Bir şeyin bir çam ağacının gövdesi ardına sıçradığını gördüm.

Neydi bu? Ayı mı, insan mı, yoksa maymun mu? Anlayamadım. Kara, kıllı bir şeydi. Daha fazlasını görememiştim. Bu yeni rastlantının verdiği dehşetle olduğum yere âdeta çakıldım kaldım.

Şimdi orta yerde kalakalmıştım. Arkamda katiller vardı; önümde bu ağacın arkasına saklanmış o bilinmez şey. Bildiğim tehlikeyi bilmediğime tercih ettim. John Silver ormanla-

rın bu korkunç yaratığı yanında pek tehlikesiz kalıyordu. Topuklarımın üstünde döndüm. Omzumun üstünden geriye bakarak, kayıklara doğru kaçmaya başladım.

O şey derhal yeniden göründü. Geniş bir çember çizerek önüme geçmeye çalıştı. Ben yorulmuştum zaten; ama, uykudan yeni kalkmış gibi taptaze olsaydım bile böyle bir düşmanla baş edemeyeceğimi çok geçmeden anlardım.

Yaratık, bir ceylan gibi, ağaçtan ağaca koşarken iki büklüm oluyordu. Ne var ki bu yaratık gene de bir insandı. Artık buna hiç kuşkum kalmamıştı.

Korsanlardan yamyamlar üzerine dinlediklerimi hatırladım. İmdat istemek üzereydim. Yalnız, bu yaratığın insan oluşu korkularımı bir dereceye kadar yatıştırmıştı.

Şimdi John Silver'den yana duyduğum korku yeniden canlanmıştı. Onun için, durdum.

Nasıl kurtulacağımı düşünürken yanımda tabanca olduğunu hatırladım. Kendimi koruyamayacak bir durumda olmadığımı hatırlar hatırlamaz, cesaretlendim. Doğrudan doğruya bu yaban yaratığına doğru ilerledim.

O ise gene bir ağacın gövdesi arkasında saklanmıştı. Yalnız, beni yakından izlediği belliydi. Çünkü benim kendisine doğru geldiğimi görür görmez ağacın arkasından çıktı. Bana doğru bir adım attı. Sonra durakladı. Geri çekildi. Gene öne doğru geldi. Sonra kendini dizlerinin üzerine atıp ellerini yalvarır gibi kaldırdı.

Şaşırmıştım. Olduğum yerde durdum.

— «Kimsin sen?» diye sordum.

— «Ben Gunn» dedi. Sesi paslanmış bir kilit gibi gıcırtılı, boğuk çıkıyordu. «Zavallı Ben Gunn'ım ben. Üç yıldan beri bir tek insanoğluyla konuşmadım.»

Şimdi onun benim gibi beyaz bir adam olduğunu görüyordum. Oldukça hoş bir yüzü vardı. Vücudunun güneşe karşı kalan çıplak yerleri yanmıştı. Dudakları kapkaraydı. Açık renk gözleri bukadar esmer bir yüzde pek acayip duruyordu. Hayal ettiğim, ya da gördüğüm dilenciler içinde onun kadar perişanı yoktu. Paçavralar içindeydi. Eskimiş muşamba bezinden artakalan bez parçalarına bürünmüştü. Belinde de deri bir kemer vardı.

— «Üç yıl mı?» diye haykırdım. «Deniz kazâsına mı uğradınız?»

— «Hayır, oğlum» dedi. «Beni bulunduğum gemiden buraya ceza olarak bıraktılar.»

İşitmiştim: Korsanların âdetiydi, suçluyu, bir parça barutla, kurşunla, uzak bir adaya bırakırlardı.

— «Bu adaya üç yıl önce bıraktılar beni» diye anlattı. «O zamandan beri keçi eti, böğürtlen, istridye yiyerek besleniyorum. Bana sorarsan, bir insan nerede olursa olsun başının çaresine bakabilir, karnını doyurur. Gel gelelim kalbimi doyurmak imkânsız! İnsan istiyorum. İnsan... İnsanların her gün yediği şeylerden istiyorum. Sende bir parça peynir bulunur mu, oğlum? Yok mu? Kaç geceler rüyama peynir girdi. Heyecanla uyandım. Kendimi gene burada buldum.»

— «Gemiye dönebilirsem» dedim, «istediğiniz kadar peynir getiririm size.»

Bütün bunları konuşurken o ceketimi elliyor, ellerimi okşuyor, çizmelerime bakıyordu. Kendisi gibi birine rastlanmaktan duydu-

ğu çocukça sevinci belli ediyordu. Yalnız son sözlerim üzerine irkilerek sinsi bir hal aldı.

— «Gemiye dönebilirsen mi?» dedi. «Peki ama, neden dönemeyecekmişsin? Buna kim engel olabilir ki?»

— «Elbette siz değil» dedim.

— «Haklısın oğlum!» diye haykırdı. «Peki, adın ne senin?»

— «Jim.»

— «Jim, Jim!» diye tatlı tatlı mırıldandı. «Evet, Jim, çok kötü bir hayat yaşadım. Anlatmaktan utanırım. Bana bakınca, dindar bir annem olduğuna inanmazsın, değil mi?»

— «Eh, doğrusu inanmam.»

— «A, evet, inanmazsın. Evet, dindar bir annem vardı işte. Ben de terbiyeli, dindar bir çocuktum... Sonra olan oldu. Annem bütün bunların olacağını bilmiş, söylemişti. Şu adada geçirdiğim üç yıl boyunca uzun uzun düşündüm. Yeniden dindar bir insan oldum. Zaten beni kurtaran da bu oldu. Artık dürüst bir insan olacağım, Jim...» Çevresine bakındı. Sesini alçalttı. «Ben zenginim, Jim!»

Zavallı adamı yalnızlıktan aklını kaçırmış sandım. Ne düşündüğümü yüzümden anlamış olacak ki heyecanla konuşmaya başladı:

— «Zenginim! Zenginim! Bak ne diyeceğim: Seni de zengin edeceğim, Jim. Çünkü beni sen buldun.»

O sırada yüzünde korkulu bir anlam belirdi. Elimi sıktı. Parmağını beni korkutur gibi gözlerimin önünde salladı.

— «Şimdi, Jim, bana doğruyu söyle: Flint'in gemisiyle mi geldin sen?»

O sırada aklıma bir şey geldi; daha doğrusu, içime doğdu. Benimle birlik olacak birini bulduğuma inanmaya başladım. Bu yüzden Ben'in sorusuna hemen karşılık verdim:

— «Hayır, Flint'in gemisiyle gelmedim. Hem, Flint öldü. Ama, sana doğruyu söyleyeceğim. Gemide Flint'in adamlarından birkaçı var. Bizim için çok fena, elbette.»

— «Tek ayaklı bir adam da... Var mı?» diye dehşetle sordu.

— «John Silver mi?» diye sordum.

— «Ya, John Silver!» dedi. «Evet, adı John Silver'di.»

— «Kendisi ahçıbaşı. Hem de tayfaların elebaşısı!» dedim.

Hâlâ bileğimden tutuyordu. Bunu işitince bileğimi kuvvetle sıktı.

— «Seni buraya Uzun John yolladıysa, işim bitmiş demektir. Biliyorum. Ama, sen ne olacaksın? Ondan haberin var mı?»

Kararımı verdim. Ona bütün olup bitenleri anlattım, içinde bulunduğumuz durumu açıkladım. Beni büyük bir ilgiyle dinledi. Sözümü bitirince başımı okşadı.

— «Sen iyi bir çocuksun, Jim» dedi. «Gerçekten de kötü bir durumda bulunuyorsunuz, değil mi? Yalnız, Ben Gunn'a güven sen... Sizi bu işin içinden yalnız Ben Gunn çıkarabilir. Buna karşılık o dediğin Şövalye bana karşı cömert davranır mı, ne dersin?»

Ona Şövalye'nin tanıdığım insanların en cömerti olduğunu anlattım.

— «Evet, ama» dedi, «benim istediğim özgürlüğüm, bir kat giysi gibi şeyler değil yalnız, Jim. Bana bin altın vermeye razı olur mu acaba?»

— «Razı olacağına eminim. Zaten defineden bütün tayfalar yararlanacaklardı.»

— «Peki, ya beni anayurda götürme işi?»

— «A!» diye haykırdım. «Şövalye çok iyi kalpli bir insandır. Sonra, ötekilerden kurtulursak, gemide adama ihtiyacımız olacak. Bize yararlı olursun.»

Ben Gunn sözlerime inanmıştı.

— «Şimdi sana anlatacaklarım var» diye konuşmaya başladı. «Yalnız, anlatacaklarımdan fazlasını isteme. Flint defineyi gömdüğünde ben de onun gemisindeydim... Flint'le altı arkadaşı gömdüler defineyi. Bir haftaya yakın adada kaldılar. Biz «Walrus» gemisinde kaldık.

«Bir gün, işaret verildi. Baktım Flint tek başına geliyor. Küçük bir kayıkla. Başına mavi bir mendil bağlamış. Güneş daha doğmak üzereydi. Flint'in yüzü sapsarıydı.

«Evet, işte gelmişti... altı arkadaşını öldürüp gömdükten sonra. Bunu nasıl becerdiğini hiçbirimiz anlayamadık. Tek başına altı kişinin hakkından gelmişti. Billy Bones, Flint'in yardımcısıydı. Uzun John da tayfabaşı... Flint'e definenin nerede olduğunu sordular. «E, ister-

seniz karaya çıkıp orada kalabilirsiniz. Ama, gemi yola çıkıp başka defineler peşinde koşacak!» dedi. Yola koyulduk.

«Bundan üç yıl önce başka bir gemide bulunuyordum. Bu adaya geldik. «Çocuklar» dedim, «Flint'in definesi burada. Hadi çıkıp arayalım.» Bu düşünce kaptanın hoşuna gitmedi; ama, arkadaşlarım benden yana oldular.

«Karaya çıktık. Defineyi tam oniki gün aradık. Her gün bana küfürler savuruyorlardı. Bir sabah hepsi gemiye bindiler. «Sana gelince, Ben Gunn, işte sana tüfek, kazma, kürek. Sen burada kal. Flint'in definesini arayıp bul. Senin olsun!» dediler.

«Evet, işte üç yıldır bur'dayım. O günden bugüne ağzıma tek lokma ekmek-peynir koymadım. Şimdi buraya, bana bak, Jim. Hiç tayfaya benzer bir halim var mı benim? Hayır, diyorsun. Ben de aynı düşüncedeyim.»

Sonra göz kırptı.

— «Git bunları Şövalye'ye anlat, Jim» dedi. «Ben Gunn'ın iyi bir insan olduğunu anlat. Artık aklım başıma geldi. Dindar bir annenin oğlu olduğumu söylemeyi unutma.»

— «Evet ama» dedim, «gemiye nasıl gideceğim?»

— «A, evet, bu gerçekten güç bir mesele» dedi. «Yalnız, ellerimle yaptığım bir kayığım var benim. Onu Akkaya'nın altında saklıyorum. Zorda kalırsak karanlıkta onunla gemiye gideriz.»

Ben Gunn burada durdu. Sonra: «Hey, o ne?» diye haykırdı.

Biz konuşurken, güneşin batmasına daha bir hayli zaman olmasına rağmen, bir top patlamıştı. Patlama sesi adada yankılar çıkardı.

— «Çarpışma başladı!» diye atıldım. «Arkamdan gel!»

Bütün korkularımı unutarak, kıyıya doğru koşmaya başladım. O da büyük bir çeviklikle yanımda koşuyordu.

— «Sola, sola!» diye bağırdı. «Soldan git, Jim. Ağaçların altından. İlk keçimi burada yakalamıştım. Ama, artık buralara gelmiyorlar. Ben Gunn'ın korkusundan olacak, tepelerden inmiyorlar. Hah, işte mezarlık! Arada-sırada buraya gelip dua ederim. Çok başka oluyor. Kendimi okadar yalnız bulmuyorum.»

Hem koşuyor, hem de konuşuyordu. Benden karşılık beklemiyordu.

Top atışından sonra bir yaylım ateşi başladı. Yeniden bir sessizlik oldu. Sonra ileride, beşyüz metre kadar ötedeki koruluğun üstünde, İngiliz bayrağının dalgalandığını gördüm.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KALEDE SAVAŞ

I

DOKTOR ANLATIYOR

GEMİDEN iki kayık karaya çıktığında saat bir buçuktu. Kaptan, Şövalye, ben kamarada durumu konuşuyorduk. Bir parça rüzgâr olsa, gemiye bırakılan altı isyancı tayfanın üstüne çullanacak, sonra da demir alıp açılacaktık. Gel gelelim, rüzgâr yoktu. Üstelik, Hunter kamaraya geldi. Jim Hawkins'in de bir kayıkla karaya çıktığını haber verdi. Elimiz, kolumuz bağlanmıştı.

Jim Hawkins'ten kuşkulanmak hiç aklımıza gelmedi; yalnız, hayatının tehlikede olmasından kaygılanıyorduk. Tayfaların sinirleri okadar bozuktu ki, çocuğu bir daha görebileceğimizi hiç sanmıyorduk.

Güverteye koştuk. Altı haydut en öndeki yelkenin altına oturmuş homurdanıyorlardı. İki kayığın hızla adaya doğru gittiğini görebiliyorduk. Tayfalardan biri ıslıkla «Lillibullero»yu çalıyordu.

Beklemek sinir bozucu bir şeydi. En sonunda, Hunter'la benim kayıkla karaya çıkmamız kararlaştırıldı. Şöyle bir keşifte bulunmaya çalışacaktık.

Bizden önce adaya çıkanların kayıkları başında iki nöbetçi duruyordu. Bizi görünce ne yapacaklarını şaşırdılar. Yalnız, yerlerinden hiç kıpırdamadılar. John Silver'den aldıkları emir böyle olsa gerekti. Yoksa, gidip Uzun John'a haber vermiş olsalardı durum şimdi bambaşka olurdu.

Kıyı hafifçe çıkıntılıydı. Yanımda iki tane dolu tabanca vardı. Karaya atlayınca hemen hızlı hızlı yürümeye başladım.

Daha yüz metre gitmemiştim ki kaleye geldim.

Kale denilen yer şuydu: Bir yamacın hemen hemen tepesinde tertemiz bir su kaynıyordu. Yamacın üzerinde, kaynağı da içine

alan, ağaç kütüklerinden sağlam bir ev yapılmıştı. İçine on, oniki kişi alabilirdi. Her yanına tüfekler için mazgal delikleri açılmıştı. Çevresi temizlenerek açılmış, iki metre yüksekliğinde, yıkmak için hayli zaman, bir hayli de güç isteyen, kapısız, penceresiz sağlam bir duvar örülmüştü. Kalenin içindekiler, kendilerini kuşatacaklara karşı pek güçlü bir durumda oluyorlardı. Her yandan her yere yukarıdan bakabiliyorlar, düşmanlarını keklik gibi avlayabiliyorlardı. Biraz yiyecek, biraz da çaba yeterdi. Burada bir kolorduya bile karşıkonulabilirdi.

Benim asıl hoşuma giden şey kaynak oldu. Evet, «Hispaniola» daki kamaramızda bol bol silâh, cephane, yiyecek, şarap vardı; ama, tek bir şeyi unutmuştuk: Su. Suyumuz yoktu.

Ben bunu düşünürken ölmek üzere olan bir adamın çığlığı adanın dört-bir yanında yankılar kopardı.

Ölümün yabancısı değildim. Öyleyken, gene de nabzım hızlı hızlı atmaya başladı. İlk düşüncem «Jim Hawkins'in işi tamam!» oldu.

Hemen kararımı verdim. Kıyıya dönüp küçük kayığa atladım, Hunter de arkamdan.

Tanrı'ya şükürler olsun ki, Hunter iyi kürek çekiyordu. Çevremizde sular uçuşuyordu sanki. Çok geçmeden, kayık gemiye yanaştı. Güverteye çıktım.

Gemidekilerin hepsi telâş, heyecan içindeydi elbette. Şövalye'nin yüzü sapsarıydı. Bizi böyle bir maceraya sürüklediği için derin bir acı içindeydi. Baştaki altı tayfadan biri de aynı durumdaydı.

Kaptan Smollett bana onu göstererek: «Bir tayfa var, Doktor» dedi, «çığlığı duyunca rengi ölü gibi sarardı, ner'deyse bayılıyordu. Bu işin acemisi olduğu belli. Bu adam bizden yana geçebilir.»

Tasarımı kaptana anlattım. Birlikte yapacaklarımızı kararlaştırdık.

Redruth'u, üç, dört tane dolu tüfekle, ön güverteyi kamaraya bağlayan geçide yerleştirdik. Hunter kayığı lombar deliğinin yanına getirdi. Joyce ile birlikte barut sandıklarını, yağ varillerini, peksimet kutularını, domuz etleri-

ni, bir fıçı şarabı, benim paha biçilmez ecza sandığımı kayığa yükledik.

Bu arada Şövalye ile Kaptan Smollett güvertede kalmışlardı. Kaptan gemide kalan tayfaların başı olan dümenciyi çağırdı.

— «Bak, Israel Hands» dedi, «birer çift tabanca ile, sizi gözetliyoruz. İçinizden biri herhangi bir şekilde bir işaret verirse, kendini ölmüş bilsin!»

Bir hayli şaşırmışlardı. Aralarında biraz konuştuktan sonra, geçide doğru yürüdüler. Bizi arkadan vurmaya çalışmak istedikleri belliydi. Yalnız, geçitte Redruth'u görünce geri döndüler. Güvertede bir baş göründü.

Kaptan: «İn aşağı, köpek!» diye bağırdı.

Baş hemen geri çekildi. Bir süre bu korkak denizcilerin seslerini işitmedik.

Bu arada küçük kayığı cesaret edebildiğimiz kadar yüklemiştik. Joyce ile ben lombar deliğinden geçerek kayığa bindik, kıyıya doğru yollandık.

Bu ikinci sefer kıyıdaki tayfaları oldukça meraklandırdı. Biz burnu dönerken tayfalardan biri koşaraktan kayboldu. Tasarımı değiş-

tirip kayıklarını batırmayı düşündüm. Sonra vaz geçtim. Çünkü John Silver'le öbürleri yakında olabilirlerdi.

Çok geçmeden, kayık karaya yanaştı. Yükümüzü kaleye taşımaya başladık. Hepsini duvarın üstünden içeri attık. Sonra, Joyce'u oraya nöbetçi bırakarak, ben Hunter'la kayığa döndüm. Joyce'un yanında altı tane kadar dolu tüfek vardı.

Yeniden eşyayı yükledik. Böylece, durup bir ân olsun soluk almadan, yükü gene getirdik, kaleye boşalttık. İki uşak kalede yerlerini alınca, ben, bütün gücümle küreklere asılarak, «Hispaniola»ya döndüm.

Kayığa ikinci kere yük almaya kalkışmak büyük bir cesaret işi sayılabilir. Şu var ki, onlar çok kalabalıktılar ama, bizim de silâhlarımız vardı. Sonra, karadaki tayfalarda top falan yoktu. Onlar tüfekle ateş edebilecek yakınlığa gelinceye kadar biz en aşağı beş, altı kere ateş edebilirdik.

Şövalye beni lombar deliğinin başında bekliyordu. Kendini toparlamıştı. İpi yakaladı. Kayığı bağladı.

Kayığı yeniden yüklemeye koyulduk. Bu sefer yalnız kendimize, kendi canımıza gerekli şeyleri yüklüyorduk: Bol bol et, barut peksimet. Bir tek tüfek, Şövalye, Redruth, kaptan için de birer bıçak almıştık. Geri kalan barutlarla silâhları iki kulaç derinliğindeki denize döktük. Dipteki ince kumlar üzerinde pırıl-pırıl parlıyorlardı.

Bu sırada deniz alçalmaya başlamıştı. Gemi sallanıyordu. Kıyıdaki iki kayıktan yana belli-belirsiz sesler geliyordu. Acele etmemiz gerekiyordu.

Redruth geçitteki yerinden ayrıldı, kayığa bindi. Kaptan da atladı. Sonra seslendi:

— «Hey, arkadaşlar, beni işitiyor musunuz?»

Güvertenin ön kısmından ses çıkmadı.

— «Sana, Abraham Gray... Sana sesleniyorum.»

Gene ses çıkmadı.

Kaptan Smollett: «Gray!» diye haykırdı. «Ben bu gemiden ayrılıyorum. Sana da kaptanının arkasından gelmeni emrediyorum. İyi, dürüst bir insan olduğunu bilirim. Çetenizdeki-

lerin de göründükleri kadar kötü olmadıklarına eminim. Burada, elimde saatim var. Bana katılmanız için size otuz saniye veriyorum.»

Bir duraklama oldu.

Kaptan: «Gel benim dürüst oğlum» dedi. «Kendi hayatımı da, bu bayları da tehlikeye atıyorum. Daha uzun bekleyemem.»

Birden, bir itişip kakışma oldu, yumruk sesleri duyuldu. Abraham Gray, yanağında bir bıçak yarasıyla, sahibinin ıslığına koşan bir köpek gibi çıkageldi.

— «Sizinle geliyorum, efendim» dedi.

Bir ân sonra hepimiz kayıktaydık. Açıldık.

Gemiden ayrılmıştık ama, daha kalemize kavuşmamıştık.

II

KORSANLAR TOPLA ATEŞ EDİYORLAR

BU ikinci sefer ötekilerin hiçbirine benzemedi. Bir kere, bizi taşıyan ufacık kayık gerektiğinden çok yüklenmişti. Aslında beş kişi bile kayığın taşıyabileceğinden çok bir yüktü. Buna bir de barut torbaları, et, ekmek eklenmişti. Kayığın arka kısmı su ile aynı düzeydeydi. Birkaç kere tekneye su girdi. Pantolonumun, ceketimin etekleri sır-sıklam olmuştu. Kayık batıverecek diye soluk almaktan bile korkuyorduk.

Sonra, gel-git yüzünden, sular çekilmeye başlamıştı. Denizin üstünde, altında birtakım dalgalanmalar oluyordu. Kayığı akıntının gidişine bıraksak, korsanların kayıklarının bulun-

duğu yere çıkardık. Bu yüzden, ayrıca bir çaba gösterip, akıntıya karşıkoymamız gerekiyordu.

— «Kayığın burnunu kaleye doğru çeviremiyorum, Kaptan» dedim. Ben dümendeydim. Şövalye, Redruth, Kaptan Smollett kürek çekiyorlardı. «Küreklere bir parça daha kuvvetle sarılamaz mısınız?»

— «Olmaz! Kayığı devirirız sonra.»

Ben böyle akıntıya karşı çabalar dururken kaptanın sesi bir daha işitildi:

«Top!»

«Onu da düşündüm, Kaptan» dedim. Ben onun kalenin bombalanması ihtimalini düşündüğünü sanıyordum. «Topu kıyıya çıkaramazlar. Çıkarsalar bile ormandan geçiremezler.»

Kaptan: «Arkana bak, Doktor!» dedi.

Güvertedeki topu olduğu gibi unutmuştuk, Baktım: Gemideki beş haydut topun örtüsünü çıkarmaya çalışıyorlardı. Durumumuz korkunçtu!

İş bukadarla da kalmıyordu: O sırada, top için gerekli güllelerle barut torbalarını da gemide unutmuş olduğumuzu hatırladım. Haydut-

lar biriki balta indirerek ambarın kapağını kırıp hepsini ele geçirebilirlerdi.

Gray boğuk bir sesle: «Israel eskiden Flint'in topçusuydu» dedi.

Gene de, her türlü tehlikeyi göze aldık, doğrultumuzu değiştirmedik. Böylece, kayığın arkası yerine yanını «Hispaniola»ya çevirmiş, daha büyük bir hedef teşkil etmiş oluyorduk.

Haydut Israel Hands'in güvertede bir gülleyi topa yerleştirdiğini yalnız görmekle kalmadım; işittim de.

Kaptan: «İçinizde en iyi nişancı kim?» diye sordu.

— «Bay Trelawney, elbette» dedim.

— «Bay Trelawney, lütfen şu adamlardan birini yere sermek zahmetinde bulunur musunuz? Hele Hands'i yere sererseniz çok daha iyi olur.»

Şövalye Trelawney çok soğukkanlıydı. Tüfeğini omuzladı. Kaldırdı. Kürek çekmeyi bıraktık. Sandalın dengesini sağlamak için öteki kenara asıldık. İçeri bir damla bile su girmedi.

Haydutlar o zamana kadar topu doldurmuşlardı. Nişan da almışlardı. Topun yanında

duran Hands güzel bir hedef teşkil ediyordu. Ne yazık ki talihimiz yaver gitmedi: Tam Trelawney ateş edeceği sırada Hands eğildi. Kurşun başının üzerinden geçti. Arkadakilerden biri yere yuvarlandı.

Onun çığlığından sonra hem güverteden, hem de kıyıdan sesler yükseldi. Başımı çevirip bakınca adadaki korsanların ağaçların arasından koşarak çıktıklarını, kayıklara bindiklerini gördüm.

— «Kayıklar geliyor!» diye bağırdım.

Kaptan: «Öyleyse ileri!» diye atıldı. «Artık kayığın su alıp almamasının önemi yok. Kıyıya varamazsak, her şey bitmiş demektir.»

— «Kayıklardan yalnız birine bindiler» dedim. «Ötekiler kıyıdan gidip yolumuzu kesecekler sanırım.»

— «Kolay kolay yetişemezler. Çok koşmaları gerek!»

Bu sırada bir hayli yol almıştık. Kayığa da pek su girmemişti. Otuz-kırk kürek daha vurduk mu kumluğa varmış olacaktık. Suların çekilmesi yüzünden, ağaçların bulunduğu yerden dar bir kum şeridi ortaya çıkmıştı.

Arkadaki kayıktan bir korkumuz kalmamıştı. Çünkü kara çıkıntısı onunla aramıza girmişti. Önceleri ilerlememizi geciktiren akıntı, şimdi açığımızı kapatmamıza yardım ediyor, düşmanlarımızın ilerlemesine engel oluyordu.

Kaptan: «Cesaretim olsa» dedi, «dururdum, birini daha yere sererdik.»

Ne var ki, gemidekiler ne pahasına olursa olsun topu ateşlemeyi kafalarına koymuşlardı. Kurşunu yiyen arkadaşlarına bakmak gereğini bile duymamışlardı. Zaten adam ölmemişti. Sürünerek topun olduğu yerden uzaklaşmaya çalıştığını görebiliyordum.

Birden, Şövalye: «Dikkat!» diye bağırdı.

— «Durun!» diye Kaptan da aynı ânda atıldı.

Redruth ile birlikte, küreklerle sert bir ters vuruş yaptılar. Bu da, kayığın arka kısmının sulara gömülmesine yol açtı. Tam o sırada top patladı.

Jim'in işittiği top sesi buydu. Trelawney'in tüfeğinin sesini duymamıştı.

Güllenin nereden geçtiğini hiçbirimiz bile-

medik; başlarımızın üzerinden geçmişti sanırım.

Güllenin çıkardığı rüzgâr içinde bulunduğumuz şartları daha da kötüleştirdi. Kayık bir metre derinliğindeki suların içine ağır ağır gömüldü. Kaptanla ben karşı karşıya ayakta kaldık; öbür üç kişi güzelce bir yıkandılar, üzerlerinden sular akarak ayağa kalktılar.

Neyse, can kaybımız olmamıştı. Kıyıya güvenle çıkabilirdik. Ne var ki bütün yükümüz denizin dibini bulmuştu. İşin en kötüsü, beş tüfekten ancak iki tanesi kullanılır haldeydi. Benimkini dizlerimin üstünden kapıp havada tutmuştum. Kaptana gelince, o da pek akılıca davranmıştı: Tüfeğini namlusu yukarıda olmak üzere omzuna asmıştı. Öbür üç tüfek kayıkla birlikte denizin dibine gitmişti.

Üstelik kıyıdan, bize doğru yaklaşan sesler işitiyorduk. Korsanların sesiydi bunlar besbelli. Joyce ile Hunter haydutların hücumuna uğramış olabilirlerdi. Hunter güçlü, dayanıklı bir adamdı. Joyce ise nazik, hoş bir uşaktı ama, Hunt'a yardımcı olabileceğini pek sanmıyordum.

Bütün bunları düşünerek, elimizden geldiği kadar hızla kıyıya çıktık. Kayığı, yiyeceklerle barutun çoğunu denizde bırakmıştık.

III

İLK GÜNKÜ ÇARPIŞMANIN SONU

KALE ile aramızda bulunan koruluktan hızla geçtik. Her adımda korsanların sesinin daha da yaklaştığını işitiyorduk. Çok geçmeden, adım sesleri, geçtikleri yerlerde kırılan dalların çatırtısı bile gelmeye başladı.

Tehlikeyi geçiştirmek zorunda olduğumuzu düşünüyordum.

— «Kaptan» dedim, «Bay Trelawney mükemmel bir nişancıdır. Tüfeğini ona ver; onunkisi kullanılacak halde değil çünkü.»

Kaptan tüfeğini verdi. Şövalye kargaşalığın başladığından beri soğukkanlılığını, sükûnetini elden bırakmamıştı. Kullanılacak durumda olup olmadığını anlamak için tüfeği in-

celedi. O sırada Gray'in silâhsız olduğunu fark ettim. Ona bıçağımı verdim. Gray'in eline tükürdüğünü, kaşlarını çattığını, bıçağını havaya atıp tuttuğunu görmek yüreğimize cesaret verdi. Yeni arkadaşımızın ağırlığınca altın değerinde olduğunu anlamıştık.

Kırk adım daha gittikten sonra, koruluğun sonuna vardık. Karşımızda kale duruyordu. Güney kesiminin ortasından duvara sıçrayıp içeri atladık.

Tam o sırada yedi isyancı, başlarında Job Anderson olduğu halde, kalenin güneybatı köşesinden göründüler.

Şaşırmış gibi, bir ara durdular. Kendilerini toplamalarına fırsat vermeden ateş ettik. Yalnızca Şövalye ile ben değil; kaleden Joyce' la *Hunter de ateşe* başladılar.

Yaylım ateşi etkisini göstermekte gecikmedi. Düşmanlarımızdan biri yere yuvarlandı. Ötekiler bir ân bile kaybetmeden gerisin geriye döndüler, ağaçların arasına daldılar.

Tüfeklerimizi yeniden doldurduktan sonra duvarın dışına çıktık. Düşmüş olan tayfanın

yanına gittik. Ölmüştü. Kurşunu kalbine yemişti.

Başarımızdan dolayı duyduğumuz sevinç sonsuzdu.

Tam o sırada çalılıklardan bir tabanca sesi işitildi. Kurşun kulağımın dibinden ıslık çalarak geçti. Zavallı Tom Redruth sendeledi, yere yuvarlandı.

Şövalye ile ben hemen ateşe karşılık verdik. Ne yazık ki hedefimizi görmediğimiz için boş yere kurşun harcıyorduk. Sonra tüfeklerimizi yeniden doldurduk. Yaralanan Tom'un yanına gittik.

Gray ile Şövalye yaralının üstüne doğru eğilmişlerdi; ben bir bakışta zavallının işinin bitmiş olduğunu anladım.

Tabanca sesine zaman kaybetmeden karşılık verişimiz isyancıları yeniden dağıtmış olacaktı. Çünkü zavallı, yaşlı koru bekçisi Tom Redruth'u başka bir saldırıya uğramadan kalenin içine taşıdık.

Zavallı dost, dertlerimizin başladığından ogüne dek, en küçük bir sızlanmada bulunma-

mıştı. Ne korkmuş, ne de şaşırmıştı. Bütün emirlere, ses çıkarmadan, boyun eğmişti. Şimdi de sessiz-sedasız ölümü bekliyordu.

Şövalye onun yanına diz çöktü. Ellerini öptü. Bir çocuk gibi ağlıyordu.

Tom Redruth: «Ölecek miyim, Doktor?» diye sordu.

— «Evine dönüyorsun, Tom» dedim.

Sustu. Çok geçmeden de öldü.

Bu sırada Kaptan Smollett'in göğsünün, ceplerinin pek şişkin olduğu gözüme çarptı. Ceplerinden, göğsünden çeşitli nesneler çıkardı: İngiliz bayrakları bir İncil, en sağlam cinsten bir kangal ip, kalem, mürekkep, yığınla tütün, bir gemi günlüğü. Sonra, Hunter'in de yardımıyla, kalenin bahçesinde buldukları bir ağaç kütüğünü evin köşesine dikti, bayraklardan birini direğe çekti.

Kaptan, bu arada, Tom'un durumunu da yakından izlemişti. Onun öldüğünü görünce geldi, küçük bayraklardan birini ölünün göğsüne serdi. Sonra Şövalye'nin elini sıkarak ona başsağlığı diledi. Sonra bana döndü:

— «Doktor Livesey» dedi. «Şövalye de, siz de bir kaç haftaya kadar İngiltere'den yardım geleceğini düşünüyorsunuz, değil mi?»

Ona yardımın haftalar değil, aylar sonra gelebileceğini söyledim:

— «Ağustos'un sonuna doğru dönmezsek, Blandly bizi araması için bir gemi yollayacaktı; ne daha önce, ne de daha sonra. Artık hesabı siz yapın.»

Kaptan başını kaşıyarak: «Ya, evet» dedi. «İkinci yükümüzün denizin dibini boylaması çok kötü oldu. Barutumuz, kurşunumuz yeteri kadar var ama, yiyecek çok az... Okadar az ki, ner'deyse aramızdan bir boğazın ayrılması hayırlı oldu diyeceğim geliyor.»

Bunu söylerken bayrağın altında yatan Tom'u gösteriyordu.

Tam o sırada bir patlama sesi işitildi. Gülle kalenin üstünden geçip uzakta ormanın içine düştü.

Kaptan: «Oho!» diye bağırdı. «Patlatın bakalım! Zaten okadar az barutunuz var ki!»

İkinci atış hedefe daha yakın düştü. Gülle kalenin avlusunda patladı. Havaya bir toz-duman yükseldi ama, bir zarar yapmadı.

Şövalye: «Kaptan» dedi, «bu ev gemiden görülmez. Bana öyle geliyor ki, onlar bayrağa nişan alıyorlar. Şunu şimdilik indirsek daha doğru olmaz mı?»

Kaptan: «Bayrağı mı indirelim!» diye haykırdı. «Olmaz! Ben yapamam bunu. Olamaz!»

Kaptanın bu sözleri çok doğruydu. Çünkü ağaç kütüğünün ucunda dalgalanan bayrak bize cesaret, kuvvet veriyordu. Bunu çoktan anlamıştık. Üstelik, korsanlara meydan okuyor gibiydik onunla.

Kaptan: «İşin bir de hoş tarafı var» diyordu. «Kalenin önündeki koruluk emin bir yer. Suların alçalması ner'deyse sona erer. Denizin dibini boylayan erzakımız da meydana çıkar. Gönüllü birinin gidip etleri alması gerek.»

İlk gönüllüler Gray ile Hunter oldu. İyice silâhlanarak kaleden çıktılar ama, boşuna! Korsanlar bizim sandığımızdan da gözü pek kişilerdi; ya da Israel'in topçuluğuna pek güveniyorlardı. Çünkü bizden önce davranarak erza-

kımızı toplamaya başlamışlar, yakındaki kayıklarına yüklüyorlardı.

Kaptan gemi defterinin başına geçti. Günlüğü yazmaya koyuldu.

Bu sırada ben de zavallı Jim Hawkins'in ne olduğunu düşünüyor, üzülüyordum.

Karadan doğru bir ses işitildi.

Hunter: «Bize biri sesleniyor!» dedi.

Ses bir daha duyuldu:

— «Doktor! Şövalye! Hey, Hunter! Siz misiniz?»

Hemen kapıya koştum. Jim Hawkins'in sapasağlam kale duvarından aşağı atladığını gördüm.

IV

GENE JIM HAWKINS ANLATIYOR

BAYRAĞI görür görmez Ben Gunn olduğu yerde çakılmış gibi kaldı. Kolumdan tutup beni de durduttu. Yere oturdu.

— «İşte!» dedi. «Mutlaka senin arkadaşlar bunlar!»

— «Korsanlar da olabilir» dedim.

— «Hayır, hayır! Bunlar senin arkadaşlar. Korsanların buraya böyle bir bayrak çekeceklerinin sanıyor musun? Onların korsan bayrakları vardır. Besbelli, bir çarpışma oldu. Arkadaşların da buraya sığınmak zorunda kaldılar. İşte, yıllarca önce Flint'in yaptırdığı eski kaleye yerleşmişler. Flint gibi bir korsan bir daha dün-

yaya gelmemiştir. Kimseden, hiçbir şeyden korkmazdı o.»

— «Olabilir» dedim. «Öyleyse, ben arkadaşlarımın yanına gitsem iyi olur.»

Ben Gunn: «Bak, unutma, Jim» dedi. «Arkadaşlarının bana ihtiyaçları olduğu zaman beni nerede bulacağını biliyorsun. Tam bugün bulduğun yerde ara beni. Yalnız, gelecek olan, unutmasın, elinde beyaz bir şey taşısın. Yalnız gelsin. «Ben Gunn'ın kendine göre, çekindikleri var» dersin onlara.»

— «Peki» dedim. «Anladım sanırım. Bir şey teklif edeceksin. Bunun için de ya Doktor'u, ya da Şövalye'yi görmek istiyorsun. Seni benim bulduğum yerde bulacaklar. Hepsi bukadar mı?»

— «Ne zaman? diye soracağını biliyorum. Öğleden sonra olsun.»

— «Güzel. Artık gidebilir miyim?»

Gene, kaygıyla: «Unutmazsın, değil mi?» diye atıldı. «Önce onlara anlatacaklarım var. Erkek erkeğe konuşmalıyım önce. Evet, gidebilirsin, Jim. Ha, Jim, John Silver'i görünce,

beni ele vermeye kalkışmazsın, değil mi? Hayır hayır! Böyle bir şey yapmazsın sen!»

Bu sırada şiddetli bir patlayış Ben Gunn'ın sözünü kesti. Bir gülle ağaçların arasından uçar gibi geldi, elli adım kadar ötemizde, kumların üzerine düştü. İkimiz de ayrı ayrı yönlere doğru kaçmaya başladık.

Bir saat kadar birkaç kere daha top atıldı. Her defasında kaçıp başka bir yere saklanıyordum. Ne var ki top atışları beni kovalıyor gibiydi. Atışların sonuna doğru cesaret bulmaya başladım. Doğuda geniş bir eğri çizgi üzerinden dolandıktan sonra, kaleye gizlice yaklaştım.

Güneş daha yeni batmıştı. Denizden esen rüzgâr ağaçların arasında hışırdıyordu. Hava serinlemişti. «Hispaniola» hâlâ demirli olduğu yerde duruyordu. Tek değişiklik, diğereğinde dalgalanan kara korsan bayrağıydı. Onu seyrederken gemiden yeni bir alev fışkırdığını gördüm. Bu son top atışı oldu.

Top atışından sonra duyulan birtakım gürültüleri dinleyerek, bekledim. Korsanlar, kaleye yakın bir yerde, baltalarla bir şey parça-

lıyorlardı. Bunun bizim zavallı kayığımız olduğunu daha sonra öğrendim.

Ağaçların arasında büyük bir ateş yanıyordu. Bu ateşle gemi arasında bir kayık durmadan gidip geliyordu. Kürekleri çekerlerken çocuklar gibi bağrışıyorlardı. İçtikleri belliydi.

Sonunda kaleye dek gidebileceğimi kestirdim. Körfezin doğusunu çevreleyen alçak, kumlu bölgede bulunuyordum.

Ayağa kalkınca, kara dilinin bir parça ötesinde, fundalıkların arasından yükselen beyaz bir kaya parçası gördüm. Ben Gunn'm sözünü ettiği Akkaya olduğunu anladım bunun. Er-geç bir kayığa ihtiyacımız olacaktı. O zaman kayığı nereden bulacağımı biliyordum.

Sonra ağaçların arasından dolanıp kalenin arkasına geçtim. Oradan deniz görünüyordu. Çok geçmeden vefalı arkadaşlarım beni sevinçle karşıladılar.

Başımdan geçenleri anlatıp bitirdikten sonra, çevreme baktım. Ev işlenmemiş çam kütüklerinden yapılmıştı. Çatı, duvarlar, yer hep çam kütükleriyle kaplıydı. Kapının yanında bir sondurma vardı, altındaki acayip bir havuzun

içinden su fışkırıyordu. Bu havuz dibi çıkarılıp toprağın içine oturtulmuş büyük bir gemi kazanıydı.

Evin içinde eşya diye hiçbir şey yoktu. Yalnız, bir köşede bir kaya parçası ocak meydana getirecek şekilde yerleştirilmişti. Ortasına eski, paslanmış bir demir kova konmuştu. Ateş bunun içinde yakılacaktı besbelli.

Oraya evi kurabilmek için tepenin yamaçları, kalenin içi her türlü bitki örtüsünden temizlenmişti. Çevre bize buranın eskiden çok güzel bir koruluk olduğunu anlatıyordu.

Daha önce sözünü ettiğim o üşütücü rüzgâr bu ilkel yapının bütün yarıklarından içeri giriyor, döşemeyi ince bir kum tabakasıyla örtüyordu. Gözlerimiz, dişlerimiz, yemeğimiz, kazanın dibindeki su hep kumla dolmuştu.

Baca diye tavana bir yuvarlak delik açılmıştı; dumanın birazı buradan dışarı çıkıyordu; geri kalanı odaya doluyor, gözlerimizi yaşartıyordu. Boyuna öksürüyorduk.

Bize katılan tayfa Gray gemideki isyancı arkadaşlarının açtığı yarayı temizleyip sarmış-

tı. Tom Redruth ise hâlâ gömülmemişti, duvar dibinde, bayrağın altında yatıyordu.

Kendi halimize bırakılacak olsak hepimiz kara kara düşüncelere dalardık. Neyse ki Kaptan Smollett buna izin verecek cinsten bir kişi değildi. Hepimizi önüne dizdi. Bizi takımlara ayırdı: Doktor, Gray, ben bir takım; Şövalye, Hunter, Joyce başka bir takım olduk. Hepimiz yorgunduk ama, içimizden iki kişi yakacak toplamaya gönderildi; iki kişi Tom'a mezar kazmak için görevlendirildi; Doktor ahçıbaşı oldu. Kaptanın kendisi de bir takımdan ötekine dolaşarak hepimize cesaret vermeye, gerektiği yerde yaptığımız işlere yardımcı olmaya çalıştı.

Zaman zaman Doktor kapıya yaklaşıyor, dumandan sulanıp şişen gözlerini dinlendirmeye çalışıyordu. Kapıya her gelişinde de bana bir şey söylüyordu.

Bir seferinde: «Şu Smollett denen adam, benden daha üstün bir kişi. Bunu aklımdan çıkarma, Jim» dedi.

Bir seferinde de, geldi, hiç konuşmadan,

bir ara durdu. Sonra başını bir yana eğerek bana baktı.

— «Şu ben Gunn dediğin kişi mert bir insan mı?» diye sordu.

— «Bilmiyorum, efendim» dedim. «Bana dürüst bir kişi gibi geldi. Gene de bilinmez.»

— «Üç yılını bu adada tek başına geçiren bir insandan akıllı olması pek beklenmez.»

Yemekten önce Tom Redruth'u gömdük. Mezarının çevresinde birkaç dakika saygıyla durduk.

Bir hayli yakacak odun getirmişlerdi ama, Kaptan bunu yeterli bulmadı. Durmadan başını sallıyordu. Yemekten sonra herkes birer kadeh içki içti. Sonra Doktor, Şövalye, Kaptan durumu tartışmak üzere bir köşeye çekildiler.

Güç bir durumda olduğumuz belliydi. Yardım gelene dek bekleyemeyecektik. Belki de yiyecek sıkıntısı bizi teslim olmaya zorlayacaktı. En büyük umudumuz da gerektiği kadar çok korsan öldürerek onları teslim olmaya, ya da «Hispaniola» ile kaçmaya zorlamaktı.

Daha şimdiden sayıları ondokuzdan onbeşe düşmüştü. Üstelik, iki tane de yaralıları var-

dı. Hiç olmazsa bir tanesi, topun yanında duran tayfa, ağır bir şekilde yaralıydı; o da, ölmemişse. Üzerlerine ateş edecek hiçbir fırsatı kaçırmamalı, kendimizi büyük bir dikkatle korumalıydık. Hem, bizim iki güçlü yardımcımız vardı: Korsanların içki içmeleri, bir de, iklim.

İçkinin korsanlar üzerinde gösterdiği kötü etkiyi şimdiden görüyorduk: Bir mil uzakta olmamıza rağmen gece yarılarına dek bağırdıklarını, türkü söylediklerini işitiyorduk. İkincisine gelince, Doktor, bataklık yanında kamp kuran asilerin en azından yarısının haftaya dek hastalanıp yatacaklarını söylüyordu. Yanlarında ilâç da olmadığına göre halleri perişan demekti.

— «İşte böyle» dedi Doktor. «Hepimiz vurulup ölmezsek, yakında gemiye binip sıvışmayı uygun bulacaklardır. Ne de olsa gemi gemidir. Korsanlık ederler.»

Kaptan Smollett: «Bu kaybettiğim ilk gemi olacak» dedi.

Tahmin edeceğiniz gibi yorgunluktan bitkin bir haldeydim. Yatar yatmaz derin bir uykuya daldım.

Uyandığımda hepsi de kalkmış, kahvaltılarını etmişlerdi. Odun yığını yarı yarıya artmıştı.

Birinin: «Teslim bayrağı!» diye bağırdığını işittim.

Bunun arkasından şaşkınlık dolu bir çığlık koptu:

— «Uzun John'un kendisi gelmiş!»

Yerimden bir sıçrayışta fırladım. Gözlerimi oğuşturarak duvardaki deliklerden birine koştum.

V

UZUN JOHN'UN ELÇİLİĞİ

GERÇEKTEN de kalenin önünde iki kişi duruyordu. Biri beyaz bir bez parçası sallıyordu; ötekisi John Silver'den başkası değildi. Sakin sakin duruyordu.

Vakit daha çok erkendi. Hava insanın iliklerini donduracak kadar soğuktu. Başımızın üstündeki gökyüzü pırıl-pırıl, bulutsuzdu. Yalnız, Uzun John ile yardımcısının durduğu yer hâlâ yarı-karanlıktı. Yerden sis bulutları yükseliyor, adanın nekadar sağlığa aykırı bir yer olduğunu gösteriyordu.

Kaptan: «Arkadaşlar, sakın dışarı çıkmayın!» diye seslendi. «Bunun bir tuzak olduğuna eminim.»

Sonra korsana seslendi:

— «Ne var? Olduğunuz yerde kalın, yoksa ateş ederiz!»

Uzun John: «Konuşmaya geldik» dedi.

Kaptan kapının yanında duruyor, kancıkça bir kurşuna kurban gitmemek için tedbirli davranıyordu. Dönüp bize seslendi:

— «Doktor'un takımı nöbet başına! Dr. Livesey, sen istersen kuzeyden yana geç. Jim doğuya! Gray batıya! Öteki takım silâhları dolduracak. Arkadaşlar, dikkatli olun! Elinizi de çabuk tutun.»

Gene korsanlara döndü.

— «Ne istiyorsunuz?» diye seslendi.

Bu sefer öteki adam karşılık verdi:

— «Kaptan John Silver sizinle anlaşmaya geldi.»

Kaptan Smollett: «Kaptan John Silver ha? Ben böyle birini tanımıyorum. Kim bu?» diye haykırdı.

Bir yandan da kendi kendine söyleniyordu: «Kaptan olmuş alçak! Pek çabuk yükseldi!»

Uzun John: «Benim, efendim» dedi. «Siz gemiden ayrıldıktan sonra bu zavallılar beni kaptan seçtiler, efendim. Anlaşabilirsek teslim olmaya hazırız. Tek istediğim şey, Kaptan Smollett, bu kaleden sağ-salim çıkacağıma söz vermenizdir.»

Kaptan Smollett: «Hiç de seninle konuşmak niyetinde değilim ben» dedi. «Ama, sen bizimle konuşmak istiyorsan gelebilirsin. Bir kancıklık yapılacaksa bu bizden değil, sizden gelecektir.»

Uzun John: «Bukadarı yeter» dedi. «Tek bir kelime yeter. Sizin dürüst bir insan olduğunuzu biliyorum.»

Beyaz bayrağı taşıyan tayfa John Silver'i durdurmak için atıldı ama, Uzun John ona kahkahalarla güldü. Onun korkusunun gülünç bir şey olduğunu anlatmak ister gibi adamın sırtını okşadı.

Sonra kaleye yaklaştı. Koltuk değneğini duvarın üzerinden fırlattı. Şaşılacak bir çeviklikle avluya atladı.

Kaptan Smollett, başını kaldırarak: «İşte geldin, ahbap!» dedi. «Otur istersen.»

Uzun John: «Beni içeri almayacak mısınız, Kaptan?» diye sızlandı. «Hava öyle soğuk ki!»

— «Burada konuşsak daha iyi olur.»

Uzun John yere, kumların üstüne oturdu.

— «Evet, Kaptan» dedi, «yeriniz çok güzel. Ah, işte Jim! Günaydın, Jim. Doktor, saygılarımı sunarım. Ah, hepiniz burdasınız. Tıpkı mutlu bir aile gibi!»

Kaptan: «Söyleyecek bir şeyin varsa hemen söyle, be adam!» dedi.

John Silver: «Elbette var!» diye atıldı. «İş iştir. Dün gece iyi bir iş becerdiniz, doğrusu. Bunu inkâr edecek değilim. Ama, adamlarımdan birçoğu içmişti. Belki de hepsi içmişti. Yalnız, dikkat edin, artık içmeyecekler. Nöbetçi koyacağız, içkiyi azaltacağız. Ben içmemiştim. Yalnız, çok yorgundum. Bir saniye önce uyanmış olsaydım elimdeydiniz.»

Kaptan: «Evet, sonra?» dedi.

Elinden geldiğince sakin durmaya çalışıyordu.

Uzun John: «Teklifim şu» dedi. «Defineyi istiyoruz. Elde edeceğiz de. Bütün isteğimiz bu. Sizin bir haritanız var, değil mi?»

Kaptan: «Belki vardır» dedi.

— «Ya, define yerini gösteren bir harita var! Biliyorum. İşte, o haritayı istiyoruz. Size hiçbir zararımız dokunmayacak.»

Kaptan: «Beni korkutamazsın, oğlum!» dedi. «Senin ne yapmak istediğini biliyoruz. Bunu yapamayacaksın!»

Uzun John: «Abe Gray...» diye bir şey söyleyecek oldu.

Kaptan Smollett: «Dur!» diye bağırdı «Gray bana hiçbir şey anlatmadı. Ben de ona hiçbir şey sormadım. Zaten senin de, onun da canınız cehenneme! Beni hiçbir şekilde korkutamazsın. Bunu aklından çıkarma!»

Kaptan Smollett'in gösterdiği tepki Uzun John'u sindirmişti. O küstah tavrını değiştirir gibi oldu.

Kaptan Smollett yeniden, sakin sakin, piposunu tüttürmeye koyuldu. John da piposunu çıkarıp doldurdu. İkisi karşılıklı oturup birbirlerine bakarak pipolarını tüttürdüler. Onları seyretmek çok eğlenceli oluyordu.

Biraz sonra, Uzun John: «Şimdi» diye yeniden konuşmaya başladı. «Haritayı bize ve-

rin. Zavallı denizcileri vurmaktan, gece uykudayken kafalarını patlatmaktan vaz geçin. Siz bunu yaparsanız, bizim de size bir teklifimiz var. Defineyi gemiye yükledikten sonra bizimle gelirsiniz. Size söz veriyorum: Hepinizi sağ-salim karaya çıkaracağım. Ya da, bu hoşunuza gitmezse, yiyecekleri aramızda paylaşırız. Size gene söz veriyorum: İlk gördüğüm gemiyi buraya, sizi almaya yollayacağım. Size bundan daha güzel bir teklifte bulunamayız. Üzerinde düşünürseniz siz de anlarsınız. Sonra...» Burda sesini bir parça yükseltti: «Kaledeki tayfalar da bize verilecek.»

Kaptan Smollett oturduğu yerden kalktı. Piposunun küllerini boşalttı.

— «Hepsi bukadar mı?» diye sordu.

Uzun John: «Bukadar!» dedi. «Teklifimi geri çevirirseniz benden alacağınız tek karşılık kurşundur!»

Kaptan: «Çok güzel!» dedi. «Şimdi de sen beni dinle. Teker teker, silâhsız olarak gelirseniz, hepinizi zincire vurmayı, İngiltere'ye götürerek gerektiği şekilde adalete teslim etmeyi üzerime alıyorum. Buna yanaşmazsanız, he-

pinizi cehenneme yollayacağımı bilmiş olun! Defineyi bulamazsanız. Gemiyi de yönetemezsiniz. Aranızda gemiyi yönetebilecek tek kişi yok. Bizimle çarpışamazsınız da. Yalnız Gray, içinizden tek başına beş kişiyi öldürdü. Benden söylemesi. Tanrı seni inandırsın ki, seninle bir daha karşılaştığımda sırtına bir kurşun yapıştıracağım. Hadi, şimdi çek arabanı!»

Uzun John'un yüzü görülecek şeydi. Gözleri öfkeyle yuvalarından fırlamıştı. Piposunu silkeleyerek söndürdü.

— «Yardım edin de kalkayım!» diye haykırdı.

Koltuk değneği olmadan kalkamıyordu.

— «Tanrı korusun!» dedi Kaptan.

Uzun John: «Kalkmama kim yardım edecek?» diye kükredi.

Hiç kimse yerinden kıpırdamadı. John, en çirkin küfürleri savurarak, kumların üstünde sürüklendi. Sondurmaya kadar geldi. Önce oraya, sonra değneğine tutunarak doğruldu. Sonra yere tükürdü.

— «İşte» dedi, «benim için şu tükrük kadar değeriniz yok! Bir saate kalmaz size du-

man attıracağım! Gülün, gülün! Bir saate kadar cehennemde güleceksiniz. Ölecek olanlar kendilerini talihli saysınlar!»

Sonra gene korkunç bir küfür savurarak, bacağını kumların üzerinde sürüye sürüye uzaklaştı. Beyaz bayraklı adamın yardımıyla öteki yana atladı. Çok geçmeden, koruluğun içinde gözden kaybolmuştu.

VI

ÇARPIŞMA BAŞLIYOR

JOHN Silver gözden kaybolur kaybolmaz, Kaptan Smollett evin içine doğru döndü. Gray'den başka hiç kimsenin nöbet yerlerinde olmadığım görünce kızdı. Onun sinirlendiğini ilk defa görüyorduk.

— «Herkes yerine!» diye bağırdı. Sonra, biz yerlerimize geçerken: «Gray» dedi, «senin adını şeref defterine geçireceğim. Görevini gerçek bir gemici gibi yaptın. Bay Trelawney, sizin bu davranışınız beni çok şaşırttı. Doktor, siz de orduda yurdumuza hizmet ettiğinizden dem vurursunuz. Böyle mi davranmanız gerekirdi?»

Gerçekten, hepimiz, heyecana kapılmış,

yerlerimizden ayrılmıştık. Bu da Kaptan'ı pek kızdırmıştı.

Doktor'un takımı yeniden yerini aldı. Ötekiler yedek tüfekleri doldurmaya dalmışlardı. Hepimizin yüzü kıpkırmızıydı. Başımızı kaldıramıyorduk.

Kaptan, bir ara, sesini çıkarmadan bizi seyretti. Sonra konuştu:

— «Çocuklar» dedi, «Uzun John'u bile bile sinirlendirdim. Dediği gibi, bir saate kalmaz saldırıya geçer. Sayıca bizden üstünler. Ama, biz kapalı yerde savaşacağız. Elinizden geleni yapacağınıza eminim.»

Evin ensiz iki duvarında, yani, doğu, batı yanlarında, yalnız iki mazgal vardı; sondurmanın bulunduğu güney yanında ise iki, kuzeyinde beş. Biz yedi kişiydik, elimizde yirmi tane tüfek bulunuyordu. Yakacak odunlar dört yığın olarak dizilmişti. Bunlara «masa» da diyebilirdiniz: Üzerlerinde dörder tüfekle cephane duruyordu. Ortaya kamalar sıralanmıştı.

Kaptan: «Ateşi söndürün!» dedi. «Hava ısındı. Gözlerimiz boşu boşuna sulanmasın.»

Şövalye demir mangalı aldı, dışarı götürdü. Kömürleri kumların üstüne dökerek söndürdü. Sonra döndü geldi.

— «Jim Hawkins kahvaltı etmedi. Karnını doyur, Jim. Yalnız, mazgalın başında ye yiyeceğini. Hunter, sen de bize birer kadeh içki ver. Bakayım.»

Bunlar yapılırken Kaptan tasarladıklarını anlatmaya koyuldu:

— «Doktor, sen kapıyı tutacaksın. Kendini göstermeden dışarıyı kolaçan edebilmelisin. İçeride dur, sondurmadan ateş et. Hunter sen doğudan yana geç. Joyce, oğlum, sen batı yanında kal. Bay Trelawney, içimizde en nişancı sizsiniz. Gray ile, birlikte, beş mazgal bulunan kuzey yanını koruyacaksınız. Asıl tehlike oradan gelebilir. Buraya kadar gelir de deliklerden bize ateş etmeye başlarlarsa halimiz dumandır. Jim, ne sen ne de ben nişancı değiliz. Onun için, biz tüfekleri dolduracağız.»

Kaptanın dediği gibi, hava gerçekten ısınmıştı. Güneş ağaç kuşağının üstüne yükselir yükselmez keskin ışıklarıyla ortalığı ısıtmış, sisi dağıtmıştı. Çok geçmeden, kumlar ateş gibi

oldu. Kalenin kütüklerindeki sakızlar erimeye başladı. Ceketlerimizi, paltolarımızı bir yana attık. Gömleklerimizin yakalarını açıp kollarımızı sıvadık. Sonra sıcaktan, kaygıdan kıvranarak mazgalların başında bekledik.

Bir saat geçti.

Kaptan: «Körolasıcalar!» diye söylendi. «Beklemek kadar sıkıcı bir şey yoktur. Bir türkü tuttur bakalım, Gray!»

Tam o sırada saldırının ilk belirtileri görülmeye başladı.

Joyce: «Kusura bakmayın, efendim, bir şey soracağım» dedi. «Birini görürsem ateş edeyim mi?»

Kaptan: «Ateş etmeni söyledim ya sana!» diye kükredi.

Joyce: «Sağolun, efendim» dedi.

Bir ara hiçbir şey görülmedi. Yalnız, kaptanla Joyce arasındaki konuşma hepimizin dikkatini artırmıştı. Mazgal başındakiler tüfeklerine sımsıkı sarılmışlar, dikkat kesilmişlerdi. Kaptan odanın orta yerinde duruyordu. Yüzünde kaygılı bir anlam vardı. Dudakları sinirli bir tavırla gerilmişti.

Böylece bir kaç saniye geçti. Sonra Joyce birden tüfeğini omzuna dayadı. Ateş etti.

Buna dışarıdan bir yaylım ateşi karşılık verdi. Kalenin her yanından ateş ediliyordu. Birkaç kurşun evin duvarlarına çarptı, içeri giremedi.

Duman dağılınca, önümüzdeki görünüm eski sessizliğiyle, ıssızlığıyla ortaya çıktı. Tek bir dal bile kıpırdamıyordu. Düşmanlarımızın varlığını belli edecek bir işaret yoktu.

Sonra, dışarıdan bir gürültü koptu. Korsanlar saldırmışlardı. Derken, birden kapıda bir korsan göründü. Bıçağını kaldırarak Doktor'un üstüne atıldı. Arkasından, korsanların hepsi birden kapıya çullandılar, içeri daldılar. Bu arada korsanın biri Hunter'in tüfeğini namlusundan yakalayıp elinden aldı. Sonra korkunç bir vuruşla zavallı adamcağızı yere serdi.

Şimdi durum tümüyle tersine dönmüştü. Bir dakika önce, korunaklı bir yerden, açıktaki düşmanlarımızla savaşıyorduk. Oysa, şimdi onlar içeri girmişlerdi, artık korunaksız duru-

ma düşen bizdik. Elimizden bir şey gelmiyordu.

Kaptan: «dışarı, çocuklar, dışarı çıkın!» diye haykırdı. «Kamalarınızı alın!»

Yığından bir kama kaptım. Tam o sırada korsanın biri de bir kama kaptı, kamanın keskin yanıyla parmaklarımı çizdi. En küçük bir acı duymadım. Kapıdan pırıl pırıl güneşin altına fırladım.

Birisi hemen arkamdan geliyordu. Kim olduğunun farkında değildim. Tam önümde Doktor kendisine saldıran korsanı kaçırmış, arkasından kovalıyordu. Çok geçmeden, korsanın elindeki kama düştü. Doktor onun yüzünde derin bir yara açarak hakkından geldi.

Kaptan: «Evin çevresini dönün, çocuklar!» diye bağırdı. «Evin çevresini!»

O karmakarışıklık içinde bile kaptanın sesindeki değişikliği fark ettim.

İçimden gelen bir davranışla, emre boyun eğdim. Doğuya döndüm. Kamamı hayava kaldırarak evin köşesini geçtim. Joe Anderson'la burun burna geldim. Anderson bir nara attı. Kamasını havaya kaldırdı. Korkacak zaman

bulamadım desem yerinde olur. Anderson'un kaması inmeden hızla yana çekildim. Kumda ayağım kaydı. Tepe-taklak bayırdan aşağı yuvarlanmaya başladım.

Ben daha kapıdan dışarıya fırlarken öteki korsanlar da arkadaşlarının yardımına koşmuşlardı. Niyetleri hepimizin işini bitirmekti. Hele kırmızı takkeli bir tanesi, kaması ağzında, duvarın üstüne çıkmış, bacağını öbür yana atmıştı.

Kendimi toparlayıp da çevreme baktığımda, her şeyin aynı halde durduğunu gördüm. Kırmızı takkeli korsan duvarın üstündeydi. Bir başkasının başı kazıkların arasından görünüyordu.

Aradan çok kısa bir zaman geçmişti ama, çarpışma sona ermiş, zaferi biz kazanmıştık.

Gray, hemen arkamdan fırlamış, dengesini bulmasına izin vermeden baştayfa Joe Anderson'u haklamıştı. Bir korsan da mazgaldan içeri ateş etmeye çalışırken vurulmuştu. Üçüncüsünü ise, biraz önce gördüğüm gibi, Doktor yere sermişti.

Kapıdan içeri giren dört kişiden yalnız bir tanesi sağ kalmıştı. O da, kamasını kumların üzerinde bırakarak, canını kurtarmaya bakıyor, ters yüzüne dönmüş, ormana kaçıyordu.

Doktor: «İçeriden ateş edin!» diye seslendi. «Siz de, çocuklar, içeri girin!»

Onun emrini dinleyen olmadı. Şimdi sıra kalenin dışında kalan korsanları temizlemeye gelmişti. Üç dakika içinde, onları da hakladık. Şimdi, vurulup ölmüş olan beş korsandan başka ortalıkta kimseler kalmamıştı. Ölenlerin dördü kale duvarlarının dışında, bir tanesi de içinde, kumların üzerindeydi.

Doktor, Gray, ben tüm hızımızla içeri koştuk. Korsanlardan sağ kalanlar ner'deyse yeniden saldırıya geçerlerdi.

Bu zamana kadar evin içindeki duman oldukça dağılmıştı. Bir bakışta, kazandığımız zafer uğruna ne kaybettiğimizi gördük. Hunter, mazgalı başında, yere serilmişti. Onun yanında Joyce başından vurulup gitmişti.

Bu sırada Şövalye odanın ortasındaydı. Sapsarı kesilmiş olan kaptanı tutuyordu.

— «Kaptan yaralı» dedi.

Kaptan Smollett: «Kaçtılar mı?» diye sordu.

Doktor: «Kaçabilecek durumda olanlar kaçtılar» dedi. «Yalnız, beş tanesi bir daha asla kaçamayacak!»

Kaptan: «Beş mi?» diye bağırdı. «Evet, güzel! Üçe karşı beş... Şimdi dokuz kişiye karşı dört kişi oluyoruz. Başlangıçtakinden daha iyi bir durumdayız. O zaman ondokuz kişiye karşı yedi kişiydik.»

Gerçekte isyancılar ancak yedi kişi kalmışlardı. Çünkü Şövalye'nin gemide vurmuş olduğu korsan o gece ölmüştü. Bunu sonradan öğreneceklerdi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

DENİZDE BİR MACERA

I

TEK BAŞIMA BİR İŞE GİRİŞTİM

KORSANLAR yeniden saldırıya geçmediler. Ormandan bir tek kere olsun ateş edilmedi. Kaptanın dediği gibi, ağızlarının payını almışlardı.

Yaralılara bakmak, yemeğimizi hazırlamak için rahat rahat çalıştık. Tehlikeye rağmen yemeği Şövalye ile ben dışarıda pişirdik. Orada bile içerideki yaralıların haykırışları bizi dehşet içinde bırakıyordu.

Çarpışma sırasında yaralanan sekiz kişiden yalnız üçü hâlâ soluk alıyordu. Bunlar Hunter, Kaptan Smollett, bir de mazgalın önünde vurulan korsandı. Korsan çok geçmeden can verdi.

Hunter ise, Doktor'un elinden geleni yapmasına rağmen, bir türlü iyileşemedi. Bütün gün can çekişti. Korsanın vuruşuyla göğüs kemikleri kırılmıştı. Düştüğü zaman da kafatası çatlamıştı. Ertesi gece, tek bir kelime söylemeden, ölüp gitti.

Kaptan'a gelince, yaraları gerçekten ağırdı ama, tehlikeli değildi. Anderson'un kurşunu omuz kemiğini kırmış, hafifçe ciğerine dokunmuştu; ikinci kurşunla da yalnız baldırından yaralanmıştı. Doktor'un dediğine göre muhakkak iyileşecekti; yalnız, bu arada, hattâ haftalarca ne yürüyecek, ne de kolunu oynatabilecekti. Elden geldiği kadar da az konuşması gerekiyordu.

Benim parmaklarımdaki kesiklerin sözü bile edilmezdi bunların yanında. Doktor pansuman yaptı, sardı.

⁂

Yemekten sonra Şövalye ile Doktor, Kaptan'ın yanında oturarak, durumu tartıştılar. Sonra, Doktor, şapkasını, tabancalarını, kama-

sını aldı, dışarı çıktı. Kumluğu geçti, kuzeye doğru yöneldi. Ağaçların arasından hızlı hızlı uzaklaştı.

Gray ile ben, konuşulanları dinler gibi görünmemek için, odanın uzak bir köşesinde oturuyorduk. Gray bir ara ağzından piposunu aldı. Yalnız, Doktor'un gittiğini görünce okadar şaşırdı ki, piposunu yeniden ağzına götürmeyi unuttu.

— «Doktor Livesey çıldırdı mı, yahu!» diye söylendi.

— «Yo, neden çıldırsın!» dedim. «Mutlaka bir düşündüğü vardır. Eminim buna!»

— «Evet, arkadaş» dedi Gray, «Doktor çıldırmamış olabilir ama, galiba ben çıldıracağım!»

— «Yanılmıyorsam» dedim, «Doktor bence, Ben Gunn'ı görmeye gidiyor.»

Daha sonra anladığımıza göre, bu düşüncemde yanılmamıştım.

Bu sırada evin içi sıcaktan kavruluyordu. Aklıma bir şey geldi. Çılgınca bir düşünceydi bu. Doktor'u kıskanıyordum. Ormanın serinliğinde yürüyordu şimdi. Başının üzerinde kuş-

lar ötüşüyordu. Çamların mis gibi kokusunu içine çekiyordu. Bense, orada oturmuş, sıcaktan kavruluyordum. Her yan kan içindeydi. Ortalık ölü doluydu. Çevremden o derece iğreniyordum ki mutlaka bir şeyler yapmalıydım.

Odanın içini temizler, bulaşığını yıkarken bu iğrenme, kıskanma duygum arttıkça arttı. Sonunda, ceplerimi peksimetle doldurarak, kimseye görünmeden, hazırlandım. Sonra, elime bir çift tabanca geçirdim. Bol bol barutum, kurşunum vardı. Kendimi iyice silâhlanmış görüyordum.

Kafamdaki düşünce pek çılgınca bir şeydi. Aşağıya inecek, körfezi açık denizden ayıran kumluğa varacak, geçen akşam gördüğüm beyaz kayayı bulacak, Ben Gunn'ın söylediği kayığın orada olup olmadığına bakacaktım. Şimdi bile bu davranışımın pek yerinde olduğunu düşünüyorum. Kimsenin beni dışarı bırakmayacağını bildiğimden tek çare kimseye görünmeden sıvışmaktı.

Karşıma güzel bir fırsat çıktı: Şövalye ile Gray o sırada Kaptan'm sargılarını tazele-

mekle uğraşıyorlardı. Yol açıktı. Birden, yerimden ok gibi fırladım. Duvarı atlayıp geçtim. Arkadaşlarım ortadan kaybolduğumu fark ettiklerinde ben bir hayli uzaklaşmıştım.

Bu benim ikinci çılgınlığımdı. Birincisinden beterdi bu. Çünkü kaleyi korumak için iki sağlam kişi kalmıştı. Ne var ki bunu da, birincisi gibi, hepimizin iyiliği için yapıyordum.

Hemen adanın doğu kıyısına doğru yöneldim. Çünkü, ne pahasına olursa olsun, görülmekten sakınıyordum. Hava hâlâ güneşli, sıcaktı ama, akşam yaklaşıyordu. Ağaçların arasında yürürken aşağılardan kulağıma yalnızca denizin dalgalarının değil, ağaçların yapraklarının hışırdayan sesi de geliyordu. Bu da bana denizden esen kuvvetli bir rüzgârın doğduğunu anlatıyordu.

Çok geçmeden, bu serin rüzgâr bana kadar geldi. Yüzümü okşamaya başladı.

Birkaç adım daha attıktan sonra koruluğun açıklık yerine geldim. Deniz masmavi bir çarşaf gibi, göz alabildiğine, ışıl-ışıl uzanıyordu.

Define Adası'nı çevreleyen denizi hiç bukadar durgun görmemiştim. Güneş tepede tüm gücüyle parlar, korulukta tek bir yaprak kıpırdamayabilir, denizin yüzeyi de dümdüz olabilirdi; ama, denizin çevresi durmadan gümbürdeyen köpüklü dalgalarla çevrili olurdu. Adanın neresine giderseniz gidin, bu dalgaların gürültüsünden kurtulamazdınız. Bu gün ise ortalıkta derin bir sessizlik, durgunluk vardı.

İskelet Adası açıklarında sular dümdüzdü, «Hispaniola» bütün çizgileriyle suda yansıyordu. Yanında kayıklardan biri vardı... Kayığın içinde de Uzun John! Onu nerede olsa tanırdım.

Güverteden iki kişi ona doğru uzanmıştı. Bunlardan biri birkaç saat önce kalenin duvarı üzerinde gördüğüm kırmızı takkeli korsandı. Üçü birlikte, konuşup gülüşüyorlardı. Aramızda bir mil kadar bir uzaklık olduğu için, ne konuştuklarını anlayamıyordum.

Çok geçmeden, kayık kalktı, kıyıya doğru yola koyuldu. John'un konuştuğu iki tayfa da kamaraya girip gözden kayboldular.

Tam bu sırada güneş, Küçük Dürbün Tepe-

si'nin ardında battı. Sis basmaya başladığından karanlık büyük bir hızla çöküyordu. Kayığı o akşam bulmak istiyorsam hiç zaman kaybetmemem gerektiğini düşündüm.

Akkaya görünüyordu ama, gene de oldukça uzaktaydı. Oraya varabilmek için çoğu zaman dört ayak üstü otların, çalıların arasından sürünerek ilerledim.

Ellerimi kayanın sert yanlarına koyduğumda artık gece bastırmıştı. Kayanın hemen altında küçücük bir oyuk vardı. Burası sık otlarla örtülmüştü; ortasında Çingenelerin kullandığı türden ufak bir çadır duruyordu. Keçi derisinden yapılmış bir çadırdı bu.

Çukura girdim. Çadırın ucunu kaldırdım. Ben Gunn'ın kayığı orada duruyordu. Pek ilkel bir şeydi bu kayık; kaba-saba ağaç kütüklerinden yapılmıştı. Öyle de küçüktü ki, belki beni bile güç taşırdı. İçi keçi pöstekisiyle kaplanmıştı. Elverdiği kadar alçağa yerleştirilmiş bir sıra vardı. Bunun iki yanına kürekler bağlanmıştı. Öyle de hafifti ki kolayca taşınabilirdi.

Artık kayığı bulmuştum ya, keyfime diye-

cek yoktu. Belki maceramın da bununla biteceğini düşünmüşsünüzdür ama, hayır!

Bu arada aklıma bir şey gelmişti. Bunu mutlaka yerine getirmek istiyordum. Aklıma gelen şey şuydu: Gecenin karanlığından yararlanarak «Hispaniola»ya yaklaşmak, halatını keserek onu canının istediği yere gitmekte özgür bırakmak. Büyük bir tehlikeyle karşılaşacağımı ummuyordum.

Karanlığın iyiden iyiye çökmesini beklemek üzere, oturdum, karnımı peksimetle bir güzel doyurdum. Tam bana göre bir gece başlıyordu. Sis her yeri kaplamıştı. Günün son ışıkları da kaybolunca ortalık zifirî karanlığa büründü.

Kayığı sırtıma vurmuş, kıyıya doğru sendeleye sendeleye giderken, körfezde yalnız iki ışık vardı: Biri yenik düşen korsanların çevresinde toplandığı büyük ateş, ikincisi ise bana geminin bulunduğu yeri işaret eden küçük ışık noktası.

Sular çekildiği için kumlara bata-çıka yürümek zorunda kaldım. Sonunda kayığımı suların üstüne bıraktım.

II

SULAR ALÇALIYOR

ÇOK geçmeden kayığın benim boyumda, benim ağırlığımda biri için pek güvenilir bir tekne olduğunu anladım. Yalnız, bir karpuz dilimini andıran bu kayığı yönetmek çok güçtü. Ne yaparsanız yapın, bir türlü düz gitmiyor, durmadan kendi çevresinde dönüyordu. Ben Gunn bile: «Huyunu-suyunu anlayıncaya dek kullanması çok zordur» dememiş miydi?

Gerçekten de ben onun «huyunu-suyunu» bilmiyordum. Benim istediğim yönden başka her yana dönüyordu. Gemiye asla varamayacağımı düşünüyordum. Umudumu kaybetmek üzereydim. Ne var ki, küreği nasıl kullanırsam

kullanayım akıntı beni sürüklüyordu; «Hispaniola» da akıntı yönünde duruyordu.

Önceleri gemi karanlıktan daha karanlık bir leke gibi görünürken çok geçmeden teknesi, direkleri yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı. Biraz sonra, «Hispaniola»nm halatını yakaladım. Halat, suların içindeki demir çektiği için, bir yay gibi gerilmişti. Karanlıkta, teknenin çevresinde dalgalar hışırdıyordu. Bıçağımla bir vuruşta halat kesilecek, gemi denize açılacaktı.

Birden, aklıma bir şey geldi: Gergin bir halatı kesmek bir atı tekmelemek kadar tehlikeliydi. Halatı kestiğim sırada benim de sonum gelmiş olacaktı, çünkü gemi üzerime doğru gelecek, beni sulara gömecekti.

Bu düşünceyle, durdum. Tasarladıklarımı gerçekleştirmekten vaz geçmek gerekiyordu.

Ben böyle düşünürken, rüzgâr çıktı, geminin yelkenleri kabararak tekne yükseldi. O zaman, kararımı verdim. Halatı tutarak bıçağımı dişlerimle açtım. İpleri teker teker kestim. Halatın son iki teli kalınca bekledim. Yeniden bir rüzgâr dalgası gelince bunları da kesecektim.

O zaman, tekne rüzgârla öbür yöne doğru sürüklenecekti.

Ben de işle uğraşırken, gemiden kulağıma bağırışmalar, konuşmalar geliyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, aklımı o derece işime vermiştim ki, ne konuştuklarına, niçin bağırıştıklarına kulak vermedim. Şimdi beklerken, konuşulanlara kulak kabartmaktan başka yapılacak işim kalmamıştı.

Eskiden, Kaptan Flint'in topçusu olan o dümenci Israel Hands'in sesini hemen tanıdım. İkincisi de o kırmızı başlıklı korsandı elbette. İkisi de alabildiğine içiyorlardı.

Ben onları dinlerken, geminin kıç tarafındaki pencere açıldı, denize bir şey fırlatıldı. Bunun boş bir içki şişesi olduğunu anladım. Hem içiyorlar, hem de söyleniyorlar, küfürler savuruyorlardı; çok öfkeli oldukları belliydi. Bunun kavgayla biteceğine emindim.

Sonunda yeniden rüzgâr çıktı, gemi dalgaların üstünde yükseldi; ben de halatın son parçasını kestim.

Benim kayık geminin üzerine doğru gitti ama, tam o sırada «Hispaniola» dönmüş, akın-

tıya uyarak sürüklenmeye başlamıştı. Gene de tehlikeden uzak değildim: Geminin açtığı izin çevrintisi benim ufak kayığı çekebilirdi.

Her ân gemiye çarpıp parçalanmayı beklerken, küreklere deli gibi sarılmış oradan uzaklaşmaya bakıyordum.

Sonunda tehlikeli komşumdan iyice uzaklaşmayı başardım. Tam bu sırada elim geminin arkasından aşağı sarkan bir ipe değdi. Hemen ipi sımsıkı yakaladım.

Bunu niçin yaptığımı söyleyemeyeceğim. Daha çok, içimden gelen bir davranıştı bu. O sırada içimde uyanan merakın önüne geçememiştim. Kamara penceresinden içeri bakmaya karar verdim.

İpe yavaş yavaş asıldım. Gemiye iyice yaklaşınca, bütün tehlikeyi göze alarak, kendimi vukarı doğru çektim.

İçeri bir göz attım. Hands ile arkadaşı, birbirlerine kenetlenmiş, yerde yuvarlanıyorlardı. Birbirlerinin boğazlarına sarılmışlardı.

Aşağıya baktım: «Benim o ufacık tekne, geminin akıntısına kapılmış, arkamdan geliyordu. Kendimi yeniden aşağıya bıraktım. Az

daha, teknenin içine düşecek yerde, denize yuvarlanıyordum. Kayığın kenarına tutundum, içeri girdim.

Kulaklarımda o çok iyi bildiğim gemici türküsü çınlıyordu:

Ölünün sandığı üstünde onbeş kişi.
Yo-ho-ho, bir şişe de içki.
İçkiyle şeytan ötekileri hakladı,
Yo-ho-ho, bir şişe de içki!

«Şeytanla içki «Hispaniola»nın kamarasında nasıl birbirine sarılmışlardı!» diye düşünürken benim tekne birden yön değiştirdi. Fırladım. Omzumun üstünden geriye bakınca bir kayalıkla karşılaştım. Neredeyse kayalara bindirecektik. Birden sular kabarmış, dalgalar yükselmişti. Kayığım kayalara çarpıp parçalanacaktı. Artık üzüntülerimin sonu geliyordu. Yalnız, sonumu gözü açık bekleyemezdim doğrusu. Bukadar cesaretim yoktu. Gözlerimi kapadım.

Böylece, uyumuş olacağım; hem de saatlerce. Rüyamda evimi, Amiral Benbow Hanı'm gördüm.

III

KORSAN GEMİSİNİ YAKALADIM

UYANDIĞIMDA gündüz olmuştu. Benim kayık Define Adası'nın güneybatısına doğru yol alıyordu. Güneş yükselmişti ama, hâlâ Küçük Dürbün Tepesi'nin gerisinde bulunuyordu.

Kıyıdan dörtyüz metre kadar uzaktaydım. İlk düşüncem kıyaya doğru kürek çekip karaya çıkmak oldu ama, bundan pek çabuk vaz geçtim. Kayalık kıyıda dalgalar çağlar gibi köpürüyordu: Birbiri ardından kıyıyı dövüyorlardı. Karaya biraz daha yaklaşacak olursam kayalıklara çarpıp parçalanmam işten bile değildi.

Bu arada önümde daha iyi fırsatların bu-

lunduğunu düşündüm. Kuzeyde deniz alçalmış, oldukça uzun bir kumluğu meydana çıkarmıştı. Uzun John'un dediğine göre, Define Adası'nın bütün batı kıyıları boyunca, kuzeye doğru uzanan bir akıntı vardı. Bunu hatırladım. Bulunduğum yerden tam bu akıntının yakınlarında olduğumu kestirdim. Böylece, kıyıya çıkmam çok daha kolaylaşacaktı.

Deniz durgundu. Güneyden esen rüzgâr hafifti. Rüzgârla akıntı arasında bir çarpışma olmuyordu; zaten başka türlü olsaydı çoktan hapı yutmuş olurdum.

Kayığın içine uzanıp yatıyor, kenarından dışarısını göz ucuyla süzüyordum. Bir zaman sonra, cesaret buldum; kürek çekmekte ne denli usta olduğumu anlamaya karar verdim. Ağırlığın, ya da küreklerin yanlış çekilişi kayığın bambaşka bir yöne gitmesine yol açıyordu.

Küreklere daha yeni dokunmuştum ki kendimi bir dalganın en yüksek noktasında buldum. Sanki uçuyordum. İliklerime kadar ıslanmıştım; korkmuştumda. Kayığın gidişine

karışmak tehlikeli oluyordu. Öyleyse kıyıya nasıl varacaktım?

Çok korkmuştum ama, telâşa kapılmamaya çalışıyordum.

— «İşte böyle» diye, kendi kendime düşündüm. «Olduğum yerde kalmaktan başka çare yok. Dengeyi bozmamalıydım. Yalnız, arada-sırada da olsa, küreği suya hafifçe dokundurarak tekneyi kıyıya doğru yöneltebilirim.»

Bu çok yorucu, çok ağır bir işti; gene de, zamanla, hayli ilerleme kazandım. Ne var ki vakit bir hayli ilerlemişti. Susamıştım. Yukarıda güneşin ışıkları, beni kavuruyor, ayrıca dalgaların yüzümde, dudaklarımda kuruyan suları boğazımı yakıyor, beynime sancılar veriyordu. Çok yakında ağaçların bulunduğunu görünce içimde bir özlem uyandı. Karaya varmaya can atıyordum.

Bu sırada ta karşıda «Hispaniola»nın yelken açmış gitmekte olduğunu gördüm. Yarım milden daha az bir uzaklıktaydı. Yelkenleri güneşin ışıklarında kar gibi parlıyordu. Kuzeybatıya doğru gidiyordu. Yavaş yavaş, daha çok batıya döndü. Anlamıştım: Beni görmüşler, pe-

şime takılmışlardı. Sonunda, gemi tam rüzgârın önüne düştü. Bir ara olduğu yerde kaldı. Ne yana gideceğini şaşırmış gibiydi.

— «Beceriksiz adamlar!» diye söylendim. «Gene kör-kütük sarhoşlar!»

Bu sırada gemi kendi kendini başka bir yana yöneltmişti. Rüzgârın esişine göre bir o yana, bir bu yana gidiyor, başı-boş sürükleniyordu.

Çok geçmeden, dümende hiç kimsenin bulunmadığını anladım. Öyleyse, gemidekiler neredeydiler? Ne yapıyorlardı? Ya gemiden ayrılmışlardı, ya da sarhoştular. «Gemiye çıkarsam, onu belki gerçek kaptanına teslim ederim» diye düşündüm.

Akıntı gemiyi de, benim kayığı da güneye doğru aynı hızla götürüyordu. Gemi durmadan yalpa vurduğu için aramızdaki uzaklık gittikçe azalıyordu. Cesaret edip küreklere sarılsam belki aradaki uzaklığı daha da azaltabilirdim. Bu düşüncede bambaşka bir macera kokusu vardı, hoşuma gidiyordu.

Doğruldum. Büyük bir dikkatle gemiye doğru kürek çekmeye başladım. Kalbim bir kuş

gibi atıyordu. Kayığımı dalgaların üzerinden, köpüklerin arasından geçirdim.

Aradaki uzaklığı hızla kapatıyordum. O sırada, rüzgâr kesildi. «Hispaniola» olduğu yerde kaldı. Küreklere büyük bir şevkle sarıldım. Yarışı artık yüzde-yüz ben kazanacaktım, belliydi.

Biraz sonra «Hispaniola» ile ner'deyse yan yana gelmiştim ki, gemi birden yönü değiştirdi, üzerime doğru gelmeye başladı.

Önce, şaşırdım. Sonra sevindim. Çünkü geminin bana doğru gelmesi işimi bir hayli kolaylaştırıyordu. Bulunduğum yerden onu bütün büyüklüğü ile görüyordum.

Sonra, birden her şeyi anladım. Düşünecek, davranacak, kendimi kurtaracak zamanım yoktu. Gemi önümde, dalgalara uyarak yükseliyor, sonra olanca ağırlığıyla sulara gömülerek beni tehlikeye atıyordu.

Hemen ayağa fırladım. Bir elimle geminin kayığının dış ucunu yakaladım. Orada öyle asılı dururken sert bir gürültü koptu. Geminin benim tekneye çarpmış olduğunu anladım. «His-

paniola» da kalmıştım; geriye dönemezdim artık. Eskiden bizim olan, şimdi korsanların elinde bulunan bu gemi yeniden beni kolları arasına almıştı.

IV

KORSAN BAYRAĞINI İNDİRİYORUM.

GEMİYE tırmanarak kendimi tepesi üstü güverteye attım. Ortalıkta kimseler yoktu. Gemideki ayaklanmadan beri yıkanmamış olan güverte ayak izleriyle kaplıydı. Ağzı kırık bir içki şişesi oradan oraya yuvarlanıyordu.

«Hispaniola» birden tam rüzgâr aldı. Ardımdaki can kurtarma kayıkları gıcırtılı sesler çıkardılar. Dümen de döndü. Gemi, baştan başa, insanın içini ürperten bir sarsılışla gıcırdadı. Gene o sırada, seren direği içeri doğru kaydı, kıç güverte olduğu gibi ortaya çıktı.

İki nöbetçi vardı gemide. İkisi de orada duruyorlardı. Kırmızı başlıklı korsan, iki kolu

yana açılmış, boylu boyunca yerde yatıyordu. Ağzı açıktı, dişleri görünüyordu. Israel Hands ise, çenesi göğsüne düşmüş, yüzü kireç gibi bembeyaz, küpeşteye dayanmıştı.

Bir zaman gemi, hırçın bir at gibi, bir o yana, bir bu yana gitti geldi. Bu arada güverte tahtalarının üstündeki kan izleri gözüme çarpmıştı. Israel ile kırmızı başlıklı korsanın adam öldürmek hırsıyla birbirlerini boğazladıklarını anladım.

Ben böyle şaşkınlıkla, korkuyla bakarken, geminin kımıldamadan durduğu bir sırada, Israel Hands boğuk bir iniltiyle döndü. Bu acı iniltiyi duyunca yüreğim burkuldu ama, daha önce işittiğim konuşmayı hatırlayınca, kalbim taş kesildi.

Büyük direğe varıncaya dek yürüdüm. Alaycı bir tavırla: «İş başına, Israel Hands!» dedim.

Dümenci bakışlarını güçlükle benden yana çevirdi. Bu gözler okadar fersizdi ki bir şey anlaşılmıyordu. Yalnız: «İçki...» diyebildi.

Kaybedilecek zaman olmadığını hatırla-

dım. Arkaya doğru koşup mervidenden aşağıya, kamaraya indim.

Kamara öyle bir karışıklık içindeydi ki şaşırdım. Haritayı bulabilmek için her yer delik-deşik edilmişti. Pislikten geçilmiyordu. Birsürü boş içki şişesi, geminin sallantısına uyarak, oradan oraya yuvarlanıyordu. Doktorun tıpla ilgili bir kitabı masanın üstüne açılmış, sayfaları yırtılmıştı. Bütün bunların ortasında gece feneri hâlâ yanıyordu.

Kilere gittim. Bütün fıçılar ortadan kaybolmuştu. Şişeler de içildikten sonra yerlere atılmıştı. Ayaklanmadan beri hiçbirinin ayık kalmadığı belliydi.

Çevreyi araştırdıktan sonra içinde bir parça içki bulunan bir şişe buldum. Kendim için de bir kaç peksimet, bir salkım üzüm, bir parça peynir aldım. Bunları alarak yukarı çıktım. Kendime ayırdığım yiyecekleri dümenin yanına koydum. Doyuncaya dek su içtim. Ancak ondan sonra dümencinin içkisini götürdüm.

Bir hayli içtikten sonra şişeyi ağzından çekti.

— «Oh!» dedi. «Nasıl da özlemişim!»

Bense, köşeme oturmuş, karnımı doyuruyordum.

— «Yaran ağır mı?» diye sordum.

İnledi; daha doğrusu, uludu.

— «O doktor burada olsaydı» dedi, «çabucak iyi olurdum. Ama, hiç talihim yok, görüyorsun. Zaten hiçbir zaman da olmadı.»

Sonra, kırmızı başlıklı tayfayı gösterdi.

— «Onun işi tamam!» dedi. «Hem gerçek bir denizci de değildi. Peki, sen ner'den çıktın böyle?»

— «Ya» dedim, «ben buraya gemiyi almaya geldim. Beni kaptanın bil artık.»

Yüzüme pis pis baktı. Bir şey söylemedi. Yanaklarına bir parça renk gelmiş gibiydi. Gene de çok ağır yaralıydı.

Yerimden fırladım. Sancak direğine koştum. Korsanların o çirkin, kara bayrağını indirerek denize fırlattım.

— «İşte Uzun John'un sonu da böyle geldi!» dedim.

Bana dikkatle, alaylı alaylı bakıyordu. Çenesini göğsünden kaldıramıyordu. Sonunda ağır ağır konuştu:

— «Bana kalırsa sen şimdi karaya çıkmak istersin, değil mi, Kaptan Jim Hawkins? Öyleyse, gel anlaşalım!»

— «Anlaşalım» dedim. Dönüp gene yememe koyuldum.

Başını hafifçe ölüden yana sallayarak: «Bu adam» dedi, «O'Brien'di. Gemiyi onunla birlikte yönetecektik. Ama, o öldü. Şimdi gemiyi yönetecek kimse kalmadı. Ben anlatmazsam sen de beceremezsin. Bak, sen bana yiyecek, yaramı saracak bir bez parçası ver, ben de sana gemiyi nasıl yöneteceğini söyleyeyim. Anlaştık mı?»

— «Sana bir tek şey söyleyeceğim» dedim. «Kaptan Kidd Körfezi'ne dönmeye hiç niyetim yok. Kuzey Körfezi'ne gitmek, gemiyi oraya rahatça oturtmak istiyorum ben.»

— «Ben de aynı şeyi düşünüyordum» dedi. «Ne de olsa okadar aptal bir insan değilim. Ama, dediğini yapmaktan başka çare yok. Kaderime razı olmam gerek. Kuzey Körfezi dedin, değil mi? Gemiyi istediğin yere götürmene yardım edeceğim. Kabul!»

Yapılan teklif hiç de saçma değildi. Hemen kabul ettim.

Üç dakika sonra, «Hispaniola», rüzgârı arkadan alarak, kıyı boyunca ilerliyordu. Artık emindim: Öğleden önce Kuzey Burnu'nu dönecektik, sular yükselmeden de Kuzey Körfezi'ne varacak, orada gemiyi güvenlikle karaya oturtacaktık. Sonra, karaya çıkmak için, suların çekilmesini bekleyecektim.

Kendi kamarama indim. Sandığımdan annemin verdiği yumuşak ipekli mendilimi aldım. Ben de yardım ettim, Israel Hands bununla kalçasındaki o derin, kanayan yarayı sardı. Bir parça bir şeyler yiyip içtikten sonra kendini toparladı. Daha dik durdu. Daha yüksek sesle konuşmaya başladı. Bambaşka bir kişi olmuştu.

Rüzgâr bize yardımcı oluyordu. Gemi rüzgârın önünde bir kuş gibi sekiyordu. Ada kıyıları önümüzden şimşek gibi geçiyor, görünüm her ân değişiyordu.

Gemiyi yönetmek bana bambaşka bir cesaret vermişti. Hayatımdan hoşnuttum. Bol bol

içecek suyum, güzel yiyeceklerim vardı. Arkadaşlarımı bırakıp ayrıldım diye duyduğum vicdan azabı kazandığım başarıyla azalmıştı.

V

DÜMENCİ BENİ ÖLDÜRMEK İSTEDİ

RÜZGÂR batıdan, istediğimize uygun esmeye başlamıştı. Artık adanın kuzey doğusundan, Kuzey Körfezi'nin ağzına kolaylıkla gidebilirdik. Yalnız, daha bir hayli yolumuz vardı. Yemek yemek için karşılıklı oturduk. Bir ara sessiz geçti. Sonra Hands konuştu:

— «Kaptan!» dedi. Yüzünde huzursuz bir gülümseyiş vardı. «İşte benim eski arkadaş O'Brien orada yatıyor. Artık onu denize atsan iyi olur gibime geliyor. Hiç de güzel bir görünüşü yok.»

— «Onu denize atacak kadar kuvvetli değilim ben» dedim. «Sonra, böyle bir işi yap-

mak da istemem. Orda yatıyor işte. Yatsın varsın!»

Hands içini çekti:

— «Bu çok talihsiz bir gemi, Jim» dedi. «Bristol'da gemiye bindiğimiz günden beri çok şey oldu. Ömrümde böyle şey görmemiştim. Bak, işte O'Brien öldü, değil mi? Sen okumuş bir insansın. İnsan öldükten sonra yeniden dünyaya gelir mi?»

— «Bedeni öldürebilirsin, Hands ama, ruhu asla» dedim. «Bunu sen de biliyorsundur, sanırım, değil mi? Artık O'Brien başka bir dünyada. Belki de oradan bizi seyrediyordur.»

Hands'in davranışlarında, konuşmasında bir başkalık vardı. Gözlerini kırpıştırıyor, gizliden gizliye beni gözlüyordu.

Sonra aynı kaygılı gülümseyişiyle: «Jim!» diye yalvardı. «Bu konyak bana pek hafif gelmeye başladı. Aşağıdan bir şişe şarap getirir misin?»

— «Şarap mı? Elbette getiririm. Kırmızı şarap mı olsun, beyaz mı?»

— «Fark etmez. Hangisini bulursan onu getir.»

— «Peki. Sana bir şişe porto şarabı getireceğim. Yalnız, aramak gerek.»

Bunu söyledikten sonra yerimden fırladım. Gürültülü bir yürüyüşle aşağı iner gibi yaptım. Çünkü kuşkulanmıştım. Onun için, ayakkaplarımı elime alarak ön güvertedeki merdivenden çıktım. Orada saklanarak gözetlemeye koyuldum.

Hands, oturduğu yerden doğrulmuş, ellerinin, ayaklarının üstünde emekliyordu. Bacağının ona büyük bir acı verdiğini anlıyordum; çünkü duyduğu acıyla inliyordu. Öyleyken, gene de hatırı sayılır bir hızla sancak tarafına gitti. Oradaki halat yığınının arasından, kabzasına dek kan içinde kalmış bir kama bulup çıkardı. Bunu iplerin üstüne silerek temizledi. Sonra kamaya baktı; sivriliğini elinde denedi. Aceleyle, kamayı gömleğinin içine soktu, yerine döndü.

Tüm bilmek istediklerimi öğrenmiştim. Hands'in davranışlarındaki, konuşmasındaki garipliğin nedeni ortaya çıkmıştı. Demek ki isterse kımıldayabiliyordu. Şimdi bana karşı hazırlıklıydı. İşimi bitirmeyi düşünüyordu.

Ne var ki, ikimiz de gemiyi emin bir yerde karaya oturtmak istiyorduk; bunu Hands tek başına yapamazdı; onun için, bana muhtaçtı. Bu iş yapılıncaya dek harekete geçmeyeceğine emindim.

Bir yandan bunları düşünürken, bir yandan da Hands'in istediği şarabı buldum. Ayakkaplarımı giydim. Yukarı koştum.

Bıraktığım gibi duruyordu. Başını kaldırıp bana baktı. Şişeyi aldı. Şişenin başını vurup kırarak açtı. Her zamanki gibi: «Başarımıza!» diyerek dikti.

Bir zaman konuşmadan durdu. Sonra cebinden bir tomar tütün çıkardı.

— «Şundan bir parça koparıver» dedi, «çünkü bıçağım yok. Kuvvetimden de çok kaybettim. Öyle halsizim ki!»

İsteğini yerine getirdim. Bıçağının olmadığını söylemesi niyetinin kötü olduğunu ispatlıyordu. Çok dikkatli davranmalıydım.

Önümüzde iki mil kadar bir yol kalmıştı. Şimdi gemiyi çok dikkatli yönetmek gerekiyordu. Çünkü Kuzey Körfezi'nin giriş yeri yalnız dar, sığ olmakla kalmıyordu; doğu-batı yö-

nünde uzanıyordu. Onun için, gemiyi usta birinin yönetmesi gerekiyordu. Ben usta, dikkatli bir tayfaydım; Hands de çok iyi bir kılavuzdu. Geçidi rahatça aştık.

Boğazı daha yeni geçmiştik ki kara çevremizi her yandan sardı. Kuzey Körfezi'nin kıyıları, Güney Körfezi'ninki kadar ağaçlıktı; yalnız, burası daha uzun, daha dardı. Tıpkı bir ırmak ağzına benziyordu.

Hemen önümüzde batmış bir geminin kalıntısı görülüyordu. Üç direkli büyük bir gemiydi bu. Belli ki çok uzun zamandan beri burada bulunuyordu, çünkü her yanından yosunlar sarkıyordu. Güvertesinde deniz bitkileri boy atmıştı. Yer yer çiçek bile açmışlardı.

Hands: «Şimdi» dedi, «şuraya bak: Tam gemiyi oturtacak bir yer işte. Dip dümdüz. İncecik bir kumla örtülü. Her yanı da ağaçlarla çevrili.»

— «Gemiyi karaya oturttuktan sonra nasıl yüzdüreceğiz?» diye sordum.

— «Ha!» dedi, «kolayı var onun. Suların alçak olduğu zamanda kıyıya bir halat çekersin. Şu koca ağaçlardan birinin gövdesine bağ-

larsın. Halatın öbür ucunu da getirir bocurgata bağlarsın. Sular yükseldiğinde karadan halata şöyle bir asılırsın. Gemi de yükselip yüzer. Şimdi, oğlum, dikkat et. Yaklaştık artık. Bir parça sancaktan yana çevir... Tamam... yavaş ol... Sancak... Biraz davran... Tamam, tamam!..»

Böylece, Hands emirler veriyor, ben de bunları yerine getiriyordum. Soluk soluğa kalmıştım. Sonra birdenbire bağırdı:

— «Şimdi, dümen kır!»

Dediğini yaptım. «Hispaniola» hızla döndü. Alçak, ağaçlıklı kıyıya doğru ilerledi.

Bu manevraların verdiği heyecanla Hands'i gözetlemeyi ihmal etmiştim. Geminin karaya oturma işine kendimi o derece vermiştim ki başımın üstünde dolaşan tehlikeyi tümüyle unutmuştum.

İskele parmaklıklarından eğilmiş, denizi seyrediyordum. Belki de hayatımı korumak için parmağımı bile oynatmaya fırsat bulamayacaktım ama, içimde uyanan bir kuşkuyla birden başımı çevirdim. Belki de bir çıtırtı işitmiştim; ya da Hands'in gölgesinin kımıldadığını göz ucuyla görmüştüm. Bilmiyorum. Başı-

mı çevirdiğimde Hands, sağ elinde bir kama, üstüme doğru geliyordu.

Bakışlarımız karşılaşınca ikimiz de birer çığlık attık. Benim çığlığım korku doluydu; onunkisi saldırmaya hazırlanan bir boğanın böğürmesini andırıyordu.

Hands ileriye doğru atıldı. Ben de yana doğru sıçradım. Bu sırada, tuttuğum dümen yekesini bırakmak zorunda kalmıştım. İşte hayatımı kurtaran da bu oldu. Çünkü dümen yekesi olanca hızıyla Hands'in göğsüne çarptı. Onu bir ân için durdurttu.

O kendine gelmeden önce, ben sıkıştırdığı yerden fırladım. Büyük direğin dibinde durdum. Tabancamı çektim. Soğukkanlılıkla nişan aldım.

Hands, doğrulmuş, üzerime doğru geliyordu. Tetiği çektim. Horoz düştü ama, ne duman çıktı, ne de ateş. Patlama sesi de duyulmadı. Deniz suyu barutu bozmuştu. İhmalciliğime öyle kızdım ki! Niçin tek silâhım olan tabancamı daha önce doldurup hazırlamamıştım? Hazırlamış olsaydım şimdi kasabın eline düşmüş bir koyun gibi çırpınıp durmazdım.

Hands, yaralıydı ama, şaşılacak bir hızla davrandı. Yağlı saçları yüzüne dökülmüştü. Yüzü telâştan, öfkeden pancar gibi kızarmıştı.

Öteki tabancamı kullanmama zaman yoktu. Zaten böyle bir şey de düşünmüyordum. Bir tek şeyi açıkça görüyordum: Hands'in karşısında yalnız gerilemek doğru değildi. Çünkü deminki gibi beni bir köşeye sıkıştırabilirdi. Sonra da bıçağının bir tek vuruşuyla işimi bitirirdi. Avuçlarımı direğe yapıştırdım. Bekledim. Sinirlerim bir yay gibi gerilmişti.

Hands nasıl bir oyunla kaçmak istediğimi anlayınca durdu. Aradan bir-iki dakika geçti. O üzerime atılacak gibi yapıyor, ben de fırlayacakmış gibi bir hal alıyordum. Bu oyunu Amiral Benbow Hanı'nın koruluğunda arkadaşlarımla sık sık oynamıştım; ama, böyle deli gibi korkuyla çarpan bir kalple, bu şartlar altında oynayacağımı hiç aklıma getirmemiştim. Dediğim gibi, bu bir oyundu; ben bu oyunu yaşlı, üstelik bacağından yaralı birine karşı rahatlıkla oynayabilirdim.

Bu sırada «Hispaniola» birden yere değdi. Sarsıldı. Bir-iki saniye kaydı. Sonra sancak

tarafına doğru yattı. Güverte kırkbeş derecelik bir açıyla yana yatmıştı.

İkimiz de dengemizi kaybedip yere yuvarlandık. Kırmızı başlıklı ölü de, kolları hâlâ iki yana açık, üzerimize düşmüştü.

Birbirimize çok yakındık. Ağzım Hands'in ayaklarına değmişti. Dişlerim fena halde ağrıyordu.

İlk ayağa fırlayan ben oldum. Çünkü Hands ölüyle sarmaş-dolaş olmuştu. Gemi yana yattığı için güvertede koşmak zor oluyordu.

Kaçacak bir yer bulmalıydım. Hemen mizana direğine tırmanmaya başladım. Direğin çapraz yerine gelince bacaklarımı dolayıp oturdum.

Çevik davranışın beni kurtarmıştı. Ben yukarı doğru tırmanırken Hands'in fırlattığı kama yarım adım aşağıya çarptı. Korsan, yüzü şaşkınlıkla, hayal kırıklığıyla dolu, bana bakıyordu.

Bu fırsattan faydalanarak tabancamdaki ıslanmış barutu değiştirdim. Birini doldurun-

ca, öteki tabancayı da boşaltarak yeniden doldurdum.

Bu davranışım Hands'i çok şaşırtmıştı. Ağzı bir karış açık, beni gözlüyordu. Artık durumun kendi aleyhine döndüğünü anlamıştı.

Bir parça durakladıktan sonra o da direğe atıldı. Tırmanmaya başladı. Kaması dişlerinin arasındaydı. Güçlükle tırmanıyordu. Acı çektiği belliydi. Ben hazırlıklarımı bitirdiğimde aramızdaki uzaklığın üçte-birini ancak almıştı. O zaman, iki elimde iki tabancayla, ona seslendim:

— «Bir adım daha atarsan beynini patlatırım! Ölülerden zarar gelmez. Bunu sen de bilirsin!»

Hemen durdu. Düşünmeye, bir karara varmaya çalıştığını yüzünden anlıyordum. Kendimi pek güvenlikte görüyordum. Bundan duyduğum sevinçle bir kahkaha attım.

Sonunda, aynı şaşkın halle konuştu. Konuşmak için ağzındaki kamayı çıkarmak zorunda kalmıştı.

— «Jim» dedi, «ikimiz de yanlışlık yap-

tık. Bunu şimdi anlıyorum. Benim talihim yok. Hadi anlaşalım, Jim.»

Bulunduğum yerde bir horoz gibi kabarıyor, kendime güveniyordum.

Derken, Hands'in eli birden omzunun üstüne kalktı. Bir şey havada ok gibi ıslık çalarak geldi. Bir çarpma, sonra da derin bir sızı duydum.

İşte, omzumdan direğe mıhlanmıştım. Çektiğim acıdan parmaklarım mı kasıldı, yoksa kendiliğinden mi oldu, bilmiyorum, tabancalarımın ikisi birden ateş aldı. İkisi de elimden aynı zamanda kurtuldu.

Ne var ki tabancalarım yalnız başlarına düşmediler. Hands de, boğuk bir haykırışla, tutunduğu ipleri bıraktı. Tepe-taklak, sulara gömüldü...

VI

«ALTINLAR, ALTINLAR!»

GEMİ yana yatmış olduğu için, direkler suyun üstüne doğru uzanıyordu. Bulunduğum yerin altı baştan başa suydu. Hands'in suya düştüğü yer gemiye yakındı. Bir kere, kanla karışık köpük çevrintisi içinde, suyun üstüne çıktı. Sonra, bir daha çıkmamak üzere, dibe battı.

Sular durulduktan sonra, baktım. Duru incecik kumların üzerinde, geminin gölgesinde yatıyordu. Bir kaç balık yanından gelip geçtiler. Suların titremesiyle doğrulmak istermiş gibi, hafifçe kıpırdadığı oluyordu ama, öldüğüne emindim. Çünkü hem kurşunlarımı yemiş, hem de boğulmuştu.

Buna emin olur olmaz, üzerime bir bitkinlik geldi, içim erir gibi oldu. Başım dönüyor, gönlüm bulanıyordu. Sırtımdan, göğsümden aşağı ılık kanlar akıyordu. Beni omzumdan direğe mıhlayan kama kızgın demir gibi acı veriyordu.

Yalnız, bana asıl üzüntü veren şey bu acı değildi; çünkü bunlara hiç sızlanmadan katlanabilirdim. Asıl korkum altımdaki durgun, yeşil sulara gömülmek, Hands'in yanım boylamaktı.

Tırnaklarımı acıtacak bir güçle direğe sımsıkı sarıldım. Tehlikeyi görmemek için gözlerimi kapadım. Yavaş yavaş aklım başıma geldi. Nabzım düzgün atışını buldu.

İlk düşüncem kamayı omzumdan çekmek oldu. Gel gelelim, ya kama direğe çok sıkı mıhlanmıştı, ya da benim cesaretim kırılmıştı; derin ürpertiyle, bu düşünceden vaz geçtim.

Ne tuhaftır ki, bu titreme isteğimi yerine getirdi. Gerçekte, kamanın bana tam olarak saplanmasına kıl payı bir şey kalmıştı. Ancak ince bir deri parçası tutuyormuş beni. Bu titremeyle, deri parçası koptu. Daha çok kan ak-

tı elbette ama, artık kendimi toparlamıştım. Şimdi direğe yalnız gömleğimden, ceketimden bağlıydım.

Bunları da birdenbire bir sarsıntıyla koparıp kurtardım. Aşağı indim. Elimden geldiğince yaramı sardım. Çevreme bakındım.

Artık gemi benim sayılırdı. Onun için, gemiyi son yolcusundan da temizlemem gerekiyordu; yani o kırmızı başlıklı tayfa O'Brien'in ölüsünü de denize atmalıydım.

Son olaylar içimdeki bütün korkuları silip götürmüştü. Artık ölüden falan korkmuyordum. Onun için, O'Brien'i boş bir saman çuvalı gibi belinden kavradım, parmaklıklardan aşağı, denize fırlattım.

Artık gemide yapayalnızdım. Güneş batmak üzereydi. Çamların gölgeleri körfezin sularına vuruyordu. Akşam rüzgârı çıkmıştı. Kendi haline bırakılmış yelkenler rüzgârda çırpmıyorlardı.

Geminin içinde bulunduğu tehlikeyi hemen kavradım; yelkenleri toplamaya başladım. Asıl, büyük yelkeni indirmek güç oldu. Başaramayacağımı anlayınca bıçağımı çıkardım, iple-

ri kestim. Yelken suların üstüne düştü, çarşaf gibi yayıldı.

Bu arada, körfezi karanlık kaplamıştı. Hava da soğumuştu. Akıntı denize doğruydu. Eğilip baktım: Su pek derin görünmüyordu. İki elimle halatlara asılarak, yavaşça suya kaydım. Kendimi bıraktım. Sular göğsüme geliyordu. Sevinçle karaya doğru yürüdüm. «Hispaniola» büyük yelkeni suların üstüne yayılmış bir halde, tek başına kaldı.

En sonunda karaya çıkmıştım. Hem elim de boş değildi. İşte gemimiz, korsanlardan temizlenmiş, bizi bekliyordu. Hemen kaleye gidip, yaptıklarımı övüne övüne anlatmaktan başka bir isteğim yoktu. Belki kaçışımdan dolayı beni bir parça azarlayacaklardı ama, gemiyi ele geçirmiş olmamdan dolayı beni bağışlarlardı elbette. Kaptan Smollett bile zamanımı boşa harcamadığımı açıkça söyleyecekti. Buna emindim.

Bunları düşünerek, keyifle, kalenin yolunu tuttum. Kaptan Kidd Körfezi'ne dökülen en doğudaki suların solundaki iki doruklu tepe-

den doğduklarım hatırladım. Yönümü o yana çevirdim.

Böylece, Ben Gunn ile karşılaştığım noktaya yakın bir yere geldim. Artık çevreme dikkat ederek daha ihtiyatlı davranıyordum.

Yavaş yavaş karanlık koyulaştı. Çevremi görmem güçleşiyordu. Arkamdaki iki doruklu tepe ile sağımdaki Küçük Dürbün Tepesi belirsizleşmişlerdi.

Çok geçmeden, ağaçların ardında gümüş gibi, kıpırdayan bir şeyin yükseldiğini gördüm. Ay doğuyordu.

Ay yükseldikçe önümde bambaşka renkte bir şey belirdi. Bunun ne olabileceğini bir türlü kestiremiyordum.

Sonunda, düzlüğün kıyısına geldim. Kale hâlâ karanlıklar içindeydi. Arkada, büyük bir ateşin korları görünüyordu. Ne bir ses işitiliyordu, ne de bir soluk.

Durdum. İçimi anlayamadığım bir korku almıştı. Şaşırmıştım da. Büyük ateş yakmak bizimkilerin âdeti değildi. Tersine, odunumuzu tutumlu kullanmamız gerekiyordu. Ben yok-

ken işlerin ters gitmiş olmasından kaygılanmaya başladım.

Kalenin doğu yanından çevreyi dolaştım. En karanlık noktadan duvarı aştım.

Emin olmak için ellerimin, dizlerimin üstünde sürünerek eve yaklaştım. Birden, yüreğim ferahladı: İçeriden uyuyanların horultuları geliyordu. Yalnız, şurası gerçekti ki, nöbet konusunda çok dikkatsiz davranmışlardı. Şimdi eve sürünerek yaklaşan ben değil de, Uzun John olabilirdi.

Artık kapıya gelmiştim. Doğruldum. İçerisi karanlıktı. Hiçbir şey göremiyordum. Kollarımı öne uzatıp gürültü çıkarmamaya çalışarak içeri girdim. Sessizce köşeme kıvrılıp yatacak, sabahleyin de birdenbire ortaya çıkıp hepsini şaşırtacaktım.

Ayağım bir şeye takıldı. Uyuyanlardan birinin bacağıydı bu. Adam homurdanarak öteki yanına döndü. Uyanmamıştı.

Derken, karanlığın içinden birdenbire keskin bir çığlık yükseldi:

— «Altınlar! Altınlar! Altınlar!..»

Ses bir değirmenin gıcırtısı gibi durmadan bağırıyordu.

Uzun John'un yeşil papağanıydı bu, Kaptan Flint! Kendimi toparlamaya fırsat bulamadım. Papağanın sesine, uyuyanlar yerlerinden fırladılar.

Uzun John, korkunç bir küfür savurarak: «Kim o?» diye seslendi.

Kaçmak üzere döndüm. Hızla birine çarptım. İki kat oldum. Bir başkasının kolları arasına düştüm. Adam beni sımsıkı yakaladı.

Uzun John: «Bir meşale getir, Dick!» diye seslendi.

Adamlardan biri dışarı çıktı. Biraz sonra elinde bir meşaleyle geldi.

ALTINCI BÖLÜM

UZUN JOHN

I

DÜŞMANLAR ARASINDA

KALENİN içi meşalenin ışığıyla aydınlanınca, korktuğuma uğradığımı anladım. Korsanlar kaleyi de, içindeki silâhları da ele geçirmişlerdi. Küçük bir konyak fıçısı, domuz eti, peksimetler görüyordum. Korkumu bir kat daha artıran şey şuydu: Ortada hiçbir tutsak görünmüyordu. Bundan anladığıma göre, hepsi ölmüştü. Yüreğim acıyla burkuldu. Arkadaşlarımla birlikte çarpışarak ölmediğim için duyduğum üzüntü çok derindi.

Korsanlar altı kişiydiler. Başka kimse kalmamıştı. Beş kişi, sarhoşluğun ilk uykusundan birdenbire sıyrılmışlar, ayaktaydılar. Yüzleri, gözleri şişmişti. Altmcısı ancak dirseğinin üze-

rinde doğrulmuştu; yüzü mum gibi sapsarıydı. Başının çevresindeki kanlı sargı onun yaralanmış olduğunu gösteriyordu. Büyük saldırı sırasında, bir korsanın kurşun yiyince, ağaçların arasına doğru kaçtığını hatırlıyordum. Bu adam besbelli ki işte o korsandı.

Papağan, Uzun John Silver'in omzunda duruyor, tüylerini temizliyordu. O bile bana bir parça solgun, bitkin gibi göründü.

Uzun John: «Demek» dedi, «Jim Hawkins bizi görmeye geldi! Aman ne hoş! Evet, hoş geldin! Sana kızgın değilim.»

Uzun John, bunu söyledikten sonra, konyak fıçısının üzerine oturdu. Piposunu doldurmaya koyuldu. Doldurma bitince yaktı.

— «Beni şaşırttın, Jim» diye lakırdıya başladı. «Yalnız, davranışın hoşuma gitti. Zaten zekî bir çocuk olduğunu biliyordum ben senin. Mademki artık bizimlesin, ne düşündüğümü anlatayım sana. Jim, seni çok severim ben. Hep bizimle olmanı, defineden payını almanı isterim. Kaptan Smollett iyi bir denizcidir. Yalnız, kurallara pek bağlıdır. Bunun için, ondan çekinmelisin artık. Doktor bile: «Artık Jim be-

nim için öldü» diyordu. «Nankörün biriymiş!» diye sana kızıyordu. Sözün kısası, artık arkadaşlarının yanına dönemezsin. Çünkü seni istemiyorlar. Onun için, Kaptan Silver'in hizmetine girersen iyi edersin.»

Rahat bir soluk aldım: Demek ki arkadaşlarım yaşıyorlardı. Uzun John Silver'in anlattıklarının gene de ancak yarı yarıya doğru olduğuna inanıyordum. Öyleyken, işittiklerime, üzülmekten çok, sevindim.

Uzun John: «Sana karşı zor kullanmak istemem, Jim.» diyordu. «Kötülükten maraz doğar. İstersen bizimle birlik olursun. İstemezsen «Hayır» demekte de serbestsin.»

«Hayır» demekle ölüm kararımı imzalayacağımı biliyordum. Titrek bir sesle: «Demek, sorduğuna mutlaka bir karşılık istiyorsun, öyle mi?» dedim. «Öyleyse, önce burada neler olduğunu, arkadaşlarımın nereye gittiklerini öğrenmek hakkımdır.»

— «Elbette» dedi. Anlattı: «Dün sabah, Doktor Livesey, elinde beyaz bayrak, kampımıza geldi. «Kaptan Silver» dedi. «Arkadan vuruldunuz. Gemi gitti!» İçkiyi çokça kaçırmıştık sa-

nırım. Bunu saklayacak değilim. Çünkü hiçbirimiz geminin gittiğini görmemiştik. Gerçekten de baktık geminin yerinde yeller esiyordu! Doktor: «Evet, gemi gitti. Gelin, aramızda bir anlaşma yapalım» dedi. Böylece, bir anlaşmaya vardık. İşte biz cephaneyle, yiyeceklerle beraber buradayız. Onlar da, çekilip gittiler. Nereye gittiklerini bilmiyoruz.»

Piposunu uzun uzun çekti. Sonra, gene anlatmasına koyuldu:

— «Doktora kaç kişi olduklarım sordum. «Dört kişiyiz» dedi. «Oğlana gelince, nerede olduğunu bilmiyorum. Körolasıca! Artık onunla uğraşmaktan bıktım. Canı cehenneme!» dedi. Görüyorsun ya, Doktor sana çok kızmış.»

— «Hepsi bukadar mı?» diye sordum.

Uzun John: «Evet. Hepsi bukadar, oğlum!» dedi.

— «Şimdi bir seçme yapmak zorundayım, değil mi?»

— «Evet.»

— «Peki» dedim. «Başıma neler gelecek çok iyi biliyorum ama, artık umrumda bile değil. Sizinle tanıştığım günden beri çok ölüm

gördüm. Onun için, ölmekten korkmuyorum. Yalnız, benim de size söyleyecek bir-iki sözüm var: Çok kötü bir durumdasınız. Gemi gitti. Defineyi kaybettiniz. Adamlarınızı kaybettiniz. Bütün bunları kimin yaptığını bilmek istersiniz sanırım.

«Ben yaptım. Bütün bunlar benim yüzümden oldu. Adaya yaklaştığımız sırada ben elma fıçısının içindeydim. Senin Dick Johnson'la, şimdi denizin dibinde olan Hands'le konuşmalarınızı işittim. Bütün işittiklerimi de hemen gidip arkadaşlarıma anlattım.

«Gemiye gelince, geminin halatını kesen, oraya bıraktığınız adamları öldüren, onu içinizden hiçbirinin bulamayacağı bir yere götüren de benim. Başlangıçtan beri sizin karşınızdaydım. Felâketlerinize ben yol açtım.

«Artık hiçbirinizden korkum yok. İsterseniz beni öldürün; isterseniz sağ bırakın. Aldırmıyorum. Yalnız, bir şey daha söyleyeceğim: Beni sağ bırakırsanız, geçmişi unutacağım. Hepiniz korsanlık suçundan mahkemeye verildiğiniz zaman ben sizi bütün gücümle savunacağım. İstediğinizi yapmakta serbestsiniz. Ama,

beni öldürmekle sizi savunacak tek tanığı ortadan kaldırmış olacaksınız.»

Sustum. Soluk soluğa kalmıştım. Şaşırdım: Hiçbiri yerinden kıpırdamamıştı. Ağızları bir karış açık, bana bakıyorlardı. Sonra içlerinden biri kendini toparladı. Korkunç bir küfür savurdu. Küçücük bir çocuğun kendilerine meydan okuması hepsini kızdırmıştı.

Korsan bıçağını çekerek: «Onun hakkı budur!» diyerek üzerime doğru atıldı.

Uzun John: «Hey, dur bakalım!» diye bağırdı. «Sen kendini ne sanıyorsun, Tom Morgan? Belki de kendini kaptan yerine koyuyorsundur, ha, öyle mi? Sana bir ders vereceğim. Senden önce, aynı şeyi yapmış olanların gittiği yeri boylarsın vallahi!»

Tom Morgan durakladı. Yalnız, ötekilerden boğuk bir mırıltı yükseldi:

— «Tom'un hakkı var!»

Bunun üzerine, Uzun John: «İçinizde kozunu benimle paylaşmak isteyen varsa dışarı buyursun!» diye kükredi. Konyak fıçısının üstünde öne doğru eğilmişti. «İstediğiniz buysa, çekinmeyin, söyleyin. Bir kahpe çocuğunun

meydan okumasını dinlemek için mi yaşadım bunca yıl? Âdetimizi bilirsiniz. İsteyen bıçağını alıp dışarı çıksın da kanının rengine bir bakayım!»

Ne bir karşılık veren oldu, ne de yerinden kıpırdayan.

Uzun John piposunu yeniden ağzına götürerek: «İşte böyle» dedi. «Beni kaptan seçtiniz. Onun için, emirlerime boyun eğeceksiniz. Bu çocuk hoşuma gidiyor. Onun gibi cesur, açık sözlü bir insan az bulunur.»

Bundan sonra uzun bir sessizlik oldu.

Ben, duvara dayanmış, duruyordum. Yüreğim deli gibi çarpıyordu. Yalnız, içimde bir umut ışığı uyanmıştı.

Uzun John da, oturduğu yerden kalkmış, sırtını duvara dayamıştı. Pek sakin bir hali vardı.

Ötekiler yavaş yavaş odanın bir köşesinde toplandılar. Aralarında fısıl-fısıl konuştular. Sonra, içlerinden otuzbeş yaşlarında sarı gözlü bir tayfa öne çıktı. Uzun John'u selâmladı, dışarı çıktı.

Öbürleri de onun peşinden çıktılar. Aralarında daha rahat konuşmak, bir karara varmak istedikleri belliydi. Sonunda John'la yalnız kaldık. John ağzından pipoyu aldı.

— «Bana bak, Jim Hawkins» dedi, «durumun çok tehlikeli. Ölümden de kötü bir şey bekliyor seni: İşkence. Beni başkanlıktan atacaklar. Ne pahasına olursa olsun seni koruyacağım. Böyle bir niyetim yoktu başlangıçta. Senin bütün o anlattıklarından sonra böyle bir karara vardım. Haklı olduğunu anladım. Kendi kendime: «Sen Jim Hawkins'i korursan, sırası gelince o da seni korur, John Silver dedim.»

Yavaş yavaş her şeyi anlamaya başlamıştım.

— «Demek her şeyi kaybettin?» dedim.

— «Evet. Gemi gidince, kellem de tehlikeye girdi. İşte böyle. Koya bakıp da gemiyi göremeyince her şeyden vaz geçtim. Şimdi dışarıda durumu konuşanlar alçak, ahmak insanlardır. Ben senin canını kurtaracağım, Jim. Ama dişe diş, Jim. Sen de John Silver'i ipin ucunda sallanmaktan kurtaracaksın.»

Şaşırmıştım. Yaşlı korsanın istediği şeyi yapabileceğimi pek sanmıyordum.

— «Elimden geleni yaparım» dedim.

— «Beni anlamaya çalış, Jim. Omuzlarımın üzerinde bir baş taşıyorum. Gemiyi nasıl ettinse ettin, güvenlikli bir yere götürdün. Bunu anlayacak kadar aklım var. Hands ile O'Brien'e zaten güvenim yoktu. Şimdi sana bir şey soracağım, Jim: Doktor bana haritayı niçin verdi?»

Yüzümde beliren şaşkınlık okadar içtendi ki, John Silver bu konuda benim hiçbir şey bilmediğimi anladı. Daha başka soru sormaktan vaz geçti.

II

KARA LEKE

KORSANLAR konuşmak üzere dışarıda toplanalı bir hayli olmuştu. Derken, biri içeri girdi. Bana alay ediyormuş gibi gelen bir tavırla Kaptan Silver'i selâmladı. Sonra, meşaleyi bir dakika için almak istedi. Uzun John buna sesini çıkarmadı. Korsan bizi karanlıkta bırakarak çıkıp gitti.

En yakınımdaki mazgaldan dışarıya baktım. Büyük kamp ateşi artık sönmüştü. Meşaleye neden ihtiyaçları olduğunu o zaman anladım.

Sırtın eteğinde durmuşlardı. Biri meşaleyi tutuyordu. Öbürü tam ortalarında diz çök-

müştü. Ayın, meşalenin ışığında elindeki bıçağın parıldadığını görüyordum.

Bıçaklı adamın elinde bir de kitap vardı. Ben bu kitabın nasıl onun eline geçtiğini merak ederken korsan doğruldu. Hep birlikte eve doğru gelmeye başladılar.

— «İşte geliyorlar!» dedim.

Hemen yerime döndüm. Çünkü kendilerini gözetlediğimi anlamalarını istemiyordum.

Uzun John: «Gelsinler bakalım, oğul!» dedi. «Gelecekleri varsa, görecekleri de var!»

Kapı açıldı. Korsanlar eşikte birbirlerine sokulmuş duruyorlardı. İçlerinden birini öne doğru ittiler. Başka bir zaman olsa, adamın çekinerek, süklüm-büklüm yürümesi karşısında kahkahaları salıverirdim.

Adam, sağ elini, kapalı tutarak, öne doğru uzatmıştı.

Uzun John: «Yürü, oğlum, yürü, gel» dedi. «Korkma, seni yemem!»

Bu söz üzerine, korsan cesaret buldu, adımlarını sıklaştırdı. John Silver'in eline bir şey sıkıştırdıktan sonra çabucak arkadaşlarının yanma döndü.

Uzun John Silver eline sıkıştırılan şeye baktı.

— «Kara Leke!» diye haykırdı. «Anlamıştım ya. Peki ama, kâğıdı ner'den buldunuz? Hey, şuraya bakın! Uğursuzluk getirir bu! Kâğıdı İncil'den koparmışsınız! Hangi aptal İncil'e dokunmaya cesaret etti?»

Tom Morgan: «Tamam işte!» dedi. «Ben size dememiş miydim? Bundan hayır çıkmayacak!»

— «Ne yapalım!» dedi John Silver. «Bunu siz kendiniz kararlaştırdınız. Şimdi hepiniz birden ipte sallanacaksınız. İncil'den kâğıt koparmayı hanginiz akıl etti?»

— «Dick.»

— «Öyleyse Dick dua etmeye başlasın.»

Sarı gözlü korsan Uzun John'un sözünü kesti.

— «Uzun lafı bırak, John Silver!» dedi. «Sen kâğıdı çevir de arkasında yazılı olanı oku. Ondan sonra konuşursun.»

Uzun John: «Aferin George!» dedi. «İş konusunda nekadar ciddî olduğunu bilirim ben senin. Evet, ne yazılı bakayım? Ha, «Azledil-

din!» Böyle yazıyor, değil mi? Çok güzel yazmışsınız. Sen yazdın değil mi, George? Arkadaşlarının önderliğini yaptığın belli. Yerimi senin alcağına eminim. Buna şaşmam da. Şu meşaleyi gene bana verir misiniz, lütfen? Pipom sönmüş.»

— «Hadi, hadi!» dedi George, «bizi artık aldatamazsın. Şakadan hoşlanırsın, bilirim. Ama, artık azledildin. Şu fıçının üstünden in de kararımız yerine gelsin!»

John Silver, tiksinir gibi bir tavırla: «Ben seni kuralları bilirsin sanıyordum» dedi. «Sen bilmesen bile ben biliyorum, George. Ben gene de sizin hepinizin kaptanıyım. Şikâyetlerinizi söyleyip de benim vereceğim karşılığı alıncaya dek hiçbir şey değiştirilemez. Kara Leke'nize gelince; benim için bir metelik bile etmez!»

— «Ya, öyle mi?» dedi George. «Bir kere, bu yolculuğu sen rezil ettin... Bunu inkâr edecek cesaretin yoktur sanırım. İkincisi, yok yere düşmanımızın buradan çıkıp gitmesine izin verdin. Bizi de arkalarından yollamadın. Buradan niçin çıkıp gitmek istediler? Bilmiyorum. Bir nedeni vardı besbelli. Sonra bu çocuk var.»

Uzun John, sakin bir tavırla: «Hepsi bukadar mı?» diye sordu.

— «Yetmez mi?» dedi George. «Beceriksizliğin yüzünden hepimiz ipte sallanacağız!»

Uzun John: «Güzel!» dedi. «Şimdi buraya bakın! Bütün bunlara karşılık vereceğim. Yolculuğu rezil ettiğimi söylüyorsunuz, değil mi? Ben bu yolculuktan ne umuyordum? Hepiniz biliyorsunuz. Defineyi ele geçirecek, «Hispaniola» ile sağ-salim dönecektik. Peki, bana kim karşı geldi? Kimse. Beni kim kaptan seçti? Anderson, Hands, bir de sen, George Merry!»

John Silver sustu. Korsanların yüzündeki anlamdan bu sözlerin boşa gitmediğini anlıyordum.

John Silver yeniden konuşmaya başladı:

— «Bu çocuğu öldürmek mi istiyorsunuz? Büyük aptallık olur. Son fırsatımızı da kaybetmiş oluruz. Benim düşüncem böyle. Sonra, düşmanlarımızı buradan boş yere bırakmadım ben. Karşılığında çok istediğimiz bir şeyi elde ettim.»

Uzun John gülerek George'un yüzüne baktı. Yere bir kâğıt fırlattı. Kâğıdı hemen tanı-

dım: Üzerinde üç tane kırmızı haç işareti bulunan sarı kâğıttı bu. Definenin yerini gösteren kâğıt! Doktor'un bunu John Silver'e niçin verdiğini bir türlü anlayamadım.

Korsanlar kâğıdın üstüne atıldılar. Elden ele dolaştırdılar. Çok sevinmişlerdi. Gülüşüyorlardı. Yalnız defineyi elde etmekle kalmamışlar, birlikte dönüş yolculuğuna çıkmış gibiydiler.

Biri: «Evet» dedi, «Flint'in haritası bu!»

— «Olabilir» dedi George, «ama, gemi olmadıktan sonra defineyi buradan nasıl götüreceğiz?»

John Silver birdenbire yerinden fırladı. Bir eliyle duvara tutunmuştu.

— «George!» diye kükredi, «bir daha bu şekilde konuşursan seni dövüşmeye çağırırım! Defineyi nasıl mı götüreceğiz? Bunu ben değil, siz düşüneceksiniz. Aptalca davranışlarınızla gemiyi bana siz kaybettirdiniz. Kızdırma beni! Bundan sonra konuşmana biraz dikkat et!»

Yaşlı Morgan: «Pek yerinde bir davranış!» dedi.

Uzun John: «Elbette!» dedi. «Siz gemiyi kaybettiniz, ben defineyi buldum. Kim daha üstünmüş? Şimdi istifa ediyorum! Artık kimi isterseniz onu kaptan seçin! Ben bıktım bu işten!»

— «Kaptan Silver!» diye bağırıştılar. «Yaşasın Kızarmış Domuz! Kızarmış Domuz kaptanımızdır!»

Böylece mesele çözümlendi. Birer kadeh içki içtikten sonra yattık. Uzun John —şimdiki adıyla Kaptan Silver— öcünü almak için George Merry'i nöbetçi koydu. Ödevini büyük bir bağlılıkla yerine getirmezse, onu öldüreceğini söylemekten de geri kalmadı.

Bir süre gözüme uyku girmedi. Günün çeşitli korkunç olayları aklımdan çıkmıyordu. Sonra, Kaptan Silver güç durumdaydı. Bir yandan korsanları emri altında tutmak, bir yandan da hayatını korumak zorunda kalmıştı. Ben bunları düşünürken o, bir köşeye kıvrılmış, horul-horul uyuyordu.

III

ŞEREF SÖZÜ

UYANDIM. Daha doğrusu, hepimiz uyandık. Gece koyduğumuz, kapımn yanında uyuyakalmış olan nöbetçi bile yerinden fırladı. Ormanın kıyısından güçlü bir ses bize bağırıyordu:

— «Kaledekiler, hey! Doktor geldi!»

Gerçekten de gelen Doktor'du. Onun sesini işitmekten duyduğum sevinci kaçmış olmamdan dolayı duyduğum utanç gölgeliyordu. Doktor'un yüzüne bakmaya cesaretim yoktu.

Bu saatte buraya geldiğine göre, karanlıkta kalkmış olmalıydı. Çünkü gün daha yeni ışıyordu. Mazgala koşup baktım: Bir zamanlar

tıpkı Uzun John'un durduğu gibi, dizlerine kadar sis içine gömülü duruyordu.

Uzun John: «Siz misiniz, Doktor?» dedi. Artık iyice kendine gelmişti. Sesinde iyi niyet okunuyordu. «Pek erkencisiniz bugün. George, Doktor'a yardım et de gelsin. Size bir müjdemiz var, efendim. Buraya küçük bir misafir geldi. Hah, ha!»

Bu sırada Doktor Livesey, Uzun John'un yanma kadar gelmişti. Bu söz üzerine birden durdu.

— «Jim mi yoksa?» dedi.

Sesindeki değişiklik açıkça belli oluyordu.

— «Ta kendisi!»

Doktor, biraz durakladıktan sonra: «Güzel, güzel!» dedi. «Önce işimizi görelim de sonra konuşuruz, Kaptan Silver. Şimdi şu senin hastalara bakalım.»

Biraz sonra evden içeri girmişti. Bana şöyle bir baş salladıktan sonra hastalara bakmaya başladı. Bu korsanlar arasında hayatı pamuk ipliğine bağlıydı; öyleyken okadar rahat davranıyordu ki çok geçmeden korsanlar da onun etkisinde kaldılar. Aralarında hiçbir şey

olmamış gibi davranmaya başladılar... Doktor hâlâ geminin hekimi, onlar da geminin tayfalarıydılar sanki!

Doktor, başı sarılı hastaya: «Durumun iyiye gidiyor» dedi. «Evet, George, sen nasılsın? Rengini pek iyi görmüyorum. Verdiğim ilâcı almadın mı?»

Tom Morgan: «Aldı, efendim, aldı» dedi.

Doktor Livesey o tatlı sesiyle: «Doğrusu hepinizin de sağlıklı, sağlam olmasını isterim.» dedi. «İpte sallanmanız için, elbette!»

Korsanlar birbirlerine baktılar.

Doktor hepsinin ilâçlarını verdikten sonra bana doğru başını salladı:

— «Şimdi bu küçükle konuşmak isterim» dedi.

George Merry, kapıda durmuş, Doktor'un verdiği ilâcın acılığını gidermek için yere tükürüyordu. Doktor'un isteğini duyar duymaz. «Olmaz!» diye atıldı.

Uzun John, elinin ayasıyla konyak fıçısına vurdu.

— «Susun!» diye kükredi. Öfkeyle çevresine bakındı. «Doktor» dedi, «ben de aynı şeyi

düşünüyordum. Çünkü bu çocuğa nekadar düşkün olduğunuzu bilirim. İyiliğiniz karşısında utanıyoruz doğrusu. Size güvenimiz var. Jim Hawkins, soylu bir kişi gibi (çünkü sen doğuştan bir soylu kişisin) kaçmayacağına söz verir misin?»

Hemen söz verdim.

Uzun John: «Öyleyse» dedi, «siz duvarın öteki yanına geçin, Doktor. Ben de çocuğu kazıkların bulunduğu yere getireceğim. Oradan konuşursunuz. İyi günler, efendim. Şövalye ile Kaptan Smollett'e de saygılarımı iletin.»

Silver'in bu davranışı korsanların hiç hoşuna gitmemişti. Homurdanmaya başladılar. Alçaklık ettiğini, iki yüzlü oyun oynadığını söylediler. John buna aldırış bile etmedi. Ateş yakmalarını emretti. Sonra, koltuk değneğini aldı, bir elini omzuma koyarak, beni dışarı çıkarttı.

— «Yavaş yürü, oğlum, yavaş» diye fısıldadı. «Acele edersek kuşkulanır, birden çevremizi sararlar.»

Gerektiğinden de ağır yürüyerek kumluğu geçtik. Silver durdu. Doktorla konuşacak kadar yakına gelmiştik.

Uzun John: «Doktor» dedi, «çocuk size kendisinin hayatını nasıl kurtardığımı anlatsın. Lütfen bunu unutmayın. Bu yüzden beni kaptanlıktan atmaya kalkıştılar. Şimdi yalnız benim değil, çocuğun hayatı da tehlikede. Bana iyi bir şey söyleyin de umutlanayım, savaşımı sürdüreyim.»

John Silver'in sesi de, davranışı da şaşılacak kadar değişmişti.

Doktor: «Ne o, John, korkuyor musun?» diye sordu.

John: «Hayır, ben korkak değilimdir, Doktor» dedi. «Yalnız, darağacını düşününce titremekten kendimi alamıyorum. Siz dürüst, iyi bir insansınız. Sizin kadar iyi bir insana rastlamadığımı söyleyebilirim! Yaptığım iyiliği unutmayacağınıza eminim. Şimdi sizi Jim'le yalnız bırakıyorum.»

Bunları söyledikten sonra uzaklaştı. Bizi işitemeyeceği bir yere kadar gidip durdu.

Doktor, bana üzgün üzgün bakarak: «Demek böyle» dedi, «korsanların arasmdasın ha, Jim? Seni suçlayamıyorum. Yalnız şu var ki Kaptan Smollett sağlamken gitmeye kalkışma-

dm da, o yaralanınca ilk işin kaçmak oldu. Alçakça bir davranış bu!»

Ağlamaya başladım.

— «Doktor» dedim, «bağışlayın beni. Kendimi çok suçlu görüyorum. Artık ölümden korkmuyorum; zaten John Silver olmasaydı şimdi çoktan ölmüştüm. Ben asıl işkenceden korkuyorum. Bana işkence etmeye kalkışırlarsa...»

Doktor: «Jim» diye sözümü kesti, «buna dayanamam Jim! Duvarı atla, birlikte kaçalım.»

— «Olmaz, Doktor, söz verdim.»

— «Biliyorum, biliyorum!» diye atıldı. «Artık elimizden bir şey gelmez. Her türlü suçu, utancı üzerime alıyorum. Seni burada bırakamam. Hadi atla! Bir sıçrayışta duvarı aşarsın. Birlikte kaçarız!»

— «Olmaz!» diye karşılık verdim. «John Silver bana güvendi. Ben de söz verdim. Kaçamam! Yalnız, bırakın da sözümü bitireyim, Doktor. Bana işkence etmeye kalkışırlarsa, belki geminin nerede olduğunu ağzımdan kaçırırım. Çünkü gemiyi kaçırdım. Talihim yaver

gitti de bu işi becerdim. Kuzey Körfezi'nde karaya oturmuş duruyor. Sular yükseldiğinde onu oradan çıkartabilirsiniz.»

— «Gemi mi?» diye haykırdı Doktor.

Ona çabucak başımdan geçenleri anlattım. Sözümü hiç kesmeden dinledi. Sonunda, başını salladı.

— «Kaderin bir cilvesi bu!» dedi. «Her seferinde hayatımızı kurtaran sen oluyorsun. Buna karşılık bırakayım da seni öldürsünler mi? Hayır! Adamların ayaklanacaklarını bize sen haber verdin. Ben Gunn'ı sen buldun... Belki de hayatının en önemli işini yaptın.»

Doktor burada durdu.

— «Hey, John Silver!» diye haykırdı. «Silver, buraya gel! Sana verilecek bir öğüdüm var!»

John Silver bize doğru yaklaşınca Doktor: «Şu defineyi aramak için pek acele etmeyin!» dedi.

Uzun John: «Ben de aynı şeyi düşünüyorum ama, efendim» dedi, «şu çocuğun hayatını da, benim hayatımı da kurtarmak için bir ân önce defineyi aramaya çıkmamız gerekiyor.»

Doktor: «Peki, öyleyse» dedi. «Yalnız, defineyi bulunca kendinize dikkat edin.»

Uzun John: «Efendim, şur'da erkek erkeğe konuşuyoruz» dedi. «Bana söylemediğiniz çok şey var. Bir tanesi, kaleden niçin ayrıldınız? Haritayı niçin bana verdiniz? Bunları bilmiyorum. Emirlerinizi gözüm kapalı kabul ediyorum. Karşılığında umut dolu bir söz işitmiyorum. Bukadarı yeter artık. Bana her şeyi anlatmazsanız anlaşmamızı bozacağım!»

Doktor düşünceli bir tavırla: «Olmaz!» dedi. «Hiçbir şey söyleyemem. Çünkü bu sır yalnız bana ait değil. Öyle olsaydı sana bütün bildiklerimi anlatmaktan çekinmezdim. Yalnız, sana bir umut verebilirim, John Silver. Bu kurt kapanından sağ-salim kurtulursak, selâmetin için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum.»

John Silver'in yüzü aydınlanmıştı.

— «Bukadarı da yeter, efendim!» diye atıldı.

Doktor ikimize de selâm vererek ayrıldı.

IV

DEFİNE AVI

İKİMİZ yalnız kalınca, Uzun John: «Jim» dedi, «ben senin hayatını kurtardımsa, sen de benim hayatımı kurtardın! Bunu hiç unutmayacağım. Doktor'un sana kaçmanı işaret ettiğini gözümün ucuyla gördüm. Senin de bu teklife yanaşmadığını, kulağımla işitiyormuşum gibi, anladım. İşte bu benim ilk umut ışığımdır. Bunu da sana borçluyum. Şimdi defineyi aramaya çıkıyoruz. Birbirimizden hiç ayrılmamalıyız. Ne pahasına olursa olsun canımızı kurtaracağız!»

O sırada korsanlardan biri yemeğin hazır olduğunu bildirdi. Çok geçmeden peksimetle

kızarmış yağdan ibaret olan yemeğimizin başına oturmuştuk.

Bir öküzü pişirecek büyüklükte ateş yakmışlardı. Yanma yaklaşılmıyordu. Yemek de pek boldu. Ben ömrümde hiç bukadar yarını düşünmeden davranan kişiler görmemiştim. Omzunda papağanı ile yemeğini yiyen John Silver bile bu düşüncesizliğe sesini çıkarmadı. Bu da beni şaşırttı. Çünkü onun hiç bukadar kurnazca davrandığını görmemiştim.

Uzun John: «Evet, arkadaşlar» dedi, «Kızarmış Domuz aranızda bulunduğu için kendinizi talihli sayın. Onların gemisi var ama, biz de defineyi elde edeceğiz. Ondan sonra, gemiyi nereye sakladıklarım araştırırız. Kayıklarımızın olması da bizi onlara üstün kılıyor.»

Bir yandan yemeğini yiyor, bir yandan da konuşuyordu. Adamların hepsinin de keyfi yerindeydi. Çok geçmeden hazırlandık.

Orada bizi seyreden biri olsa mutlaka halimize gülerdi. Benden başka hepsi tepeden tırnağa silâhlanmışlardı. Üzerimizde kir-pas içinde gemici elbiseleri vardı. Silver omzuna iki tüfek asmıştı. Belindeki kamasının yanı sıra,

ceplerinde de birer tabanca vardı. Üstüne üstelik Papağan Flint de omzuna kurulup oturmuştu.

Benim belime bir ip bağlanmıştı. İpin ucu John'daydı. İpi kimi zaman elinde, kimi zaman da kuvvetli dişleri arasında tutuyordu. Evcilleştirilmiş bir ayı gibi, peşlerinden gidiyordum.

Ötekiler de çeşitli eşyalar yüklenmişlerdi. Kimisi «Hispaniola» dan getirdiği kazmayı, küreği taşıyordu; kimisi de yiyecekleri. John Silver Doktor'la anlaşmamış olsaydı korsanlar suyla, peksimetle yetinmek zorunda kalacaklardı. Çünkü bütün yiyecekleri bizim gemiden taşıdıklarımızdı.

Böylece, yola düzüldük. Kıyıya indik. Daha emin olmak için kayıklardan ikisini de yanımıza alacaktık. Kumsala gelince ikiye ayrıldık. İki kayığa yerleşerek küreklere asıldık.

Bir yandan da haritayı tartışıyorlardı. Kırmızı haç işareti definenin tam yerini gösteremeyecek kadar büyüktü. Haritanın arka tarafındaki yazıları da sökemiyorlardı. Onlara pek karışık geliyordu. Bu yazılar okuyucularımızın hatırlayacağı üzre şöyleydi:

«Büyük ağaç, Küçük Dürbün Tepesi sırtı, çeyrek-kuzeydoğu yönü.

«İskele Adası, çeyrek-güneydoğu, çeyrek kuzey.

«On adım.»

Böylece, asıl işaret büyük ağaçtı; oysa, tam karşımızda seksen, yüz metre yüksekliğinde bir yayla vardı. Kuzeyde Küçük Dürbün Tepesi'nin güney yamacıyla birleşiyordu. Sonra güneye doğru yeniden yükseliyordu. Yaylanın üstünde çeşitli boyda çam ağaçları vardı; bunlardan hangisinin Kaptan Flint'in sözünü ettiği ağaç olduğunu anlamak için yaylaya çıkmak, pusulaya bakmak gerekiyordu.

Daha yarı yola gelmeden, korsanların herbiri kendine göre bir ağaç seçmişti. John Silver omuzlarını silkiyor, oraya varıncaya dek beklemelerini söylüyordu.

John Silver'in emriyle, kürekleri yavaş yavaş çekiyorduk... korsanların yorulmalarını istemediği için böyle emir vermişti. Oldukça uzun bir geçitten geçtikten sonra ikinci bir çayın ağzına geldik. Bu çay Küçük Dürbün Tepesi'nin ormanlık yamacından akıp geliyordu.

Buradan sola dönerek yaylaya doğru yamacı tırmanmaya başladık.

Önceleri toprağın yumuşaklığı, fundalıklar rahat yürümemize engel oluyordu. Bu yüzden bir hayli zaman kaybettik. Sonra, bayır yavaş yavaş sertleşmeye başladı. Şimdi daha rahat yürüyorduk. Burası gerçekten adanın en güzel yeriydi. Otların yerini çeşitli kokulu çiçekler almıştı. Bunun yanı sıra havada pek duru, tertemizdi.

Korsanlar yelpaze biçimi açıldılar. Birbirlerine bağırışıyorlar, ileri, geri sıçrıyorlardı. Ortada, oldukça geriden John Silver'le ben geliyorduk. John ofluyor, pohluyordu. Arada-sırada ona yardım etmek zorunda kalıyordum. Yoksa, az kalsın gerisin geriye kayıp yuvarlanacaktı.

Böylece, yarım saat kadar gittik. Tam yaylaya çıkmak üzereydik ki, en önde gidenler çığlıklar atarak arkadaşlarını yanlarına çağırdılar. Bir şeyden dolayı korkuya kapılmış gibiydiler. Ötekiler de yanlarına koştular.

Tom Morgan, sağdan gelip yanımızdan ge-

çerken: «Defineyi bulmuş olamazlar» dedi. «Define ta yukarıda!»

Gerçekten de buldukları şey define değil, bambaşka bir şeydi. Oldukça yüksek bir çam ağacının dibinde bir iskelet duruyordu. Üzeri kısmen yeşilliklerle kaplanmıştı. Birtakım elbise parçaları da sallanıyordu.

Belliydi ki hepsinin yüreği korkudan ürpermişti, çünkü yerlerinden kıpırdamıyorlardı. İçlerinde en cesur olanı Morgan'mış.

— «Bir gemici bu!» dedi. İskeletin ta yanına dek gitmişti. Yerdeki kumaş parçalarını inceliyordu. «Bunlar da gemicilere özgü kumaşlar.»

John Silver de: «Evet, evet!» dedi. «Yalnız, iskeletin bu biçim duruşu tuhaf. Bunda bir iş var!»

Dikkatle bakınca iskeletin duruşundaki gariplik fark ediliyordu: Adam, kollarım bacaklarının ters doğrultusuna uzatmış, dümdüz yatıyordu.

Uzun John: «Benim aklıma bir şey geldi» dedi. «İşte pusula. İskelet adasının en yüksek

noktası bir diş gibi uzanmış duruyor. Şu kemiklerin uzanış doğrultusunu ölçün bakalım.»

İsteği yerine getirildi. İskelet tam ada doğrultusunda yatıyordu. Pusula da gerçekten çeyrek güneydoğu-çeyrek kuzeyi gösteriyordu.

John: «Buna emindim!» diye atıldı. «Bu bir işarettir. Define işte tam orada gömülü! Aman yarabbi! Flint'i düşündükçe içim buz kesiliyor. Bu onun korkunç şakalarından biri. Buna eminim. Bence şöyle oldu: Kaptan Flint altı kişi ile buraya geldi. Hepsini birer birer öldürdü. Bunu da buraya, pusulaya bakarak, yatırdı! Sarı saçlı birinin iskeleti bu. Allardyce olabilir. Sen Allardyce «tanırdın, değil mi, Tom Morgan?»

— «Tanırdım, ya!» dedi Morgan. «Bana borcu vardı. Karaya çıkarken de yanına benim bıçağımı almıştı.»

Korsanlardan biri: «Bıçak dedin de aklıma geldi» dedi. «Bıçak buralarda bir yerde olmalı.»

Araştırdılar. Bir şey bulamadılar.

Merry: «Bana garip görünüyor bu!» dedi. «Bunda bir iş var.»

— «Evet» dedi John Silver. «Ben de öyle düşünüyorum. Flint yaşıyor olsaydı halimiz haraptı. Burada Flint altı kişiye karşı tek başına çarpıştı. Bak, altı kişinin yalnız kemikleri kalmış.»

Morgan: «Flint'in ölümünü gördüm ben» dedi. «Billy beni içeri almıştı. Gözlerimle gördüm.»

Başı sarılı olan korsan: «Öldü elbette!» dedi. «Yalnız, ruhu buralarda dolaşıyorsa...»

John Silver: «Hadi, hadi!» dedi. «Kesin bu konuşmayı! Flint öldü, gitti!»

Yola koyulduk. Korsanlar artık darmadağınık koşamıyorlardı da. Bağırışmıyorlardı da. Yan yana yürüyorlar, alçak sesle konuşuyorlardı. Ölmüş korsanın verdiği korku içlerine çökmüştü.

V

DEFİNE BULUNDU

BİRAZ bu korkunun verdiği ürküntüden dolayı, biraz da dinlenmek için, John Silver'le korsanlar bayırın tepesine gelir gelmez oturdular.

Yayla bir parça batıya doğru eğimli olduğu için, bulunduğumuz yerden adının geniş bir bölümünü görebiliyorduk. Aşağıda orman örtüsü hiç kesintiye uğramıyormuş gibi uzanıyordu. Uzakta dalgaların kıyıya çarpmasından çıkan seslerden başka çevrede çıt yoktu. Bu da içinde bulunduğumuz yalnızlık duygusunu daha çok artırıyordu.

John Silver oturduğu yerde pusula ile hesaplar yapıyordu:

— «Üç tane büyük ağaç var. Üçü de hemen hemen İskelet Adası doğrultusunda bulunuyor. Küçük Dürbün Tepesi'nin yamacı derken şu noktanın belirtilmek istendiğini sanıyorum. Artık defineyi elimizle koymuş gibi bulacağız!»

Tom Morgan: «Ben okadar emin değilim!» diye homurdandı. «Kaptan Flint'in nasıl bir adam olduğunu düşününce bunun okadar kolay olabileceğini sanmıyorum.»

John: «Dua et ki, Kaptan Flint artık yaşamıyor!» dedi.

Şimdi aralarında Kaptan Flint'i konuşuyorlardı. Herbiri onunla ilgili bir anısını anlatıyordu. Başka bir dünyada yaşıyor gibiydiler.

Sonra, birden, önümüzdeki ağaçların arasından ince, titrek bir ses o çok iyi bildiğim türküyü söylemeye başladı:

«Ölünün sandığı üstünde onbeş kişi,

Yo-ho-ho, bir şişe de içki!»

Korsanların hiç bukadar korktuklarını, ürktüklerini görmemiştim. Altısının da benzi kül gibi oldu. Birkaçı ayağa fırladı. Tom Morgan yerde sürünüyordu:

— «Flint bu! Aman yarabbim!» diye inledi.

Türkü başladığı gibi gene birden kesildi.

John Silver, dudakları titreyerek: «Hadi bakalım!» dedi. «Toparlanın! Sesi tanıyamadım ama, bizim gibi birinin sesi olduğuna eminim.»

Konuşurken cesaretini toparlamıştı; yüzüne de renk gelmişti. Ötekiler de ondan örnek almaya başlamışlardı. Tam bu sırada o ses yeniden işitildi:

— «Darby Macgraw! Darby Macgraw!». Sonra daha da yükseldi: «Konyak getir bana, Darby!»

Korsanlar oldukları yere mıhlanmış gibi durdular. Gözler yerlerinden uğramıştı. Ses sustuktan sonra bile öylece kıpırdamadan durdular.

Sonra biri: «Tamam!» dedi. «Hadi kaçalım!»

Tom Morgan: «Flint'in son sözleriydi o işittiğimiz!» diye fısıldadı. «Son sözleri!»

Dick, İncil'ini açmış, dua ediyordu. Denizci olup da bu korsanların arasına düşmeden önce iyi yetiştirilmiş; okumuş bir adamdı o.

Uzun John gene de yenilgiyi kabul etmiyordu. Korkudan dişlerinin birbirine çarptığını işitiyordum ama, bütün bütün yenik düşmemişti daha.

— «Bu adada hiç kimse Darby'yi bilmez» dedi. «Bizden başka hiç kimse bilmez.» Sonra büyük bir çaba harcayarak: «Arkadaşlar» diye bağırdı, «ben buraya defineyi elde etmek için geldim. Hayattayken bile Flint'ten korkmadım ben. Şimdi hiç korkmam. Dörtyüz metre ötemizde yediyüz bin altın yatıyor. Ben yalnız bunu düşünüyorum!»

Ne var ki arkadaşlarında hal kalmamıştı. Korkuları her ân biraz daha artıyordu.

En sonunda John: «Hay körolasıca!» diye bağırdı. «Ben Gunn bu!»

Morgan da: «Evet, evet, onun sesiydi» diye John Silver'i destekledi. Süründüğü yerden fırlıyarak ayağa kalktı. «Ben Gunn'dı bu!»

Merry: «Ben Gunn da kim oluyormuş!» dedi. «Diri, ölü, hiç önemi yok!»

Hemen toparlandılar. Yüzlerine renk geldi. Aralarında konuşmaya başladılar. Arada-bir durup çevrelerine kulak vererek yola düzüldüler.

Büyük ağaçların ilkine vardığımızda pusula aranılanın bu ağaç olmadığını gösterdi. İkincisi de öyle çıktı. Üçüncü ağaç hepsinden büyüktü. Gökyüzüne doğru yetmiş metre kadar yükseliyordu. Ne var ki arkadaşlarımı etkileyen, ağacın yüksekliğinden çok, gölgesinin düştüğü yönde bir yere gümülü duran yediyüz bin altındı. Hepsinin gözlerinde çılgınca ışıklar belirmişti. Uçar gibi yürüyorlardı. Bütün umutlar, bütün hayaller bu define üzerinde toplanmıştı.

John Silver koltuk değneğinin üstünde zıplıyordu. Burun delikleri ihtirasla titriyor, açılıp kapanıyordu. Sinekler terden pırıl pırıl parlayan yüzüne konunca, korkunç küfürler savuruyordu. Zaman zaman da bana öldürücü bir bakışla bakıyordu. Asıl düşüncelerini belli etmesine aldırmıyordu.

Anlıyordum: Altının bukadar yakında oluşu ona her şeyi unutturmuştu. Altınları tek

başına eline geçirmek, «Hispaniola»yı bulup defineyi gece karanlığında oraya taşımak, bunun içinde adadakileri teker teker öldürmek istediği belliydi.

Bu düşüncelerle okadar sarsılmıştım ki, korsanlara ayak uyduramıyordum. Arada-sırada sendeliyordum. O zaman John Silver ipi hırsla çekiyor, yüzüme kötü kötü bakıyordu.

Şimdi çalılığın kıyısına gelmiştik.

Merry: «Hayda, arkadaşlar!» diye bağırdı. «Hep birden!»

En öndekiler koşmaya başladılar.

Sonra birdenbire durdular. Öfkeli bir haykırış yükseldi. John Silver adımlarını hızlandırdı. Biraz sonra biz de durakladık.

Önümüzde geniş bir çukur açılıyordu. Bunun bir hayli zaman önce kazılmış olduğu belliydi, çünkü kıyıları çökmüş, dibinde de otlar bitmişti. İçinde ikiye ayrılmış bir kürek sapı ile sandık tahtaları görülüyordu. Tahtalardan birinin üstünde, kızgın demirle kazınmış «Walrus» yazısını okudum. Flint'in gemisinin adıydı bu.

Burada ne olduğumu anlamak güç değildi. Her şey apaçıktı: Define bulunmuş, soyulup soğana çevrilmişti. Yediyüz bin altın uçup gitmişti.

VI

ÜÇ EL SİLÂH

HAYAL kırıklığının böylesi dünyada görülmemiştir. Korsanların herbiri yıldırım çarpmış gibi kakakaldı. Yalnız, John Silver'in şaşkınlığı çabuk geçti. Bütün benliğiyle kendini bu defineye adamıştı o. Hayal kırıklığı nekadar büyük olursa olsun, ötekilerin kendilerini toparlamalarına fırsat vermen harekete geçti.

— «Jim» diye fısıldadı, «şunu al. Hazır ol.»

Bana çift namlulu bir tabanca uzattı.

Sonra, ağır ağır kuzeye doğru yürüdü. Birkaç adımda çukurun öte yanına geçmiştik. Beş tayfa arkamızda kalmıştı. Durdu. Sonra bana

bakıp başını salladı. Bu bakışıyla: «Çok kötü sıkıştırıldık!» demek ister gibiydi.

Şimdi bakışları dostçaydı; ondaki bu değişiklikler beni öyle sarsmıştı ki, «Demek gene cephe değiştirdin!» demekten kendimi alamadım.

Uzun John'un buna karşılık verecek zamanı yoktu. Korsanlar küfrederek, birbiri peşi sıra, çukura atladılar. Tahtaları bir yana fırlatarak elleriyle toprağı kazmaya başladılar.

Tom Morgan bir altın buldu. Küfürler savurarak altını havaya kaldırdı. Sonra altın elden ele dolaştı.

Merry: «Şuna bak!» diye altını John'a doğru salladı. «Senin yediyüz bin altının bu ha? Odun kafalı!»

John Silver alaylı bir sesle: «Kazın, çocuklar, kazın!» dedi. «Birkaç tane fıstık bulursanız hiç şaşmam!»

Merry: «Fıstık ha!» diye öfkeden çığlık çığlığa haykırdı. «Arkadaşlar, işitiyor musunuz? Bakın, size söylüyorum: Bu adam her şeyi daha başlangıçtan beri biliyordu! Yüzüne bakın, şunun! Her şey belli oluyor!»

John: «Ah, Merry!» dedi, «gene Kaptanına karşıgeliyorsun. Çok atılgan bir adamsın sen!»

Şu var ki şimdi hepsi Merry'den yana olmuşlardı. Öfkeli öfkeli bakarak çukurdan çıkmaya başladılar. Lehimize saydığım tek bir şey dikkatimi çekti: Bizim bulunduğumuz yerin karşı yanından çıkıyorlardı.

Evet, işte böyle: İkimiz bir yanda, beş kişi öteki yanda, çukur aramızda olduğu halde duruyorduk. Hiç kimse kavgaya önce başlamayı göze alamıyor. John yerinden bile kıpırdamadı; korsanlara bakıyor, değneğine dayanmış, dimdik duruyordu. Onu hiç bukadar sakin gördüğümü hatırlamıyordum. Çok cesur bir kişi olduğuna hiç şüphe yoktu.

Sonunda, Merry bir konuşma yapmanın uygun olacağını düşündü.

— «Arkadaşlar» dedi, «orada ikisi yalnızlar. Birisi bizi buraya getirip çıkmaza sokan bir moruk, ötekisi de yüreğini parçalamak istediğim bir çocuk. Şimdi, arkadaşlar...»

Kollarını havada sallıyor, sesi gittikçe yükseliyordu. Arkadaşlarına önderlik etmek istediği belli oluyordu.

Tam o sırada «Bom! Bom! Bom!..» diye, koruluktan üç tüfek sesi işitildi. Merry tepe-taklak çukurun içine yuvarlandı. Başı sargılı adam boylu boyunca yere serildi: Ölmüştü ama, hâlâ titriyordu. Kalan üç kişi de canlarını kurtarmak için olanca güçleriyle kaçmaya başladılar.

Bu sırada, göz açıp kapayıncaya kadar, Uzun John çukurun içinde çırpman George Merry'ye iki el ateş etmişti. Merry sırt üstü düşüp ölürken, John: «En sonunda hakkından geldim, George!» dedi.

O sırada, Doktor, Gray, Ben Gunn yanımıza geldiler.

Doktor: «İleri!» diye bağırdı. «Çabuk olun. çocuklar! Kayıklara varmalarına engel olmalıyız!»

İleriye atıldık. Göğsümüze dek otların içine gömülmemize rağmen hızla koşuyorduk.

John Silver yanımızdan ayrılmamaya çok dikkat ediyordu. Bu adamın, değneğinin üstünde, kalbi çatlayacakmış gibi atarak, sıçraya sıçraya bize yetişmeye çalışması olağanüstü bir şeydi. Doktor da aynı kanıdaydı. Büyük bir çaba harcamasına rağmen bizden yirmibeş, otuz

metre geride kalmıştı. Sırtın eteğine vardığımızda soluk soluğa idi, ner'deyse boğulacaktı.

— «Doktor!» diye haykırdı. «Bakın! Aceleye lüzum yok!»

Gerçekten de acele etmek gereksizdi. Yaylanın daha çıplak bir noktasında, sağ kalan üç korsanın hep aynı yöne, Mizana Tepesi'ne doğdu koştuklarını görüyorduk.

Biz onlarla kayıklar arasında bulunuyorduk. Dördümüz soluk almak için oturduk. Bu sırada Uzun John Silver yüzünü silerek ağır ağır yanımıza geldi.

— «Sağ ol, Doktor» dedi. «Benim de, Jim Hawkins'in imdadımıza tam zamanında yetiştin.»

Sonra Ben Gunn'a döndü:

— «Demek sensin, Ben Gunn! Evet, çok naziksin, doğrusu!»

Ben Gunn şaşkınlığından bir yılanbalığı gibi kıvranarak: «Benim, ben!» diye kekeledi. Uzun bir zaman sonra da: «Nasılsınız, Bay Silver? İyisiniz, değil mi?» diye sordu.

Doktor, korsanların kaçarlarken bıraktıkları küreklerden birini alması için Gray'i geri

yolladı. Sonra tepeden aşağı, kayıkların bulunduğu yere doğru giderken, başından geçenleri kısaca anlattı. Ben Gunn'm baş rolü oynadığı bu olaylar dizisi John Silver'i çok ilgilendirdi:

Ben Gunn adada tek başına yaptığı uzun dolaşmalar sırasında iskeleti bulmuş, üzerindekileri almış gitmiş, defineyi bulmuş. Çukuru kazan da oymuş. Çukurun içindeki kürek sapıda onunmuş. Defineyi sırtında, büyük çam ağacının dibinden, adanın kuzeydoğusunda bulunan iki doruklu tepedeki mağarasına taşımış. Define, «Hispaniola»nın adaya yanaşmasından daha iki ay önce güvenlik altında bulunuyormuş.

Doktor bunu Ben Gunn'dan kanlı saldırının yapıldığı gün öğrenmiş. Ertesi sabah geminin yerinde durmadığını görünce de John Silver'e gitmiş, artık gereği kalmayan haritayı ona vermiş. Ellerindeki büyük yiyeceği de vermiş. Çünkü Ben Gunn'm mağarasında bol bol tuzlanmış keçi eti varmış. Kaleden iki doruklu tepeye güvenlikle gidebilmek için gereken ne varsa hepsini vermiş. O tepede sıtma tehlike-

sinden uzak olacaklar, aynı zamanda defineyi koruyabileceklermiş.

Sonra, Doktor, o sabah, asilere hazırladığı oyuna benim kurban gitmem ihtimalini düşünerek, dosdoğru mağaraya koşuyor. Kaptanı Şövalye'ye bırakarak, Gray ile Ben Gunn'ı alıp, adanın ortasından çamlığa geliyor. Burada pusu kuruyorlar. Çok geçmeden, bizim kendilerinden önde olduğumuzu anlıyor, asileri oyalamak için, çok hızlı koşan Ben Gunn'ı önden yolluyor.

Ben Gunn denizcilerin boşinanlara karşı ne kadar zayıf olduklarını bildiği için o denizci türküsünü söylüyor. Bu oyununda başarı sağlamıştı ki, Doktor ile Gray bize yetişmişlerdi.

Uzun John: «Ah!» dedi, «yanımda Jim'in olması benim için talihin büyük bir lütfu. O olmasaydı, şu yaşlı Uzun John'm parça parça edilmesine aldırış bile etmezdiniz.»

Doktor, alayla : «Elbette, etmezdim!» diye güldü.

Artık kayıklara gelmiştik. Doktor baltasıyla teknelerden birini parçaladı. Sonra hep bir-

likte ötekine binerek Kuzey Körfezi'ne doğru yola koyulduk.

Sekiz, dokuz millik bir yoldu bu. Yorgunluktan bitkin bir halde olmasına rağmen John Silver, hepimiz gibi, bir küreğin başına geçti. Çok geçmeden durgun denizin üstünde yağ gibi kaymaya başladık. Boğazlardan geçtikten sonra adanın güneydoğu köşesini dolandık. Daha dört gün önce buradan «Hispaniola» ile geçmiştik.

İki Doruklu Tepe'nin önünden geçerken, Ben Gunn'ın mağarasının kapkara ağzı göründü. Önünde, tüfeğine dayanmış duran biri vardı. Şövalyeydi bu. Ona mendil salladık. Zafer çığlıkları attık. John Silver bu haykırışlara hepimizden daha büyük bir çabayla, içtenlikle katılmıştı.

Üç mil ötede, Kuzey Körfezi'nin iç kesiminde de, başını almış gitmekte olan «Hispaniola»-ya rastladık! Suların yükselmesiyle kumluktan kurtulmuştu. Bir parça daha rüzgâr ya da akıntı olsaydı onu bir daha görmemiz kısmet olmayacaktı.

Gemide, yırtılmış olan büyük yelkeninden başka, zarar yoktu. Başka bir çapa hazırlandı. Gemi demirlendi.

Karaya çıktık Ben Gunn'ın defineyi sakladığı koya geldik. Gray oradan tek başına gene gemiye döndü. O gece gemide nöbet tutacaktı.

Kumsaldan mağaranın ağzına doğru hafif bir yokuş vardı. Tepede Şövalye bizi bekliyordu. Bana karşı pek nazik davrandı. Kaçışım üzerine ne suçlayıcı, ne de onaylayıcı bir şey söylemedi. John Silver'in nazik selâmı karşısında kıpkırmızı kesildi.

— «John Silver» dedi, «sen büyük bir dolandırıcısın, alçaksın!.. Korkunç bir insansın! Seni mahkûm ettirmek düşüncesinden beni vaz geçirdiler. Onun için, bunu yapmayacağım. Ama, öldürdüklerin boynuna birer değirmen taşı gibi asılacaklardır. Bunu bil!»

John Silver, gene selâm vererek: «Sağ olun, efendim!» dedi.

Şövalye: «Bana teşekkür etmek küstahlığında bulunabiliyorsun ha!» diye öfkeyle atıldı. «Bu yaptığım görevime ihanetten başka bir şey değildir. Yaklaşma bana!»

Bunun üzerine, hep birlikte mağaraya girdik. Burası geniş, havadar bir yerdi. Küçük bir kaynağı, üzerine doğru sarmaşıkların uzandığı duru bir su birikintisi vardı. Yer ince bir kumla kaplıydı.

Büyük bir ateşin önünde Kaptan Smollett yatıyordu. Mağaranın uzak bir köşesinde duran kocaman para yığınları, altın külçeleri gözüme çarptı. İşte bulmak için okadar uzaklardan geldiğimiz «Hispaniola»nm tayfalarından on yedisinin hayatına mal olan define, Flint'in definesi buydu!

Bunca parayı biriktirmek için ne güçlüklere katlanmış, ne üzüntü çekmiş, nice namuslu insan denizin dibini boylamış, ne güzel gemiler batırılmıştı! Belki hiç kimsenin anlatamıyacağı kadar zorbalıklara, alçaklıklara, yalanlara, zulme başvurmuştu. Gene de, bu korkunç olaylara katılmış üç kişi, John Silver, Tom Morgan, Ben Gunn, hâlâ sağdılar, adadaydılar. Herbiri boş yere defineye tek başına sahip çıkmaya çalışmıştı.

Kaptan: «Gel, Jim» dedi. «Kendine göre çok iyi bir çocuksun sen, Jim. Ama, ikimiz bir-

likte bir daha denize açılacağımızı sanmıyorum. Bana göre fazla şımarık bir çocuksun. Vay, sen misin, John Silver? Seni buraya hangi rüzgâr attı?»

Uzun John: «Görevimin başına döndüm, efendim» dedi.

Kaptan: «Ya?» dedi, bütün söylediği bundan ibaret kaldı.

O akşam yediğim yemeğin tadını unutamam! Bütün dostlarım yanımdaydı! Yemek de bir şölen gibiydi: Ben Gunn'm tuzlanmış keçi eti, yemişler, «Hispaniola»dan getirilmiş bir şişe eski şarap! Bundan daha neşeli, daha mutlu olduğumuz bir zaman bilmiyorum.

John Silver, bizden bir parça uzakta, karanlıkta oturmuştu. Bir şey istendiği zaman hemen yerinden fırlamaya hazırdı. Yemeğini iştihla yiyordu. Arada-sırada kahkahalarımıza da hafiften katılıyordu...

VII

UZUN JOHN KAÇIYOR!

ERTESİ sabah erkenden çalışmaya koyulduk... Bu altın yığınını karadan, iki kilometre uzaklıktaki kıyıya indirmek, oradan da kayıkla gemiye götürmek bizim için hatırı sayılır bir işti. Çünkü pek azlıktık.

Hâlâ adada dolaşmakta olan üç korsandan çekinmiyorduk; tepeye konulan bir nöbetçi birdenbire yapılacak bir saldıraya karşı bizi koruyordu. Sonra, artık çarpışmak niyetinde de olmadıkları kanısındaydık.

Onun için, çalışmalarımız kesintiye uğramadı. Gray ile Ben Gunn kara ile gemi arasında kayıkla mekik dokuyorlardı. Geri kalanımız defineyi aşağıya taşıyor, kumsala yığıyordu.

Bana gelince, taşıma işinde pek yararlı olamayacağım için, bütün gün paraları ekmek torbalarına doldurmakla uğraşıyordum.

Tıpkı Billy Bones'ın sandığındaki gibi çeşitli milletlerin paraları vardı. Yalnız, okadar çoktu, çeşitliydi ki onları ayırmaktan büyük zevk alıyordum. İngiliz, Fransız, İspanyol, Portekiz paraları; George, Louis altınları; yuvarlak, ya da dörtköşe olanlar, üzeri resimli garip Doğu paraları vardı. Altınların üzerinde son yüzyılın bütün krallarını görebilirdiniz. Dünyadaki bütün para çeşitleri yolunu bulup bu koleksiyona girmişti. Sonbahar yaprakları kadar çoktular. Eğilmekten sırtım, saymaktan parmaklarım ağrımıştı.

Bu iş günlerce sürdü. Her akşam gemiye hatırı sayılır bir servet taşınmış oluyordu ama, gerideki yığın bitip tükenmek bilmiyordu. Bu süre içinde üç korsandan hiç haber çıkmadı.

Sonunda, galiba üçüncü gün, Doktor'la birlikte dağın yaylalara bakan yanında dolaşıyorduk. Aşağının koyu karanlığı içinden rüzgâr kulağımıza türküye, ya da inlemeye benzer sesler getirdi. Bu bir ân sürdü. Sessizlik yeniden ortalığı kapladı.

Doktor: «Asiler olsa gerek!» dedi.

Arkamızdan John Silver'in sesi: «Sarhoşlar, efendim» diye yükseldi.

John Silver'e her türlü serbestlik tanınmıştı. Karşılaştığı bütün hakaretlere rağmen kendini oldukça talihli sayıyordu. Gerçekten de hakaretlere gösterdiği dayanıklılık, kendini sevdirmek için harcadığı çaba görülecek şeydi! Gene de, ona bir köpeğe yapılabilecek muamele yapılıyordu. Yalnızca ben, bir de eski ikinci kaptanından hâlâ çok korkan Ben Gunn bunun dışında kalıyorduk.

Doktor kaba bir tavırla John'a döndü.

— «Sana insan demeye dilim varmıyor, John Silver! Onun için, duygularım seni şaşırtacaktır. Sarhoşlar mı, yoksa çıldırmak üzere midirler? Çıldırmak üzere olduklarını bilsem, elimdeki imkânlarla yardımlarına koşardım.»

Uzun John: «Kusura bakmayın ama, efendim, hata edersiniz» dedi. «Canınızdan olursunuz. Artık sizin yanınızdayım. Bizim takımın zayıflamasını istemem. Üstelik, size neler borçlu olduğumu bildiğimden hayatınız benim için

çok değerlidir. Ne var ki, bu aşağıdakiler, isteseler de, verdikleri sözde duramazlar.»

— «Durmazlar!» dedi Doktor. «Yalnız siz durursunuz. Bunu biliyoruz.»

İşte, üç korsandan bundan başka ses işitmedik. Yalnız, bir keresinde, bir tüfek sesi işittik. Avlanmaya çalıştıklarını düşündük.

Toplantı yapıldı. Üç korsan adada bırakmaya karar verildi. Ben Gunn buna çok sevindi. Gray davranışlarımızı içtenlikle alkışladı. Korsanlara hatırı sayılır miktarda barut, kurşun, tuzlanmış keçi eti, birkaç ilâç, gerekli başka şeyler, aletler, giyecek, biraz ip, Doktor'un isteğiyle de bir parça da tütün bıraktık.

Artık adada yapılacak başka işimiz kalmamıştı. Daha önce defineyi taşımış, herhangi bir ihtimale karşı gemiye su ile tuzlanmış et, de yüklemiştik.

Sonunda, havanın güzel olduğu bir sabah, demir aldık. Kaptanın kaleye çektiği, gölgesi altında çarpıştığı bayrak gemisinin sancak direğine çekilmiş olarak, Kuzey Körfezi'ne doğru çıktık.

Üç korsan bizi sandığımızdan da yakından izliyor olmalıydılar. Çünkü boğazdan çıkarken güney burnunun çok yakınından geçmemiz gerekiyordu. Orada, üçünün kumlara çömelmiş olduklarını gördük. Ellerini havaya kaldırarak yalvarıyorlardı.

Onları bu perişan durumda bırakmak bizi çok üzdü ama, yeniden bir ayaklanma tehlikesini göze alamazdık. Üstelik, onları gemiye alıp İngiltere'ye götürmek, ipe çektirmek de zalimliğin bir başka türlüsü olacaktı.

Doktor onlara seslendi, kendilerine bıraktığımız şeyleri, bunların nerede olduklarını anlattı. Gene de bize adlarımızla sesleniyorlar, kendilerine acımamız, böyle bir yerde ölüme bırakmamamız için yalvarıyorlardı.

Sonunda, geminin durmayıp yoluna gittiğini görünce, —hangisi olduğunu söylemeyeceğim— biri acı bir çığlık koparark ayağa fırladı. Tüfeğini omzuna dayadı, ateş etti. Kurşun John Silver'in başı üstünden geçip büyük yelkeni deldi.

Bunun üzerine, hepimiz kendimizi koruduk. Yeniden başımı kaldırıp baktığımda ora-

dan çekilmişlerdi. Öğleden önce, Define Adası'nın en yüksek noktasının da artık denizin maviliği içine gömüldüğünü sevinçle gördüm.

Okadar azdık ki, hepimizin çalışması gerekiyordu. Yalnız Kaptan Smollett geminin arka tarafında bir şiltenin üstünde yatıyor, emirlerini oradan veriyordu. Bir hayli iyileşmiş olmasına rağmen hâlâ dinlenmesi, pek yorulmaması gerekiyordu. Geminin burnunu Güney Amerika'nın en yakın limanına doğru çevirdik. Çünkü yardımcı almadan dönüş yolculuğuna katlanamazdık. Şiddetli rüzgârlara, fırtınalara karşıkoyduktan sonra limana vardığımızda bitkin bir haldeydik.

Gün batarken, çok güzel bir körfezde demir attık. Çevremizi hemen yemiş, sebze satan, para karşılığı denizin dibine dalmayı teklif eden Zencilerle, Meksikah Kızılderililerle, melezlerle dolu kayıklar aldı. Birsürü sevimli, iyi niyetli yüzle karşılaşmak, sıcak ülkenin yemişlerini yemek, hele kentte birer birer yanan ışıkları görmek adadaki kanlı, acıklı maceramızın yanında pek büyük bir değişiklik meydana getiriyordu.

Doktor ile Şövalye beni de yanlarına aldılar, gecenin bir kısmını geçirmek üzere karaya çıktık. Burada bir İngiliz savaş gemisinin kaptanıyla tanıştık. Onun gemisine gittik. Uzun lafın kısası, öyle güzel bir vakit geçirdik ki, «Hispaniola»ya döndüğümüzde şafak sökmek üzereydi.

Ben Gunn güvertede yalnızdı. Biz gelir gelmez garip bir şekilde kıvranmaya başladı. Sonunda, açıkça anlattı. John Silver kaçmıştı.

Ben Gunn da onun kaçmasına yardım etmişti. Bunu bizim iyiliğimiz için yaptığını da söylüyordu. «Tek bacaklı adam» gemide kaldığı sürece hayatımızın tehlikede olacağını ileri sürüyordu.

Hepsi bukadar değildi. Uzun John eli boş gitmemişti. Fark ettirmeden bir bölmeyi delmiş, para torbalarından birini de almıştı.

Ondan bukadar ucuz kurtulduğumuz için hepimiz sevinmiştik sanırım.

Evet, uzun sözün kısası, oradan birkaç tayfa aldık. Pek rahat bir yolculuktan sonra anayurdumuza vardık. «Hispaniola» tam Blandly'

nin bizi aramak için bir gemi hazırlatmaya başlayacağı sırada Bristol'a vardı.

«Hispaniola» ile yola çıkanlardan ancak beş kişi geri dönmüştü. «İçki ile şeytan ötekilerin hakkından gelmişti.»

Defineden hepimiz hakkımızı bol bol aldık. Kişiliğimize göre akıllıca, ya da aptalca harcadık. Bugün Kaptan Smollett gemicilikten çekilmiş bulunmaktadır. Gray yalnızca payına düşen parayı saklamakla yetinmedi, birisiyle ortak olarak bir gemi aldı. Şimdi bu geminin ikinci kaptanıdır. Evlendi de. Çocukları bile oldu.

Ben Gunn'a gelince, kendisine bin altın verildi ama, bunu üç hafta içinde ya kaybetti ya da son meteliğine dek tüketti. Üçüncü haftanın, sonunda beş parasız sokakta kalmıştı. Adadayken korktuğu başına geldi: Ona bir kapıcılık bulundu. Bugün mahalle çocuklarının sevgilisi oldu. Pazar günleri, kutsal günlerde kilise korosunun aranılan bir üyesidir.

Uzun John'dan bir daha hiç haber alamadık. O tek bacaklı, korkunç denizci hayatımdan bütün bütün çıkıp gitti. Yalnız Zenci ka-

rısını bulduğuna, karısıyla, papağanıyla, rahat, mutlu bir hayat yaşadığına eminim.

Gümüş külçeleriyle silâhlar, bildiğime göre, hâlâ Kaptan Flint'in gömdüğü yerde durmaktadır, benim için de hep orada gömülü kalacaklardır; çünkü hiçbir şey beni o uğursuz adaya gitmeye razı edemez. Kimi gece kâbuslar görüyorum, adanın kıyılarını döven dalgaların sesini duyuyorum. Papağan sesi kulaklarımda «Altınlar! Altınlar!» diye çınlayınca yatağımda doğrulup dimdik oturuyorum.

S O N

DEFİNE ADASI

Akla gelmedik
maceralarla dolu,
hızlı bir akışla,
açık dille yazılmış,
küçükler gibi
büyüklerin de
zevkle okuyacakları
bir roman.
Bu eseri
okumak bir kazanç,
okumamız olmak
bir kayıptır